

N.P. Wetterlund

DE TVÅ VILDDJURSTÅGEN

- och andra texter i världskrigets skugga

N.P. Wetterlunds Skriftkommitté

Texterna i denna volym utgavs för första gången mellan åren 1914 och 1918. Digitaliseringen är utförd på bokutgåvan från 2003, som är den andra upplagan för de sex texterna. År för den första utgåvan anges inom parentes i innehållsförteckningen nedan.

PDF-fil uppdaterad 2023-10-24

N.P. Wetterlund

DE TVÅ VILDDJURSTÅGEN
- och andra texter i världskrigets skugga

INNEHÅLL

Inledning	1
De två vilddjurstågen i Stockholm (1914)	3
I Bondetåget	3
II Arbetartåget	9
III Försvaret	12
1. Lammets järnspira	12
2. Vilddjurets järnspira	13
De kristnas världskrig (1915)	18
Vid det ”gyllene altaret” på världskrigets dag (1916)	27
En prisgivningens världsdom (1916)	30
I Folkens prisgivning åt ohörsamhet	31
II Folkens prisgivning åt de två vilddjuren	33
III Världens prisgivning åt den onde	37
IV Folkens prisgivning åt jordens konungar och den stora skökan	46
Vid världskrigets slut (1918)	53
På Sions berg vid det sista vilddjursskiftet (1918)	58
De två härarna	58
De två namnen	60
Friköpingen	62
Det sista vilddjursskiftet	64
Högern	66
Vänstern	67

Sidhänvisningar i fotnoter till dessa texter är till sidor i bokutgåvan av ”Andens Lag” och ”Guds Vredes Skålar”. Motsvarande sidor i de digitala pdf-filerna listas på sid 70.

År för den första utgåvan av texten anges inom parentes.

Inledning

I de sex texterna i denna volym får läsaren stifta närmare bekantskap med N.P. Wetterlund som kommentator av riks- och världshändelserna, vilka han, trots avsaknaden av vårt gränslösa mediautbud, höll sig noga informerad om. Med hjälp av ljuset från bön i ”anda och sanning” kunde han omvandla världsligt kaos till andlig insikt. Ty enligt Wetterlund är rörelserna på världens arena inte bara det synliga uttrycket för fördolda ”fältslag” i andevärlden, utan de kan även påverkas av oss alla och envar. Förutsättningen för det sista är att vi vänder ”vilddjur, sköka och djävul” ryggen och genom ”andebyte” ansluter oss till ”Lammet på Sions berg” med allt vad det innebär av självförnekelse och bön under tårar och rop.

Samtliga texter skrevs mellan åren 1914 och 1918, ett synnerligen dramatiskt och omvälvande tidsavsnitt i Sverige såväl som i övriga Europa. Författaren bodde sedan flera år i Stockholm, och hade, främst på grund av sviktande hälsa men även av andlig övertygelse, av sagt sig prästämbetet i Svenska kyrkan för gott. Vid den tiden var Sverige ett fattigt land med djupa sociala klyftor och en outvecklad demokrati. Klassmotsättningarna var våldsamma och genomsyrade av det ryska revolutionsspöket; kyrkan och dess prästerskap hade en klar högerprofil och tog i det mesta överhetens parti.

Från åskådarplats såg Wetterlund två demonstrationståg marschera genom centrala Stockholm mot kungliga slottet. Det första var det så kallade bondetåget, som krävde stärkt krigsmakt, och det andra var ett mottåg av radikala arbetare med Hjalmar Branting i spetsen. I uppsatsen *De två vilddjurstågen* betecknar författaren de båda tågen som höger- och vänsterodjuret, och i dem såg han ett maktskifte mellan två världsriken, den utdöende skökokristendomen och det kommande sjunde vilddjursriket. Här utvecklar han även sin syn på krig och militarism. Alla krig, även försvarskrig, är synd, konstaterar han. Kan då en kristen delta däri? Bör en kristen överhuvudtaget göra värnplikt? Är inte vapenvägran det enda rätta? Frågorna är klassiska. Wetterlund överlåter med hänvisning till Bibeln beslutet på den enskildes samvete. Om var han står personligen råder dock ingen tvekan. Han är djupt upprörd över att stora skaror av troende, ja, däribland många av de ledande inom såväl statskyrkan som frikyrkorna, ”rycktes med i partistormarna och visade sig sakna all förmåga att bedöma bondetåget rätt”. Enligt Wetterlund har en kristen högre och ädlare förpliktelser än att kräva flera kanoner för fosterlandets räkning: ”Högre än värnplikten står plikten att värna sin själ; viktigare än att försvara sitt fosterland är att försvara sitt eviga liv”.

I skrivandets stund är det oundvikligt att dra paralleller med de amerikanska vedergällningskrigen mot Afghanistan och Irak, som i det ”godas” namn kostat åtskilligt av död, pina och materiell förödelse. Hur hade världsutvecklingen gestaltat sig om president George W Bush utifrån sin kristna tro avstått mobilisering och istället förlitat sig på ”Lammets järnspireförsvar”?

Texterna *De kristnas världskrig*, *Vid det ”gyllene altare” på världskrigets dag* och *En prisgivningens världsdöm*, skrevs under första världskriget, som betecknas som det värsta som dittills drabbat mänskligheten: ”År 1914 var det slut med krig på jorden. Ty då började ’de kristnas världskrig’, som inte är något krig utan ett

organiserat avgrundsraseri av demoner i människogestalt". Då var andra världskrigets fasor i form av judeutrotning, atombomber, m m, fortfarande okända. Inte desto mindre förutser Wetterlund, om mänskligheten fortsätter på den inslagna vägen och vägrar omvända sig och lägga frälsningen i "Andens lag", ett nytt världskrig, långt fasansfullare än det första.

Enligt Wetterlund är första världskriget en Guds straffdom över Europas och hela världens sekunda kristendom. Skulden är kollektiv. På de anklagades bänk sitter alla som, trots varningar i samvetet, inte anammat "Seger-Kristus", vilken allt hänger på. För den som hämtar sin andliga näring från moderna predikstolar kan dessa ord framstå som hårda och kärlekslösa. Numera ligger tyngdpunkten i undervisningen så gott som uteslutande på en kärleksfull, ständigt förlåtande och tolerant Gud, medan det faktum att vår olydnad får, ibland fruktansvärda, konsekvenser i stort sett har rationaliserats bort. Ty krig och annan ondska är inte något av Gud anbefallt utan resultatet av människornas fria vilja. Eller som Wetterlund uttrycker det: Om inte Gud tillåts sitta på tronen sätter sig djävulen där.

Dessbättre är ovanstående scenario möjligt att förändra och upphäva. Författaren visar med exempel ur sitt eget liv hur de heliga i himlen och på jorden kan samarbeta i bön för att påverka viktiga historiska händelseförlopp och därmed spela en aktiv roll i Guds frälsningsplan för världen. Den erfarenheten inger hopp, men erinrar även om det gigantiska ansvar som vilar på var och en som vill kalla sig kristen.

I de två sista texterna *Vid världskrigets slut* och *På Sions berg vid det sista vilddjursskiftet*, summeras första världskriget, som, enligt Wetterlund, definitivt lyft världen till ett högre syndaplan, det vill säga till det 7:e världarikets "folkförmörkelse och folkbesatthet". Som ett säkert tecken på detta andliga paradigmskifte såg han kyrkomötets beslut om vigsel av frånskilda makar: "Där övergick statskyrkans förklädda antikristendom i uppenbar antikristendom". Sedan dess har som bekant samma kyrka, liksom "småkyrkorna", tagit ytterligare steg mot nämnda tillstånd.

Under 7:e världariket, det vill säga den tid som vi nu lever i, väntar, skriver Wetterlund, den hittills svåraste tiden på jorden för Guds folk. Han överdrev inte. Samtidigt kunde han inte i detalj förutse arten av svårigheter som de heliga skulle ställas inför. Dock hade han nog inte förvånats över att de största hoten mot den sanna kristendomen inte är regelrätta förföljelser och repression utan materiell vällevnad, sexuell frigjordhet och exploatering, världslig utbildning, och många andra av de företeelser som brukar anföras som välfärdsstatens förtjänster.

Vår förhoppning är att den här boken, tillsammans med övriga skrifter av N.P. Wetterlund, ska hjälpa dem som önskar vara brudesjälur att hålla sig vakna med blicken riktad mot Befriaren, som kommer allt närmare. Låt oss tröstas och styrkas av dessa Wetterlund-ord till Guds folk: "Tig och lid. Men älska och gråt som Kristus på åsnan. Och du skall få se denna värld krossad i vefyllda djup, för att falla i den eviga kärlekens famn."

Slutligen vill vi tacka alla som genom böner, ekonomiska bidrag eller på annat sätt medverkat till denna utgivning.

De två vilddjurstågen i Stockholm

Detta ämne behandlar vi i tre delar: bondetåget, arbetartåget och försvaret.

I

Bondetåget

År 1914, den 6 februari, hade 30 000 bönder från alla län i vårt land församlat sig i Stockholm. Och de tågade till slottet och inför konungen och begärde förstärkning av krigsmakten.

Detta var det beryktade "bondetåget". Det har blivit olika bedömt. Men vad säger skriften om bondetåget? Låt oss se.

Vad var dessa 30 000 bönder till sin religiösa och sedliga ståndpunkt? I stort sett ingenting annat än så kallade världsmänniskor.

Och världsmänniskorna är under vårt världsskede huvudsakligen av två slag, som i Skriften framställs under bilden av två djur. Dessa djur kallas "det första och det andra vilddjuret" eller rovdjuret (Upp 13).

Människan liknas vid ett vilddjur (rovdjur). Denna råa bild vill skarpt framhålla hennes råa förvildning från kärlek till själviskhet. Just själviskheten är rovdjuret, som slår klorna i alla Guds gåvor och i hela vår värld och rycker till sig allt såsom ett rov ifrån Gud och ett rov ifrån nästan. Det själviska jaget är vilddjuret.

"Det första vilddjuret" betecknar de världsmänniskor som saknar förklädnad, och som alltså även till det yttre är, vad man kallar "det råa djuret".

"Det andra vilddjuret" betecknar de världsmänniskor som har kristlig förklädnad. Denna förklädnad avbildas genom djurets två horn, som liknar ett lamms (v. 11).

Dessa horn påminner alltså om ett lamm, som är bilden av en sann människa eller av en människa, som liknar Kristus-Lammet.

Men nu bärs dessa horn av ett vilddjur. De tjänar alltså till att förkläda vilddjuret eller att kläda ut det till ett lamm.

Här har vi det kristna skenet eller skenkristendomen. Här är vilddjuret eller den råa världsmänniskan döpt och dresserad till kristen på världs- och statskyrkovis. Och på detta "vis" har vårt folk sedan århundraden varit kristnat, och alltså i stort sett aldrig varit något annat än det döpta och dresserade vilddjuret eller "det andra vilddjuret med två horn som liknar ett lamms". Och det var just detta vilddjur, som i gestalten av bondetåget gick till kungs.

De 30 000 var alltså i stort sett ingenting annat än djurbönder med lammhorn eller med blott ett sken av Lammet utan att äga Lammets ande och sinne. Också började de sin dag i Stockholms kyrkor. Där samlades de till gudstjänst. Där fick de hornen reparerade och renoverade. Därpå tågade de till kungen och begärde förökad krigsmakt. Sedan slutade de sin dag på teatern och andra dylika ställen. Och av Stockholmspolisen fick de det vitsordet, att "de uppförde sig hyfsat och ordentligt". Ja, de uppträdde som det kristligt dresserade vilddjuret. Detta är bondetåget enligt Skriften.

Bondetåget representerade alltså icke den sanna kristendomen i vårt land, utan i stort sett blott namn-, form- och skenkristendomen.

Men om dessa bönder eller åtminstone flertalet av dem hade varit

sanna kristna och alltså haft Kristi sinne i stället för världs- eller djursinnet, då hade de trätt inför konungen med ett energiskt och hjärtegripande krav, att konung och folk skall omvända sig till Gud och hans bud och tillgripa försvaret mot det svenska vilddjuret eller mot det förfärande världs- och hednasinne, som hotar att erövra hela vårt land, vilket vilddjur just är ”ryssen”, som vi framför allt har att frukta.

Ja, hade dessa bönder varit kristna i sanning, då hade 30 000 pekfingerar höjts på Stockholms borggård och visat åt öster och pekat på Norrbådan, och 30 000 tungor hade ropat, så att hela Stockholm hade darrat, ja, ropat dessa förfärande ord: *”Såsom Tapperheten, Sveriges stolta pansarskepp, ligger därute krossat mot klippan på bondetågets dag, så skall Sveriges hela krigsmakt, vore den än så stor och stark, ohjälpligt krossas mot straffdomarnas klippa, om folket, såsom hittills, sätter härar och pansarbåtar främst och Gud sist, ja, icke ens låter honom vara med annat än för formens och skenets skull.”*

Ack, ja, om dessa 30 000 bönder i Kristi ande fört Kristi talan på Stockholms borggård, då hade de ryckt med sig både Stockholm och hela vårt folk till *den* folkfrälsning, som är möjlig *före* Israels frälsning, och därvid satt igång en folkväckelse, som vräkt hela statskyrkan överända, så långt som hon är statsskökan, ty så länge hon står kan ingen folkfrälsning genomdrivas i vårt land.¹

Ja, då hade bondetågets dag blivit gryningen till frälsningens dag för hela vårt folk; och då hade vi icke behövt någon dyrbar krigsmakt, utan då folket blivit Kristi folk med Kristi ande och sinne, då hade det också fått åtnjuta Kristi järnspira till hedningarnas krossande såsom lerkrukor (Upp 2:27–28). Ja, då hade vi haft det kristna järnspireförsvaret, som är så väldigt och fruktansvärt, att ingen fiendemakt på jord eller i avgrund skulle mäktat lyfta ett finger mot vårt folk. Härom mer längre fram under avdelningen: Försvaret.

Denna möjlighet till folkfrälsning och järnspireförsvaret har stått oss öppen allt sedan Ansgars dagar. Därom har hundratals ”Ansgarier” påmint vårt folk om i över 1 000 år, men alltid förgäves. Därom har också bondetågets bönder ofta blivit påminda; men ändå kom de som djur- och hornbönder till Stockholm med bön om krigsmakt, som är djurförsvaret eller vilddjurets järnspira, men om Lammets järnspira stod de där stumma som hösäckar.²

Vårt folk skulle kunna göra den största och härligaste insats, som kunde göras i mänsklighetens utveckling, om det gick i spetsen för den för-tusenåriga folkfrälsningen genom att bli ett Kristi folk med Kristi ande och järnspira och genom att avskaffa krigsmakten. Det skulle då rycka med sig alla andra folk till en världsrorelse så genomgripande och väldig, att den skulle omgestalta hela den mänskliga tillvaron. Ja, ni svenska bönder, ställ till med ett bondetåg som får sådana följder!

¹ Se författarens bok Guds tempel och hedningarnas förgård.

² Hedningarnas folkfrälsning är av två slag: den tusenåriga, som kommer till stånd först sedan Israels folk blir frälst, samt den för-tusenåriga. Det är denna senare folkfrälsning, som alltjämt, men ännu förgäves, stått de kristna folken till buds. Och denna frälsning som visserligen i kraft och härlighet står efter den tusenåriga, är dock så kraftig och härlig, att där den kommer till stånd, där blir en väldig uppståndelse bland judarna, ty de ”uppväcks till avund” eller ”bringas till svartsjukt nit”, nämligen om sin egen frälsning (Rom 11:11; se författarens bok : Guds tempel och hedningarnas förgård).

Men såsom bondetågets bönder i stort sett icke var kristna, utan blott skenkristna, så var det blott skenkristendomens talan, som de förde inför konungen. Det var det jordbundna och jordkrypande bondedjuret, som trädde inför konungen och begärde krigsmakt till försvar för fädernejorden – varför? Jo, för att bönderna fortfarande skall få ha det kära fäderneslandet till en tummelplats för det kära djuret, för vilket detta jordiska land med alla dess från Gud rövade skatter är den enda himmel som finns.

Vad var då bondetågets innersta drivfjäder? Jo, just det nu antydda. Drivfjädern var bondedjurets självbevarelsedrift.

Det djuret har haft Sveriges land till sin fria och självständiga ”djurgård” sedan urminnes tid. Och den gården vill det för liv och död icke mista. Och nu kom det ryska spioneriet och mycket annat, som luktade rysk björn. Då började den svenska bondebjörnen vädra fara för djurfrihetens stamort i nordnorden; och nu vaknade hans självbevarelsedrift, och så bar det av till kungs för att få förstärkt djurspira till skydd för ”djurgården”.

Detta är bondetåget enligt Skriften. Och sett från denna eller från Skriftens synpunkt var detta tåg ett märkligt kraftuttryck för det 6:e världsriket eller det kristna skökodömet djurväsen i Guds namn, ett väldigt böljeslag i vårt nordanland av den kristna världsskandalen, som betecknas med det andra vilddjuret, vilket är en folkförvillande och folkfördärvande sammansättning av vilddjur och lamm.¹

Böndernas djurtåg prisades storligen i den kristna djurpressen. Man sjöng böndernas lov och kallade dem ”det svenska folkets ryggrad”.

Ja, verkligen – bönderna är folkets ryggrad. Det har de ofta visat, särskilt i tider av nöd och hotande undergång för vårt folk.

Men nu är vårt folk till sin religiösa och sedliga ståndpunkt, i stort sett, ingenting annat än vilddjuret med lammhorn, såsom vi sett. Och alltså är bönderna enligt Skriften även – vilddjurets ryggrad. Och hur sant detta är, det ser vi av en hemsk och oemotsäglich verklighet. Ty våra bönder har verkligen visat sig vara en förfärande vilddjursrygg, som i 1 000 år stått den levande kristendomen emot i vårt land.

De har varit och är ännu det starkaste stödet för den statskyrkliga djurkristendomen och det starkaste motståndet mot sann kristendom.

De har varit och är denna världskyrkliga miljö eller detta kristliga ”lagom”, som är den bibliska kristendomens farligaste fiende, liksom det judiska ”lagom” var Kristi farligaste fiende och till sist förde honom på korset.

Här ser vi, varför Skriften betecknar skenkristendomen med horn. Det är just för att skarpt påvisa det kristna skenet oerhörda seghet och styrka både i anfall och försvar.

Genom hornen utövar djurryggen sin kraft. Det har alla gudasända präster och lekmannavittnen och hela Kristi församling ända från Ansgars dagar fått bittert erfarit. De har just genom denna bonderygg och dessa bondehorn så motarbetats och förlamats i sin verksamhet, att densamma ännu aldrig nått fram till *folkets*, utan blott till *enskildas* frälsning. De svenska bönderna har i 1 000 år förhindrat vårt folks frälsning.

En så fruktansvärd flod av förbannelse har våra djurbönder bragt över

¹ Om 6:e världsriket eller skökodömet se författarens bok *Andens Lag* 10:e kap.

vårt land, på samma gång som de i jordiskt och timligt hänseende varit vårt folks rygg och stöd.

Så förhåller det sig med den beprisade bonderyggen. Den är i religiöst och sedligt hänseende icke mer att beprisa än den judiska folkryggen, som släkte efter släkte drog hela judafolket med sig i fördärvet.

Men denna folkfördärvande sida hos bondetåget beaktas icke. För den är miljoner människor blinda. I den väldiga bondehären på Stockholms borggård såg man ingenting annat än kraftiga försvarare av det jordiska fäderneslandet, den dyra och gemensamma djurgården, den härliga djurfrihetens stamort i Norden. Man såg bondetåget blott nedanefter; man såg det med djurets ögon. Och det omåttliga beprisandet av detta tåg visar, hur lågt vårt folk står.

Då bondetåget drog fram över Stockholms gator, var hundratusentals människor i rörelse för att beskåda detsamma. Och det var en stor glädje, alldeles som hos getterna, då de släpps ut om våren. Djurtåget tjusade Stockholmsdjuret, och hela luften var mättad av vidrig djurande. Och förföriskt ljuva andemakter ryckte med sig både stad och land.

Men bland dessa ytliga åskådare fanns det sådana, som inte delade djurfröjden. Låt oss föreställa oss en sådan. Där stod han med nästan likblekt ansikte och med en tår i ögat. Han vände sig bort, torkade tåren och drog en djup suck. Därpå vände han sig åter mot tåget, och det bleka ansiktet färgades av ett mäktigt glädjeskimmer. Och nu gick han hem, men på vägen greps han av en djup sorg.

Vad var det, som frampressade tåren och sucken? Jo, åsynen av dessa många tusen förvillade djurbönder, som aldrig i sitt liv på förstabudsvis trätt inför ”folkens konung” med folkets andliga och eviga väl på hjärtat, men som nu fladdrar och flänger iväg upp till den jordiske konungen och begär hjälp mot ryssen, utan att ens ana, att man bär den farligaste ryssen i sitt jordbundna och kristendomshatande hjärta. Ja, det var detta förvillade och förvillande djurtåg, som frampressade tåren och sucken.

Men vad var det, som bredde glädjens skimmer över det bleka ansiktet? Jo, dessa 30 000 representerade icke blott det svenska djuret; utan till sina oförlorbara gudsbilder representerade de även det svenska gudsfolket eller det i den första födelsen frambragta folkmaterial, varav Gud i den andra födelsen vill frambringa det tusenåriga riksfolket och i den tredje födelsen frambringa det svenska folk, som tillika med alla andra folk i all evighet skall vandra i det nya Jerusalem (Upp 21:24).

Vad var det då, som bredde glädjens skimmer över det bleka ansiktet? Jo, det var åsynen av dessa 30 000 gudsbilder, som representerade det svenska folk, vilket på folkfrälsningens stora dag skall tillika med alla jordens folk tåga upp på Sions berg och böja knä för ”folkens konung” i tusen år och i alla evigheter.

Men vad var det, som vållade den djupa sorgen hos denne åskådare, då han gick hem? Jo, det var tanken på Guds vredes sju skålar, som de förblindade kristna djurfolken måste genomlida allt efter deras förakt för och förhärdelse emot den folkfrälsande nåd, som under årtusenden står dem till buds. Och det var särskilt tanken på de fasansfulla kval och den förfärande manspillan, som under skålarnas tid måste drabba särskilt vårt folk, då det visat sig vara så förblindat och förhärdat av skenkristendom, att miljoner människor icke kunde se den kristna

riksskandal, som trädde fram genom bondetåget, utan betraktade detsamma blott från jordisk och förgänglig synpunkt och rycktes med i dess jordkrypande ande och icke tänkte på något annat försvar än kanoner och bajonetter.¹

En mycket fin, lärd och högtstående högermänniska i Stockholm yttrade dessa ord: ”Inför bondetåget känner jag det, såsom vi har återfått landet från liberaler och socialister.” Och hundratusentals högermänniskor i vårt land hade säkerligen samma känsla. Och det var säkert hemskt rörande att se, hur särskilt det guldsmidda siden- och sammetsdjuret i Stockholm slöt bondedjuret i famn och hälsade det såsom sin hjälpare icke blott mot ryssen därborta, utan särskilt mot den liberala och socialistiska ryssen härhemma, som för gulddjuret och rovdjuret är den rysligaste ryssen.

Säkerligen var det många av bondetågets bönder, som med sitt tåg inte ville tjäna högern gentemot de två vänsterpartierna. Ty bonden, även om han icke är en sann kristen, har länge sitt ”sunda bondförnuft”, som säger honom, att *utan* den sanning som det liberala och det socialistiska partiet för fram, går vårt folk under och dess namn stryks ur nationernas bok; ty såsom blott ”högerfolk” går det under i statskökokristendom och reformfasa och i rikedom, fattigdom och sprit.

Och särskilt är för den sant kristne bonden den politiska ståndpunkten icke att vara konservativ *eller* liberal *eller* socialist. Nej, han helt enkelt stryker ordet ”*eller*”, som bildar parti, och sätter in ordet ”*och*”, som förenar. Han är konservativ *och* liberal *och* socialist, det vill säga, han söker i sig äga och kämpa för den sanning som finns i alla tre partierna, på samma gång som han icke låter sig ryckas med i den partiande och vilddjursande, som finns i alla tre. Och när han röstar, så röstar han med det parti, som han anser för tillfället mest gagnar helsanningen eller den sanna rikssaken. Och han har såsom nasaré en stor och helig benägenhet att rösta *så*, att han gagnar de fattiga, förtryckta och små. – *Denna den kristne bondens ståndpunkt är också alla sanna kristnas politiska ståndpunkt.*

Det var säkerligen många av bondetågets bönder, som icke ville tjäna högern gentemot vänsterpartierna, sade vi. Men nu inträffade det förskräckliga och ödesdiga för hela vårt folk, att den fanatiska högerpressen, både den världsliga och den andliga, och samvetslösa högeragitatorer i legio, och högerfurier och högerharpyor² i tusental ansträngde sig till det yttersta för att göra bondetåget till ett högertåg och göra konungen till en högerkonung, ja, göra Gud till en höger-Gud gentemot vänstern, som sades blott ha djävulen.

Och så kommer dessa 30 000 bönder att i högervilddjurets agitation få tjäna såsom högerns 30 000 hetshundar mot liberaler och socialister, som utgör största delen av vårt folk. Detta blev ödesdigert för hela vårt land.

Och då valmännen i det rasande högervilddjurets agitation ställdes mellan dessa vanvettiga alternativ: ”att rösta med högern är att välja Gud; men att rösta med vänstern är att välja djävulen”, då sänktes

¹ Om Guds vredes skålar, se författarens bok med detta namn.

² En fågelart i hökfamiljen som förekommer sällsynt och lokalt i Latinamerika, och som anses vara världens kraftigast byggda rovfågel (Red. anm.).

klyftan mellan högern och vänstern till ett förfärande avgrundsdjup, ur vilket en ömsesidig vilddjursande, vars like aldrig skådats i vårt land, steg upp och grep och söndersargade vårt folk i otaliga sår, som är den första vredesskålens ”onda och svåra sårnad”, i vilken vårt folk kommer att blöda, svida och förgiftas i mansåldrar.¹

Nu är ju icke heller vänsterpressen någon änglapress, utan i stort sett en vilddjurspress även den. Men ett så fult och ödesdigert vilddjursrov har den ännu aldrig gjort, som det vilket högerpressen gjorde, då den rövade till sig Gud, konung och bondetåg och gjorde Stockholms borggård till en högergård, där landets liberala och socialistiska befolkning, som utgör över tre miljoner människor, icke hade någon plats. På denna gård skulle en famn ha öppnats, som i brinnande kärlek slutit alla landets barn i sig, och icke en sådan som stötte bort största delen av dem. Vår borggård var på bondetågets dag en partigård, en högerdjurets gård.

Högern är angelägen om att dra in Gud i sitt partirammel. Den vill gälla för att vara det kristna och kristendomsbevarande partiet. Men dess kristendom är i stort sett ingenting annat än lammhornen på vilddjuret (rovdjuret). Och det är just den kristendomen, som i tusen år förhindrat vårt folk från att bli Kristi folk med Kristi ande och sinne. *Högerns horn- och skenkristendom är vårt lands största olycka och har dragit den digraste förbannelsen över vårt folk, ty den har i århundraden utestängt den folkfrälsande kristendomen från vårt land.* Varje högermänniska, som skryter över denna sin kristendom, borde arresteras och dömas såsom den fräckaste folkfördärvare och landsförrädare, ty hon utestänger folkfrälsningens kristendom från vårt folk. Men nu är det alltid så hos ett kristet vilddjursfolk, att dess farligaste synder prisas såsom dess härligaste dygder. Något motsvarande har vi hos judafolket. Det skröt omåttligt över sin andlighet gentemot hednafolken, som blott tillerkändes djävulen. Och just denna skenandlighet var dess ödesdigraste synd, som omöjliggjorde judarnas folkfrälsning på Kristi och apostlarnas tid, och som drog ned detta folk i det elände, vari det trälats och suckat i snart 2 000 år.

Nu vill vänsterpartierna ingalunda tillerkänna högerns horn- och skenkristendom ett sådant värde, som högern inbillar bönder att den har. Utan dessa partier mättar vissa hälsosamma hugg åt hornen och särskilt bereder sig socialisterna till att slå av dem helt och hållet eller till att totalt rasera detta folkfördummande och folkförfäande högerevangelium. Därmed utför dessa partier en gudomlig mission i vårt folks religiösa utveckling, ett nedbrytnings- och vägröjningsarbete, som är absolut nödvändigt för att folkfrälsande kristendom skall kunna utföra sitt verk i vårt land. *Ty den allmänt gängse djurkristendomen är det största hindret för Kristi kristendom.*

Den 6 februari 1914 var en kritisk dag för vårt land. Då sattes vårt folk på ett djupgående prov.

¹ ”Gud eller djävulen”, sa man. Över detta hemska vilddjursuttryck, som vittnar om fullmogen högerrabies, har ledamoten av Stockholms stadsfullmäktige, socialisten Z. Höglund, skrivit en bok, som sannerligen icke förfelar sitt syfte. Högern skapar vänstern och beklagar sedan, att den finns.

Böndernas vilddjurståg rev upp en vilddjursande i snart sagt varje hem. Det satte igång ett både höger- och vänsteroväder, som likt en orkan drog fram över vårt land och förbrände och förhärjade kärlekens och fridens, rättfärdighetens och sanningens makter i vårt folk. Och få var de, som icke rycktes med i orkanen och icke fick brännsår.

Och gränslöst hemskt var det att se, hur stora skaror av de troende, ja, även många av de så kallade mogna, beprövade och ledande kristna rycktes med i partistormarna och visade sig sakna all förmåga att bedöma bondetåget rätt, nämligen efter Skriftens livs- och världs-åskådning. Ja, de visade sig fullkomligt odugliga till att i kritiska tider vara folkets salt, ljus och ledning. Det kom i dagen, att de i grunden icke var något annat än djuret, även de.

Statsskökan var givetvis förtjust i bondetåget och sökte på allt sätt att smida av det järnet. Ty djur- och hornbonderyggen är just hennes rygg; den förutan är hon förlorad. Och skökoprästerna var så partifanatiska i högerns tjänst och bar sig så lymmelaktigt åt mot vänsterpartierna, att många präster sade sig skämmas för att höra till statskyrkan.

Vissa kyrkliga och frikyrkliga tidningsredaktioner blev totalt förtrollade, när bondetåget kom. Nog visste man att det fanns bra lite kristendom i dessa redaktioner förut, men nu försvann smulan helt och hållet och det rama och ettriga vilddjuret kom fram. Man fick bondetågsfeber och högerrabies och skällde som byrackor.

Ja, bondetåget satte vårt folk på ett djupgående prov; och få var de, som höll provet. De flesta såg inte ens vari provet bestod. ”Herren kommer som tjuven.”

II

Arbetartåget

Vilddjurshögern hade gjort bondetåget till ett högertåg, konungen till en högerkonung, Gud till en höger-Gud, kyrkan till en högerkyrka, landet till ett högerland, osv. Och för vänstern fanns icke mer kvar än – djävulen.

Men hur kunde annars förståndiga och högt uppsatta människor vara med om en sådan blindhet och galenskap? Jo, här har vi Guds vredes 5:e skål som ”gjutes över vilddjurets tron, så att dess rike förmörkas” (Upp 16:10).

Bondetågsdagarna och den därpå följande valtidens vilddjursraseri är en hemsk förmörkelsetid, då även överheten (sol, måne och stjärnor) miste tredjedelen av sitt ljus.

Nästa skede i skålens tid är våndans skede, då dessa förmörkade vilddjursmänniskor sönderbiter sina tungor av vända, när de får se, att deras djuriska framfart förde dem själva och deras sak till undergång.

Både högern och vänstern, *så långt som de är djuret*, måste ohjälpligt gå under, när tiden för vilddjurets världsskede är ändad, och Lammets världsrrike bryter in. Under bondetågsdagarna greps miljoner människor av bondetågsyra och högerraseri. Men ännu flera miljoner greps dels av bitterhet och dels av en berättigad harm. Och man beredde sig till protest.

Den kom i gestalten av ett mottåg. Detta skedde den 8 februari. Då beträddes Stockholms gator av ett väldigt tåg, det socialistiska arbetar- och fattigmanståget ”på omkring 50 000 människor”.

Även detta tåg marscherade mot slottet, men fick gå förbi detsamma. Det hade varit gott, om dessa 50 000 hade mottagits där av "landets fader och moder", likaväl som de 30 000 bönderna. Ty vart kommer man i fred eller krig *utan* arbetets söner och döttrar!

Det var djupt rörande att se bleka och utmärglade mödrar, med i armod förtärda barn på arm och vid sida, vandra i fattig-tåget förbi mängder av överklasspalats och lyxboningar, där många tusen människor ruttnar bort till kropp och själ i överflöd.

Dessa fattiga kvinnor och barn talade sitt tysta och berättigade klagospråk, som visserligen aldrig hörs av salongernas flärd- och rikemansfolk, men som sannerligen hörs av ett öra högst upp och som i sinom tid får sitt svar, den heliga hämndens fruktansvärda svar.

Hur skulle icke klyftan minskats och sårfebern stillats, om dessa 50 000 inbjudits att tåga till och genom slottet, likaväl som de välbärgade bönderna, och om "landets fader och moder" räckt även fattigdomens trälände skaror sin hand och lyssnat på dem med den alltfamnande solvärme, som alltid bör stråla från majestätets panna.

En lättnadens suck drog hundratusentals sanningsmänniskor i vårt land, då statsminister Staaff lovade att ta emot arbetartåget, som högerdjuret ville förhindra. Det var statsmannablick för arbetartågets berättigande vid sidan av bondetåget och för faran av sårets blodförgiftning, som kunde uppstått, om arbetarna icke fått demonstrationsvis säga sitt ord vid sidan av böndernas.

Vederbörande bör akta sig för att stolt och förmädet förtrösta på krigsmakten; kommer blodförgiftning i såret, då räcker icke den makten till. *Ty många tiotusental av soldater går med arbetar- och fattigmanssåret i sitt hjärta.*

Vad säger nu skriften om arbetartåget? Jo, den betecknar detsamma med ett djur, som har blott *ett* horn. Vad menas då med ett-hornsdjuret? Låt oss se.

Arbetartågets religiösa och sedliga ståndpunkt är i grunden densamma som bondetågets. Dessa arbetare är nämligen i stort sett blott så kallade världsmänniskor liksom bönderna. I stort sett säger vi. Ty liksom det i bondetåget fanns levande sanningsmänniskor, så fanns det sådana även i arbetartåget.

Båda tågen står alltså på samma linje, vilddjurslinjen; båda är i grunden antikristiska, ty de har djur- eller världssinnet, som är antikristsinnet eller motsinnet till Kristi sinne.

Men arbetartåget har i stort sett nått längre i utveckling. Ty då bondetåget har det antikristiska sinnet beslöjat med skenkristendom, så har arbetartåget avkastat detta sken, och dess antikristendom träder uppenbarligen fram. Och de började heller inte sin dag i kyrkor och bönhus. Socialisterna har inga lammhorn.

Men arbetartågets antikristendom är hos den största delen av dessa 50 000 ännu blott en teori och ett munväder. I grunden är de okonstlade naturmänniskor, ett präktigt material, varav kunde bli de bästa kristna i vårt land. I grunden hatar de icke Gud och Kristus. De hatar blott statskyrkans höger-Gud och höger-Kristus. Och de gör rätt i att hata denne kassakistornas Gud och Frälsare.

Men så fanns det i arbetartåget en stor del, kanske ett tiotusental, hos vilka antikristendomen icke är en teori blott, utan en förfärande praktik, en gudlöshetens, råhetens, hädelsens, skadegörelsens, okynnets och

osedlighetens avgrundspraktik.

Och så långt som arbetartåget består av sådana ateister och anti-kristen, så är detta tåg i fullaste mening just det vilddjur, som har blott ett horn, det lilla hornet, som växer upp bland de tio hornen och blir större än de (Dan 7:8, 20).

De 10 hornen, som är tio konungar eller 10 riken, betecknar det delade eller det 6:e världsriket (i vilket vi lever) till dess politiska sida, liksom djuret med de två lammhornen betecknar detta rike till dess världskyrkliga eller skenkristna sida.¹

Då ett-hornet växer upp bland de horn, som betecknar det 6:e världsriket, så är därmed sagt, att vårt världsrikes hela vilddjursväsen, både till dess politiska och religiösa sida, organiskt går upp i det förskräckliga ett-hornsdjuret. *Det är alltså vår vilddjurspolitik och vilddjurskristendom och vårt sociala vilddjursliv, som frambringat ett-hornsdjuret. Märk noga detta!*

Ett-hornsdjuret ”har ögon lika människoögon och en mun som talar stora ord och upphäver sitt tal mot den Högste” (Dan 7:8, 25). Här har alltså vilddjursväsendet nått sin sataniska höjdpunkt i människogestalt. Ty här har människan blivit stor och Gud liten, ja, människan har blivit allt och Gud intet, hon uppträder offentligt mot den Högste och sätter sig i hans ställe.

Detta djur ”tager sig före att förändra tider och lagar” (v. 25). Ett-hornsdjuret får alltså envälde på jorden för någon tid.

Och det sägs att det skall ”föra krig mot de heliga och vara dem övermäktigt, och föröda den Högstes heliga” (v. 21, 25). Här har vi den kommande martyrtiden, Harmageddons blodiga världsdag.

I denna förskräckliga beskrivning på ett-hornsvilddjuret har vi gudlösheten och antikristendomen tecknad till sina grunddrag. *Dessa drag återfinns vi i arbetartågets yttersta vänster.*

Denna vänster har arbetarnas förståndiga huvudmassa frånsagt sig. Och det är gott, ty den är till stor skada för den berättigade arbetarrörelsen och till stor nytta för vilddjurshögern, som just i denna gudlösa och antikristiska vänster hämtar vapen mot arbetarrörelsen och inbillar människorna, att hela denna rörelse icke är något annat än detta ett-hornsdjur och därför bör krossas och utrotas i grund.

Men nu vore det i högsta grad orätt att påstå, att ett-hornsdjuret finns blott i arbetarvänstern. Nej, uppenbar gudsförnekelse och antikristendom, gudlöshet och hemska laster finns i förfärande grad och utbredning även i överklasserna. Därför bör de, som så gärna och flitigt talar om arbetarvänstern såsom ”paket”, också tala om det glänsande siden- och sammetspaket, om det fina och slaktfeta parasit- och sugarpaket och om guldkrogarnas adliga och ickeadliga slödder och pöbel.

Märk nu än en gång, att Skriften i sitt kraftiga bildspråk framställer ett-hornsdjuret såsom högsta graden i det politiska och religiösa vilddjursväsendets utveckling. Men överklassdjuret, som i århundraden handhaft denna utveckling, vill nu för ingen del vidkännas faderskapet till det besvärliga vänsterdjuret. Dock släktskapen finns där. Det är i

¹ Om vilddjuret, dess 7 huvuden, dess 10 horn och två horn och dess sju världsriken se prof. Myrbergs förklaring över Uppenbarelsebokens 13:e kap.

Se även andra kapitlet i författarens bok ”Andens Lag”.

synnerhet vilddjurshögerns överklasstyran, arbetarsugeri, reformfasa, skenandlighet, spritvälde och vanstyre, som nu sätter sin bittra frukt i arbetarvänsterns vilddjursväsen.

Alltså är även arbetartåget ett vilddjurståg. Det representerar det 7:e och sista världariket på jorden, det uppenbart antikristiska, men *så*, att arbetartågets flertal ännu representerar detta rike blott i teorin, under det att dess yttersta vänster representerar detsamma både i teori och praktik, både i lära och liv.

Bondetåget och arbetartåget betecknar alltså två världsriken. Det förra demonstrerar det 6:e världariket, som nu nalkas sitt slut, det senare demonstrerar det 7:e världariket, som nu börjar bryta in bland alla folk. Detta är de två tågen enligt Skriften.

Men även arbetartåget betecknar inte blott vilddjuret, utan till sina 50 000 oförlorbara gudsbilder betecknar det även det svenska folk, som efter vredesskälarnas rättvisa dom skall på världsfödelsens stora dag intaga det sanna världariket, där frihet, broderskap och jämlikhet blivit de fulla verkligheter, som dessa 50 000 innerst och djupast åtrår.

III

Försvaret

Här tar vi upp två synpunkter: Lammets järnspira och vilddjurets järnspira.

1.

Lammets järnspira

Båda tågen sysslar med försvaret, nämligen med det försvar som är krigsmakten eller vilddjurets järnspira.

Men det finns ett annat försvar, nämligen Lammets järnspira. Den har vi redan antytt; vi tillägger nu ett par ord.

Lammets järnspira är ett bildligt uttryck, som betecknar lammets hårda härskarmakt eller "Lammets vrede" (Upp 6:16). Där kärlekens milda spira icke räcker till, där tillgrips den krossande järnspiran (2:26–29; 19:15). Denna vredesspira är det fruktansvärdaste som finns, ty den har all makt i himmel och på jord.

Mången lärjunge, som envisades att behålla hedningen eller vilddjuret i sitt hjärta, fick omedelbart i anden eller indirekt genom en dom ett sådant slag av järnspiran att det kändes, som om han blivit en i tusen bitar krossad lerkruka.

Ett lindrigt slag av spiran låg i detta järnord till Petrus: *Gå bort ur min åsyn, Satan!* (Matt 16:23). Och hade icke Petrus låtit krossa sig till liv, så hade spiran med allt hårdare slag krossat honom till död. Så fruktansvärd är Guds och Lammets vredesspira.

Varje människa, som låtit järnspiran krossa sig till liv, och därmed gjort andebytet eller bytt ut sin vilddjursande mot Lammets ande, hon får Lammets järnspireskydd eller ett sådant järnspireförsvar, att ingen fiendemakt på jord eller i avgrund mäktar kröka ett hår på hennes huvud.

Ett tydligt exempel på detta skydd ser vi redan i Gamla testamentet. Elisa omringades av en stor fientlig krigshär med hästar och vagnar. Hans tjänare blev förskräckt, men Gud öppnade dennes ögon för den omgivande andevärlden. Och han fick se en härlig syn; han såg, "att

berget var fullt med hästar och vagnar av eld runt omkring Elisa". Och den stora fiendehären med alla sina hästar, vagnar och vapen förmådde icke lyfta ett finger mot honom (2 Kon 6:8–18). Se där Elis as osynliga krigs- och skyddshär, hans oövervinneliga järnspireförsvar.

Om nu det svenska folket i botfärdighet lät Lammets järnspira krossa sig till liv och därmed gjorde andebytet eller bytte ut sin vilddjursande mot Lammets ande, då skulle vårt folk få Lammets järnspireförsvar i gestalten av väldiga härar av osynliga järnspireförare, som i farans stund besatte våra berg, dalar, slätter och hav så att icke all världens fiendehärar mäktade lyfta ett finger mot vårt folk eller beröva det en tumsbredd jord.

Bland dessa järnspireförare finns alla avlidna övervinnare eller sådana som gjort fullt andebyte, medan de levde. De har fått järnspirans "makt över hedningarna" (Upp 2:26–29).

När ett folk har Kristi ande och sinne, då har Kristus något att försvara i det folket, och då blir det sannerligen försvarat.

Ja, ett så väldigt och härligt försvar kunde vårt folk för länge sedan ha fått genom den folkfrälsning, som i 1 000 år stått detsamma till buds. Och då behöver vi inga pansarbåtar, inga kanoner, inga soldater. Slikt elände får vi nu dras med, därför att vi icke gjort det andebyte, som i 30 mansåldrar stått oss till buds. Vår krigshär är vårt kristna fattigdomsbevis.

Och största skulden till eländet har vår statskyrka, vars flesta biskopar och präster under århundradens lopp aldrig gjort andebytet och som därför icke kunnat predika detsamma, men väl kunnat lägga hinder i vägen, där det predikats.

Märk hur tyst, ja, hur hemskt tyst det är i hela vårt land med vårt rätta försvar, som är Lammets järnspira!

Och märk vilket skrik, ja, vilket hemskt skrik det är i hela vårt land efter vilddjursförsvaret, som är krigsmakten; ja, ett hemskt bondetågsbullen från Ystad till Haparanda!

I sanning, bondetågets år är ett sorgear för alla sanna försvars- och fosterlandsvänner, som sätter allmänt andebyte och därmed Lammets järnspireförsvar *främst, främst*; men ett glädjeår för alla falska försvars- och fosterlandsvänner, som sätter djurförsvaret "*främst*" och icke har en enda tanke, ett enda ord om vårt sanna försvar.

O, du arma, olyckliga land, som har så få försvarsvänner, men så många, ja, miljoner landsförrädare!

2

Vilddjurets järnspira

Båda tågen sysslar med det försvar, som är krigsmakten eller vilddjurets järnspira. Nu några ord om denna spira.

Allt krig är synd. "Krigsmakten till lands och vatten" är en syndamakt; vilddjurets järnspira är syndaspiran.

Allt krig (även försvarskrig) är synd. Ty allt krig är ett uttryck för en fallen, låg och rå ståndpunkt i folkens utveckling eller en yttring av mänsklighetens självförvållade och solidariska vilddjursväsen.

Denna djuriska och självförvållade ståndpunkt hos de kristna folken uttrycker Skriften så: *Det gavs åt vilddjuret att råda över alla folk* (Upp 13:7), nämligen *emedan* och *så länge* de icke vill låta Lammet råda över

sig och bli Lammets folk med Lammets ande och järnspira.¹

Det är de folk, över vilka vilddjuret råder, som för anfalls- och försvarskrig; de folk, över vilka Lammet råder, för varken försvar- eller anfallskrig. Krig är för dem omöjligt och obehövt; Lammets järnspira sköter deras försvar.

Men ännu har icke något ”kristet folk” blivit Kristi folk, fastän alla ”kristna folk” kunde ha blivit Kristi folk, om de gjort andebytet.

Sålunda är allt krig (även försvarskrig) bland nutidens kristna folk icke blott synd, utan en stegrad synd och blir en allt mer stegrad och fasansfull synd, ju längre det lider, ty folken kunde för länge sedan ha blivit Kristi folk och därmed för länge sedan ha kommit ifrån krigets låga och syndiga ståndpunkt.

Det försvarskrig, som vårt folk nu rustar sig till, är en stegrad och fasansfull synd, ty vi kunde för länge sedan ha varit Kristi folk och åtnjutit Kristi järnspireförsvar. *Nu vilar en stegrad förbannelse över varje vår pansarbåt, varje kanon, varje bajonett.*

Det 30-åriga kriget, som Gustaf Adolf förde såsom försvarskrig, var en förfärande synd, ty det var en följd av de katolska och de protestantiska folkens förfall och vilddjursväsen i Guds namn. Hade den katolska och de protestantiska kyrkorna varit, vad de kunde och borde vara, då hade Lammet rätt över alla dessa folk och då hade detta krig aldrig funnits till. Men nu rådde vilddjuret över alla dessa kristna folk, även över Gustaf Adolfs folk. Och detta krig lade också i dagen ett vilddjursväsen i Guds och Kristi namn, vars like dittills aldrig skådats. Även vårt kristna folk visade sig då vara, vad det alltid varit och ännu är: det döpta vilddjuret.

Krig är synd. Då barnen leker krig, bör föräldrar och lärare förbjuda det och säga dem, att de leker synd. Ge aldrig dina barn några tennsoldater eller något slags leksaker, som syftar på krig, och låt dem aldrig läsa böcker, i vilka krig prisas såsom ”härliga bragder”. – Ty om barnen icke får veta, att krig är synd, utan tvärtom uppfostras till denna synd, då förlängs mänsklighetens vilddjurstid och krigstid. *Så har vårt folk genom en grundfalsk barnuppfostran och skolundervisning förlängt sin vilddjurstid och därmed sin krigstid med århundraden.*

Barnen skall läras, att vårt folks sanna och bästa försvar ligger i allmänt andebyte och att vår vapenövning och krigföring är ett fruktansvärt straff för uteblivet andebyte. Barnen skall uppfostras till Kristi sinne och icke till krigssinne, som är djur- och djävulssinnet; i annat fall blir vårt folk ett djur- och djävulsfolk ännu i många mansåldrar.

Det är förskräckligt, att de så kallade kristna folken aldrig på allvar besinnar, att de kunnat och borde vara Kristi folk med Kristi ande och järnspira och därmed ha kommit ifrån krigsmaktens ruinerande kostnad och krigets hemska fasor.

Och det förskräckligaste är, att största delen av de troende till exempel i vårt land icke har hjärta och blick för vår tusenåriga folkskuld, utan blott följer med och håller djuret i svansen och hallåar,

¹ Den tid då vilddjuret råder över de skenkristna folken, är ”42 månader” (v. 5), ett bildligt tal som snart inbegriper 2 000 år. Men denna kunde ha varit mycket kortare, om folken gjort andebyte, ty ända intill detta byte räcker dessa ”månader”. De slutar alltså på olika tid för olika folk allt efter inträtt andebyte.

hojtar och skriker om tidsenligt djurförsvaret, utan att upplysa människorna om, att detta försvarsväsen är ett förskräckligt syndaväsen och straffväsen för uteblivet andebytte, och att vårt årliga 100-miljonersförsvaret är en helvetesmara, som måste rida vårt folk ända tills det gör andebyttet.

I Bibelforskaren för 1898 sid. 188 skriver professor Myrberg dessa ord:

”Det måste medges, att kristenheten haft tillräcklig tid på sig för att komma ifrån denna ’upp- och nedpävändning av tio Guds bud’, såsom man icke utan skäl kallat kriget, endast man velat lyssna till den store fredsstiftarens ord, efter vilken hon tagit sig sitt namn. Att detta icke skett, det är vad som icke kan nog mycket beklagas. Men hur skall detta gruvliga missförhållande undanröjas, om man icke får höja sin röst mot det i system satta och organiserade kriget, såsom man på sin tid icke utan framgång gjorde mot slaveriet. Därför skulle man icke tala illa om fredsföreningarnas och fredsvramas arbete och strävande i vår världsdal; det utgör i varje fall en reaktion mot det pågående sabelskramlet, som i någon mån kan göra sin tjänst såsom en dämpare på den krigslystnad, vilken föga förstående sig själv gärna går hand i hand med tillvaron av stora, stående arméer.”

Alltså kan det enligt Myrberg icke nog beklagas, att kristenheten ännu icke så lyssnat till fredsstiftarnas ord, att hon kommit ifrån krigets förskräckliga synd, som är en ”upp- och nedpävändning av tio Guds bud”. Även vårt folk ”har haft tillräcklig tid på sig” för att komma ifrån denna synd. Men att detta ännu icke skett, det är just vad som skall ”beklagas”, ja, beklagas, så att det hörs i hela vårt land. Tusen gånger bättre än bondetåg om djurförsvaret vore det, om våra bönder, klädda i säckar, årligen på botdagen anordnade ett klagotåg till Stockholm över vårt folks största och fasansfullaste synd, som består däri, att det hårdnackat under många hundra år motstått *Fredsstiftarens* ande och sinne och därmed alltjämt hängett sig åt vapenövningens och krigets förskräckliga synd, som är en upp- och nedpävändning av alla Guds bud.

Då nu även försvarskrig är synd, kan då en sann kristen delta i ett sådant krig? Vi har några bibelställen, som ger oss ledning i denna sak.

Då krigsmän kom till Johannes Döparen och frågade vad de skulle göra, svarade han: ”Gör icke övervåld mot någon eller orätt, och låt er nöja med er sold” (Luk 3:14). Alltså rådde han dem icke till att ta avsked. Och sålunda var den sinnesändring, som han predikade, icke alldeles oförenlig med krigstjänst.

Kristus träffade en romersk militärkapten (hövitsmannen i Kapernaum); och han fann hos honom en så stor tro, att han icke ens i Israel funnit en sådan. Och han befallde honom icke att ta avsked. Och sålunda är en sann tro icke alldeles oförenlig med krigstjänst (Matt 8:5 f.).

Även Petrus träffade en romersk krigsman (vid namn Kornelius), vars böner och allmosor kommit i åminnelse inför Gud. Han fick den Helige Ande och döptes och blev alltså en sann kristen. Men Petrus ålade honom icke att ta avsked och sålunda är sann kristendom icke alldeles oförenlig med krigstjänst (Apg 10).

Nu påstår man sig ha funnit i historien att både hövitsmannen och

Kornelius tagit avsked från krigstjänsten. Ja, det är möjligt och till och med ganska troligt, då de blivit så särskilt benådade. Men vad som är alldeles visst, är det, att Kristus och Petrus varken ålade dem att ta avsked eller att stå kvar i tjänsten; utan de lämnade åt dem själva att pröva, huruvida och hur länge de kunde stå kvar i eländet. Alltså har Kristus och Petrus gjort krigstjänsten till en frivillig sak för en sann kristen; och ingen överhet i världen har rättighet att göra den till en tvångssak. *Lagen om allmän värnplikt är icke under alla förhållanden bindande för en sann kristen.* Därom strax mera.

I de tre bibelställen, som vi anfört, skiljs icke mellan försvarskrig och anfallskrig. Men det framgår tydligt av dem, att en sann kristen under vissa förhållanden kan delta i försvarskrig.¹

Men då nu även ett sådant krig är synd, då syndar ju den, som deltar i ett sådant. Ja, han begår en sådan synd, som Johannes Döparen, Kristus och Petrus lät de nämnda krigsmännen begå, då de tillät dem att stå kvar i krigstjänsten; ty krigets folk- och världsbehärskande synd kunde icke då skaffas ur världen, eftersom detta kan ske först i den mån Kristus blir predikad för folken och av dem mottagen genom nyfödelse, som är andebytet.

På samma sätt förhåller det sig med mycken annan synd. Till exempel: slaveriet är synd. Men Paulus säger: ”Har du såsom träl blivit kallad, så bekymra dig icke” (1 Kor 7:21). Därmed lät han slaveriets synd fortgå, ty denna synd kunde icke då avskaffas. Och först i nyare tid har kristendomens lära om det allmänna broderskapet så inverkat på folken, att slaveriet blivit lagligen förbjudet.

Den kristne slaven på Pauli tid var alltså martyr under slaveriets synd, som då icke kunde avskaffas. På samma sätt är en sant kristen krigsman hos ett folk med till exempel allmän värnplikt martyr under krigets synd, som till en tid är en folk- och världsbehärskande synd. Hans deltagande i krig är ett fruktansvärt martyrskap, en sida i den ”säck”, vari ”oljans söner” är klädda så länge vilddjuret råder över deras folk.²

Ty en sant kristen krigsman deltar icke i vapenövning och krigföring såsom vilddjursmänniska i likhet med flertalet av hans kamrater, utan såsom lamm-människa, ja, såsom lamm mitt ibland dessa tvåbenta vilddjur av både manskap och befäl. Och han måste i varje ögonblick vara på sin vakt mot det råa och djuriska sinne, som med liv och lust hanterar mordvapnen; och på sin vakt mot det djuriska vildliv, som han kanske dag och natt får bevittna hos både manskap och befäl. Och han måste uppträda mot allt detta onda och bestraffa det, ty i annat fall gör han sig delaktig däri. Därmed utsätter han sig för en svår förföljelse. Och så får han erfara, vilket fruktansvärt martyrskap, som ”krigssäcken” innebär och vilken fruktansvärd själafara, som ligger i denna ”säck”. Och mången yngling, som började sin vapenövning med Kristi sinne, återkom från densamma med vilddjurets sinne. Ja, här har många tusen ynglingar i vårt land tagit skada till sina själar. Och icke så få har vägrat att bära vapen och istället undergått lagens straff härför. Och då de gjorde detta för att värna samvetet och rädda sitt eviga liv, då gjorde de alldeles rätt. Ty en sann kristens krigstjänst har Kristus gjort till en frivillig sak och därmed lagt ansvaret i hans egen hand.

¹ Vi talar här om ”försvaret” och alltså blott om försvarskrig.

² Om ”säcken”, se boken ”Guds tempel och hedningarnas förgård”.

Högre än värnplikten står plikten att värna sin själ; viktigare än att försvara sitt fädernesland är att försvara sitt eviga liv.

Och vad det lider, så kommer alla sant kristna ynglingar i vårt land (och i alla kristna länder) att vägra lydnad för krigslagarna, nämligen i samma mån som överhet, befäl och manskap blir det uppenbart antikristiska ett-hornsdjuret, som söker utrota kristendomen och föröda Herrens heliga genom att på ett eller annat sätt påtvinga dem antikristendomen. Och ve den yngling, som deltar i en vapenövning eller i ett krig, som går ut på att försvara fäderneslandet åt Antikrist.

I det 6:e världariket, varunder överheten åtminstone på ett yttre sätt bekänner sig till kristendomen och skyddar dess bekännare, är krigstjänsten i allmänhet ett någorlunda drägligt martyrskap; men i det 7:e världariket, då de tio konungarna (överheten) ger sin makt och myndighet åt vilddjuret till utrotningskriget mot Lammet och dess kallade, utvalda och trogna (Upp 17:12–14), då blir den absolut odräglig och oförenlig med sann tro. Och ve den, som försvarar landet till en tummelplats åt det folkvilddjur, vars högsta strävan är att utrota Lammet och dess folk ur landet. Och redan nu bryter detta antikristiska rike in i alla samhällsklasser i de kristna länderna, och inte minst i vårt land.

Och redan nu, under denna övergångstid, går mången yngling med denna fråga i sitt hjärta:

”Gör jag rätt i att försvara landet åt ett folk, som haft kristendom i 1 000 år, men alltid hårdnackat stått Kristi ande och sinne emot;

åt ett folk som i 1 000 år fört utrotningskrig i varje församling mot ”solkvinnans kvarblivna ättlingar” och på otaliga sätt förtrampat och plågat dem;

åt ett folk, som alltjämt vill ha landet till en tummelplats åt det mångtusenåriga svenska vilddjuret;

åt ett folk, som efter 100-årig fred och lyckosam tid är mera jordiskt, djuriskt och förhärdat än någonsin förut;

åt ett folk, som nu mer och mer ger insteg åt uppenbar antikristendom? ”

Med denna fråga skall du yngling gå till Gud under en längre tids bön för att få svar och visshet av honom och icke av människor.

Kristendomen är en död religion, säger ett-hornsdjurets profeter; och därmed säger de oss en förfärande sanning. Ty vad är kristendomen såsom folkreligion till exempel i vårt land? Jo, en död religion. Folket i stort sett är dödt och dess kristendom är en död bokstav. *Och ur denna tusenåriga kristna förhärdelsedöd vaknar det icke till liv utan djupt ingripande domar.*

Om nu dessa domar skall komma från öster, så vare då knutpiskan välkommen på vår rygg!

O, Finlands öde, skall du bli vårt, så bli det snart, medan ännu vår rygg kan brytas till liv och ej behöver krossas till död!

Vilket vårt domsöde än må bli, så måtte det komma snart, innan våra folksår angrips av kallbrand!

”Ja, på dina domars väg, Herre, förbida vi dig... ty när dina domar drabbar jorden, lär sig jordkretsens innebyggare rättfärdighet. Men om nåd bevisas den ogudaktige, så lär han sig icke rättfärdighet”

(Jes 26:8–10).

De kristnas världskrig¹

Är 1914 var det slut med krigen på jorden. Ty då begynte ”de kristnas världskrig”, som icke är något krig, utan ett organiserat avgrundsraseri av demoner i människogestalt.

Ja, nu är det slut med krigen. I deras ställe kommer nidingsdåden över folkens förtorkade ”Euftrat”, invasionen av andemakterna från östern (Upp 16:12–16).²

Det är icke härar av mänskliga människor, som nu drabbar samman, utan härar av kristna galningar och bovar, den 6:e vredesskålens ”*demoniska människor*”.

Det 6:e världarikets (skökodömet) folkförtrollning och världsfördärv har nu brutit ut till det 7:e världarikets folkförmörkelse och folkbesatthet, som är grunddragen i det sista vilddjursriket på jorden.³

Nu har alltså världen nått det skede i syndens organiska riksutveckling, att hon icke mer kan föra ett ”mänskligt krig”, utan istället uppför dårespektaklet av ”folkens vrede på Guds vredes dag” (Upp 11:18).

Världskriget förs mellan Europas 6 kristna stormakter eller dess 6 stora ”vilddjur”. De är, som vi vet, Tyskland, England, Frankrike, Italien, Österrike och Ryssland. De har haft kristendomen till sin religion i över tusen år. De har alltså haft god tid på sig att skaffa bort vilddjuret och bli kristna i sanning, så att krig blivit en omöjlighet.

Alltså, då dessa folk haft kristendomen i så lång tid och hört den predikas även i ”Andens och kraftens bevisning” av de vittnen, som Gud sänt till varje folk, så skall deras världskrig betraktas och bedömas framför allt från kristen synpunkt. Märk det. Och det är från den synpunkten vi här bör tala om detsamma.

Vad är då världskriget, sett från kristen synpunkt? Ett fasansfullt brott, icke mot gammaltestamentlig Gudsande, utan mot Guds ande i Kristus, som gavs först på pingstdagen och som varje dag i tusen år bjudit sig åt Europas kristna folk och under tusenårigt tålmod klappat på deras hjärtan.

Denna förfärande synd mot Guds högsta andeuppenbarelse på jorden ställer världskriget på ett långt högre plan av skuld och förbannelse, än vad som var möjligt under förkristen tid.

Under tusenårigt förakt för ”Guds godhets och långmodighets rikedom” har de kristna folken samlat över sig vrede till en vredens dag (jfr Rom 2:4–5). Denna fasansfulla vredesdag är världskrigets dag.

Genom tusenårigt motstånd mot Guds frälsande nåd i Kristus har världen sjunkit ned i ett mycket djupare förhärdelse- och förbannelseliv, än vad som kunde ske i det gamla förbundet.

Detta hemska liv träder nu fram i världskrigets moderna vilddjursliv,

¹ Denna skrift om världskriget förutsätter kännedom om författarens skrift ”De tre fasta frälsningsorden”, särskilt läran om de 4 andemakterna:

”Draken, lejonbjörnleoparden, lammhornsdjuret och paddan”.

² Om denna invasion se sid.1039–1061 i Andens Lag. Det vetenskapliga underlaget för min tolkning av Uppenbarelsesboken är prof. Myrbergs.

³ Om Skriftens 7 världs- eller vilddjursriken se prof. Myrbergs förklaring över Uppenbarelsesbokens 13:e kap. Se även andra kapitlet i ”Andens Lag”.

planlagda demonraseri och ”vetenskapliga” djävulsliv. Så djupt sjunkna, vettlösa och stormgalna kan blott förhärdade kristna bli.

Hade dessa folk mottagit Kristi ande, som fyller hjärtat med hans överjordiska och övervärldsliga kärlek till Gud och till alla folk, då hade detta krig aldrig funnits till. Men när den anden icke fick ingå i dem, då fick Satans ande fara in i dem alldeles som i Judas. De kristnas världskrig är en frukt av deras månghundraåriga ”Judas-förhärdelse” mot Kristus, som haft dessa folk till sina lärjungafolk i tusen år. Men – de lärde ingenting. Och så fick de gå till mästaren djävulen, som lärde dem att hata och bekrija varandra som djävlar.

Djupaste orsaken till de kristnas världskrig är alltså självförvållad brist på kristendom eller på Kristi ande och sinne. Så enkel är saken. Men det ser icke Europas kristna folk, varken de krigande eller ickekrigande. Ty alla ligger de under den 5:e skålens förmörkelse eller gudsförblindelse, som är straffet för tusenårig självförblindelse.

Alltså finns det i himmel och på jord intet annat botemedel mot krig, än Kristi kristendom, som utrotar vilddjursanden ur hjärta och sinnen och ger Lammets ande, frids- och fredsfurstens ande.

Och så länge folken stöter bort detta botemedel, så får de nu hålla på med sina moderna djur- och djävulskrig och plåga och ruinera varandra och nedslakta miljoner ynglingar och miljoner män i deras bästa ålder.

Allt detta gräsliga elände skulle inte finnas, om de ”kristna” var kristna.

Det pågående världskriget är alltså en förfärande dom över Europas och hela världens kristendom, både den romerska, grekiska, ryska reformerta och lutherska. Allt har nu i stort sett visat sig vara blott en namn-, form- och skenkristendom.

Alla kristna folkkyrkor har nu gjort ett ödesdigert fiasko och lagt i dagen vad de enligt Skriften varit och är, nämligen den babyloniska skökan och hennes döttrar (Upp 17:5).

De har skrutit så omåttligt över sin förträffliga folkuppfostran. Nu syns det, vad fostran det var: ett ynkligt djurtämjari, varunder folkvilddjuret blivit sju resor värre, än då de för tusen år sedan tog det om hand. Skenkristendomen framställs i Skriften under bilden av ”den stora skökan” (Upp 17:1), som är världs- eller vilddjursanden under kristen förklädnad i alla kyrkor, både stora och små. Henne tillskrivs hela världsfördärvet. Hon sägs ha *”fördärvat jorden med sin otukt”*, det är, med sin förstabudslösa kristendom, som är världsandlighet eller äktenskapsbrott emot Gud (Upp 19:2). Hon sägs *”ha givit alla folk att dricka av sin otukts vin”* (14:8). Och hon sägs *”ha förvillat alla folk med sin trolldom”* (18:23), det är, med en frälsning som hon trollar sig till *utanför* ”de två buden”, där det i tid och evighet icke finns någon frälsning.¹

Märk alltså noga, att Skriften lägger skulden till världseländet på den kristna skökkyrkan. Hon har fördärvat Europas folk. Detta fördärv

¹ Trolldom är att söka nå ett mål *utanför* de naturlagar, som leder till detsamma. Andlig trolldom är att söka sin frälsning *utanför* Guds bud, som är de evigt oeftergivliga naturlagarna för en människas frälsning. Det fastslog Herren i till exempel dessa ord: *Vill du ingå i livet, så håll budorden* (Matt 19:17). Om den kristna kyrkans trolldom se Andens Lag sid. 999–1018.

ligger nu i öppen dager i de kristnas världskrig, som är följden av tusenårig kyrklig otukt, kyrklig trolldom och kyrkligt padderi.

Nu borde ni skökans påvar, biskopar, präster och predikanter skämmas, ja, förskräckas. Ty vad är nu ert härliga kristna Europa? Jo, just den första vredesskålens vilddjursvärld med syndasårens ”etterböld”, som ni aldrig botat med Jesu budevangelium utan gjort ”ond och svår” med er budlösa trolldomsnåd. Nu har bölden brustit; och dess omätliga förbannelseflöden av all slags synd och skam översvämmar hela jorden.¹

Ja, vad är nu ert kristna Europa? Jo, just den vilddjursvärld, vars tron er världsandlighet hållit vid makt och över vilken nu gjuts Guds vredes femte skål, så att dess rike förmörkas till utförande av alla slags vilddjurs- och djävulsverk, och dess folk sönderbiter sina tungor av världskrigets smärta. – Ja, se där ert kristna Europa!

Skaror av gudsvittnen har i tusen år sagt er sanningen och varnat folken för ert världsfördärv. Men deras förkunnelse har ni dödat, så att den legat som ett lik på gatan i ert kyrkliga Sodom och Egypten (Upp 11:7–8). Och många tusen av dem har ni även kroppsligen pinat och dödat under fasansfulla kval.

Men ve er, då Europas folk får upp blicken för både världskrigets och allt annat elände, som ni tillfogat dem med er otukt och trolldom! Ännu ser de det icke, ty de är förtrollade och förblindade av er. Men snart rycks bindeln bort.

Nu, fram ni miljoner sanningsmänniskor bland alla kristna folk och fatta skarpt i sikte er världsräddande uppgift.

Ska ni tillåta den månghövdade kyrkohydran och trollpackan att försätta med en kristendom, som ”konserverar” vilddjuret och gör det till ett kristet krigsdjur, som då kommer med ett andra världskrig, långt fasansfullare än det första?

Nej, nu har Gud talat till folken genom världskriget och avslöjat och dömt den stora skökan. Och nu tillkommer det er att fortsätta domen över henne, så att hon störtas och utrotas bland alla folk.

Alltså, allmän revolution mot den världsfördärvande skenkristendomen! Skoningslöst uppror mot alla kyrkor, först och främst mot alla stats- och storkyrkor, där den månghundraåriga kristendom bor, som blott varit en förklädnad för det vilddjur, vilket nu håller på att ödelägga hela världen.

Men även uppror mot småkyrkorna, vilka till större delen icke är något annat än koketta småskökor, som med en pösig och ytterst farlig skenandlighet i mansåldrar lämnat sitt bidrag till Europas folkfördärv.

Och upproret skall bestå däri, att ni sanningsmänniskor både enskilt och offentligt bringar alla dessa kyrkor under sanningens belysning och dom, så att skökan i dem avslöjas inför folken, så att de må kunna se och undfly det ödesdigra folkfördärv, som Guds ord tillskriver henne.

Härvid kan det hända, att skökokyckorna gör ett sådant motstånd mot sanningen, att Guds folk måste även i yttre mening gå ut ifrån dem. Ty deltagandet i deras otukts- och trolldomsgudstjänster och i deras mission, som sprider trolldomen till hednavärlden, gör dig delaktig i deras synder, så att du får del i deras plågor. Och en säker början till dessa plågor har du däri, att Kristi ande ges dig blott i droppar, som blir

¹ Om ”Guds vredes skålar” (Upp 15, 16) se författarens bok med denna titel.

alla mindre och mindre. Strömmen försvinner, döden nalkas. Ut, ut och rädda ditt liv!

Ja, nu skoningslöst uppror! Det måste resas en sanningens folk- och världsoption mot den kristna skökkyrkan. Ty får hon fortfarande rå om folken, då för hon dem till ett nytt världskrig, vars fasor ingen dödlig kan ana.

Ny väckelse måste komma, som lär människorna att lägga sin frälsning i "Andens lag" (Rom 8:2), som är Guds buds evangelium i Kristus.

Skarp skillnad i liv mellan de kristna och världen! Bort med statskyrkoandligheten, som klenar in sig i världen och lever världen lik, så att många miljoner människor under många mansåldrar i vårt land aldrig sett någon kristen!

Ja, världskrigets dom vill tända en eld i alla sanningsmänniskors hjärtan. Den elden brinner redan i mångtusen bröst. Men här brinner också en annan eld. Vi får nu se, vilken makt som råder: sanningens makt till frid och fred för alla tider eller det kristna mörkväldets makt till nytt världsfördärv och nytt världskrig. Arma värld, om du än en gång skall blöda och förblöda i det kristna krigsdjurets djävulsklor!

Vad är världskriget, sett ur kristen synpunkt? Ett straff för utebliven pingstfödelse från ovan. Detta straff består i motpingst-födelsen från nedan.

I löpgravarna föds miljoner människor av Satans ande och blir människodjävlar, som rasar mot sina "kristna bröder" i kraftbeklädnings från nedan.

Det är engelska människodjävlar i miljontal, som stjäla brödet från Tysklands genom kriget krossade och lidande kvinnor och barn – en evärdelig skamfläck på Englands folk.

Och det är tyska människodjävlar i miljontal, som hämnas med himmelskriande nidingsdåd – en evärdelig skamfläck på Tysklands folk.

Där födelsen från ovan uteblir, där kommer den 6:e skålens demoniska paddblåsning eller födelse från nedan som straff.

Ty livets lag är denna: *Vill du icke bli Kristus lik, så skall du bli Satan lik; vill du icke bli gudsmänniska såsom de elva på pingstdagen, så skall du bli djävulsmänniska såsom Judas.*

Det är denna omutliga lag, som nu efter tusenårigt fruktlöst erbjudande till födelse från ovan, träder i kraft under det 7:e världsriket, de "demoniska människornas" rike.

Den lutherska kyrkan har lämnat ett av de kraftigaste bidragen till födelsen från nedan. Ty största delen av denna kyrka har avfallit från Luther och lägger den personliga frälsningen icke, såsom han, i nyfödelsen utan i en rättegångsrättfärdiggörelse *utanför* nyfödelsen. Så har hon skjutit nyfödelsen åt sidan och därmed banat väg för födelsen från nedan.¹

Och det är märkligt, att just det lutherska Tyskland visat sig sannerligen icke stå sist i djävulsk militarism, demonraseri och avgrundsdåd.

¹ Om detta ödesdigra avfall från Luther se prof. Myrbergs bok "Den bibliska teologin och hennes motståndare". Se även "Andens Lag" sid. 643–670.

Man har av gammalt talat om "furor teutonicus", som betyder: "det tyska raseriet". Man kan även översätta så: "den tyske tigern".

Detta tyska och lutherska vilddjursfolk, som miljoner lutheraner nu beundrar och tillber såsom sitt idealfolk, det framkommer nu just med djävulsfödelsens grundlära: "våld framför kärlek och makt framför rätt", vilken lära är evangeliets utrotande och jordens upplåtande åt Satan och åt alla helvetets makter. Med en sådan världs fara hotar den tyske lutherske "tigern".¹

Vad är världskriget, sett från kristen synpunkt? Ett straff för laglöst evangelium och laglös frälsning, såsom vi redan antytt.

Guds lag, som i sitt eviga grundväsen är "de två buden", har föraktats i hela kristenheten, som just därför blivit skökodömet med det konserverade vilddjuret.

I ingen kyrka har denna lag fått behålla sin organiska och rikshistoriska övergång till evangelium eller till Andens lag i Kristus. Och särskilt i den lutherska kyrkan har man i århundraden fört och för ännu det "evangeliska" utrotningskriget mot Guds bud, som för liv och död skall hållas fjärran från den allena frälsande rättegångsrättfärdiggörelsen, som alltså blir en födelselös och budlös frälsning, det vill säga en trolldomsfrälsning.

Därmed har denna kyrka förgripit sig, icke på Sinai lag, utan på Andens lag, som är evangeliets lag och därmed högsta lag.

Så har hon bragt över folken evangeliets lagförbannelse, som är högsta förbannelse. De kristnas världskrig är evangeliets lagförbannelse.

Ja, i hela kristenheten har man förtorkat de två budens "Euftrat", den skyddande gränsvägg mot syndens och avgrundens barbarer. Och nu kommer de. Våldiga härar av demoner vältrar sig in över "Euftrat" och tar folken i besittning. Laglöshetens människodjävlar firar sin triumf i de kristnas världskrig. Avgrundens "ugglor och korpar" bygger sina bon, där Jordans duva skulle bott. I blodiga orgier dansar nu "gastarna" på ruiner av gudomlig och mänsklig lag i en värld, som blivit ruinerad genom laglös kristendom.

Se, detta är straffet. Ty lagen för livet är denna: *Får icke Gud lägga sina frälsande lagar i människans hjärta och skriva dem i hennes sinnen, då får Satan lägga sina motlagar i hennes hjärta och skriva dem i hennes sinnen.*

Detta är just dessa Satans motbud till alla Guds bud, som världskrigets människodjävlar nu följer och lyder. Därav det kristna världskrigets demoniska laglöshet, vars like aldrig skådats, men som återkommer i ännu fasansfullare världskrig, ända tills Guds lagar och bud blir människornas frälsning och liv. Utanför Guds bud – krig; inom Guds bud – freden! Blott i de två budens liv ligger krigets eviga död. Ja, blott där.

De kristnas världskrig är alltså ett straff, som består i mot-andens, mot-födelsens och mot-budens förbannelseväld över folken, då

¹ Vi hänvisar till skrifter av de maktfilosoferna general Benardi och professorerna Hasse och Wagner. Den förstnämnde sammanfattar maktläran så: Kristi lära om kärleken till nästan kan aldrig få någon betydelse för staternas förhållande till varandra; dem emellan gäller blott maktens och våldets lag. Och den sistnämnde säger: "Vi tyskar bekänner oss till det eviga kriget". Ja, här har vi den rena antikristendomens tigerlära och tigermilitarism. (Se uppsatsen "Viljan till liv och viljan till fred" i Afton-Tidningen för den 22 april 1915.)

Anden, födelsen och buden från ovan icke fick komma till välde.

Det är alltså icke ett straff i likhet med hungersnöd, farsot och jordbävning, m.m. Nej, det är av helt annan art. Ty det är en yttring av den Guds vrede, som "*sänder ett kraftigt villoväsande*" (2 Tess 2:11)¹, och som här kan uttryckas så:

Jag har bjudit dig himlen förgäves i tusen år, nåväl – ned då i krigshelvetets hela elände!

Du har hårdnackat bortstött min ande, som klappat på ditt hjärta i tusen år – så fare då Satans ande in i ditt hjärta till demonkrigets fördärv och elände!

Födelsen från ovan till Kristi like bjöd jag dig förgäves i tusen år – så föde dig då Satan till djävlarernas like!

Mina bud, som jag gjort till ande och liv eller till frälsande evangelium i Kristus, fick jag ej lägga i ditt hjärta – så lägge då Satan sina bud i ditt hjärta, och lev deras liv som gastarnas liv på den kristna världens ruiner!

Sonen jag sände att ge dig förstånd – fruktlöst, fruktlöst! – så bli då en galning till evärdelig skam, en dåre på vars grav kommande släkten skall spotta och ropa: fy, fy, fy!

Ja, ett sådant straff är detta krig. De i århundraden oförfärdliga folken måste få gå ända till botten i sin ondska och synd för att få se, vart tusenårigt förakt för Guds nåd och bud leder. Världskriget är icke ett syndastraff blott, utan en straffsynd, som den kristna världen måste begå för att fylla sitt syndamått och därmed, om möjligt, förskräckas och vakna.

Men var är nu människobarnens himmelske Fader? Var är den allsmäktige kärlekens Gud under världskriget? Floder av tårar, onämnbare kval överallt. Miljoner tungor ropar på hjälp och förskoning. Intet svar, ingen hjälp; blott värre och värre.

Var då Gud en lögn; finns han icke till? Så frågar nu många. I miljoner bröst skakas tron i sin grund. Och mångtusen, som förut har trott, ropar med knuten hand och skärande tand: "Gud var en lögn, han finns icke till. Och finns han till, så är han icke värd att kallas fader, då han låter sina barn så gräsligt plåga och fördärva varandra".

Ja, var är nu de kristnas Gud? Läs vredesskälarnas kapitel, och du får se, var han är (Upp 15:7–8). Han har stängt in sig i sitt tempel; och du får icke träffa honom, förrän världskrigets plågor fullbordats på dig. Därför studsar de lidandes böner mot templets port.

Han brinner av helig vrede, så att templet är uppfyllt av rök från hans föraktade härlighet och trotsande makt, som nu måste bli den heliga hämndens härlighet och vredens makt.

Hans tempel står överallt i skapelsens eviga väsen. Röken ur detta tempel sveper sig nu kring jorden. Den är världskrigets kristna lagförbannelse, långt fasansfullare än Sinairökens förbannelse.

Vredens brandtid och röktid är gudsövergivenhetens tid. Så för individen, så även för folken. Såsom de kristna folken i tusen år vänt ryggen åt Gud, så vänder han nu ryggen åt dem och låter alla syndens och avgrundens makter rasa så hejdlöst, som om ingen Gud funnes till; detta för att folken skall se, vart det bär, då man vänder ryggen åt Gud, och får känna vad det kostar att överge honom.

¹ Översättning av prof. Myrberg.

Ja, det kostar någonting att i sina kyrkor ”tillbedja Gud” men i sitt liv ha honom blott som betjänt på sina själviska vägar.

De krigande folkens gudsbegrepp skall läggas om, även om det måste ske genom hundra världskrig och lika många andra domar. Ty Guds vredes skålar, som är världens födslovåndor, släpper icke folken, förrän de totalt brutit sönder dem till deras vilddjursväsen och brutit ned dem och lagt dem på knä i tillbedjan för folkens konung i tusen år och i alla evigheter (Upp 15:4; 21:24). Så allvarlig är saken. Och till ett så härligt mål syftar vredens skålar. Världskriget vill icke världens fördärv, utan världens frälsning.

”Guds stora gästabud” måste hållas, innan ”Lammets bröllopsmåltid” kan hållas. Slaktas skall hela mänskligheten och ligga där som en måltid åt himmelens fåglar (Upp 19:17–18), det är, Guds domar skall obevekligen gå fram över folken, ända tills dessa ligger där uppgivna och livlösa till sitt fördärvliga vilddjursväsen. Först då går nyskapelsens ”Varde!” genom världen, och folken står upp till tusenårig frid och fred.

Få se nu, om Europas folk låter så ”slakta ned sig” genom världskriget, att de kan gripas av nyskapelsens ”Varde”, varom icke så kommer de att slaktas på nytt och på nytt, ända tills de ligger där döda till djuret.

Ja, sådan är Gud. Och detta gudsbegrepp vill världskriget bränna in med flammande eldskrift i allas hjärtan. Och detta gäller även alla världens troende. De flesta av dem skall nödgas att i grund lägga om sitt begrepp om Gud. De måste låta de 7 skålarnas ”heliga hämnd” få en djupare och fastare plats i Guds kärlek, och låta hans brinnande och rykande vredeshärlighet och vredesmakt vara oupplösligen förenade med hans frälsarhärlighet och frälsarmakt; och de måste sätta in Guds bud i evangelium, där han själv har satt dem såsom frälsande ande och liv i Kristus.

Ja, detta gudsbegrepp måste all världen låta inrista i hjärtan och sinnen, och det vid vite av ett nytt världskrig.

Till sist denna viktiga fråga: Kan ”Lammets trogna” (Upp 17:14) nu delta i krig? Prat! Det finns icke mer några krig.

Att delta i de besattas nidingsdåd över den på alla Guds bud förtorkade ”Euftrat” och bli befalld att öva djävulska bovstreck mot till och med gubbar, kvinnor och barn – nej, hellre vilket martyrlidande som helst!

Icke ens en ”hederlig världsmänniska” kan utan samvetets dom ta del i dessa moderna rackar- och tattartåg.

Nej, inte ens en kämpe i vår hedniska Nord stod så lågt. En man var han även i krig, aldrig en lönnmördare, niding och bov.

Vissheten om ett rätt förhållande till vapenövning och krigstjänst skall icke mottagas från människor. Den skall komma från ett annat håll. Och den kommer. Ty i och med det 7:e världarikets inträde blir det givet åt Lammets folk att åter kläda sig i ”byssus”, som är den apostoliske anden (Upp 19:8).¹

Denne ande, som åter gör Lammets trogna till *apostoliskt* lamm-trogna, säger sin ägare, hur han skall förhålla sig till de vettlösa

¹ Om byssusanden se prof. Myrbergs förklaring över Uppenbarelseboken sid. 298 f. (i Bibelforskaren för 1887 sid. 143 f.). Se även Andens Lag sid. 1179–1186.

dåredater och okynnesbragder, som nu efterträder det 6:e världsríkets krig.¹

Den anden låter icke locka sig av talet om ”gammaltestamentliga krig, som Gud icke blott tillät utan befallde”; icke heller har han sitt föredöme i de för-kristna trosmänniskor, som blev ”väldiga i krig och drev främmande härar på flykten” (Hebr 11:34). Nej, byssusanden får inte stiga ned till något av de 4 för-kristna förbunden, ty det vore hans fall och död. Han står flera tusen år längre fram i tiden; och han tillhör folk, som i över tusen år haft Kristi andes botemedel mot krigets folksjuka och vars krig alltså skall ses och bedömas från kristen synpunkt och efter nytestamentliga riksskeden.²

En ny tid har brutit in, de ”demoniska människornas tid”, såsom vi sett. Det är ”de yttersta dagarnas svåra tider”, då människorna är nittonfaldigt galna i de nitton slags ondska som Paulus räknar upp (2 Tim 3:1–5).

Och härav följer, att i denna nya tid skall Lammets folk i kraft av sin nye ande inta nya ställningar till hela världen med alla dess nya galenskaper, och särskilt en ny ställning till dess nya militarism, som är icke en mänsklig, utan en djävulsk antikristendom.

Byssusanden känner icke till ”plikten att försvara sitt fädernesland”. Ta vårt land som exempel. Det ägs av vilddjuret, som intill Kristi andra ankomst råder över alla folk (Upp 13:5, 7; 19:20). Under det 6:e världsríket är vilddjuret i uppstigande ur avgrunden (11:7; 17:8), och i det 7:e har det stigit upp.³ Och det har stigit upp i och genom den 6:e skålens paddblåsning eller ”födelse från nedan”.

Alltså ägs vårt land under det 7:e världsríket av det svenska vilddjursfolk, vars ande är det uppstigna avgrundsdjuret. Och må *det* folket försvara sin egendom. Att hjälpa avgrundsdjuret att försvara sitt land, det kommer byssusfolket att akta sig för, ty det vore dess andliga död. Det är redan och blir alltmer en helt annan tid, än då vilddjuret ännu var svagt (”sårat till döds”) och då det ännu var hopp om att kunna förhindra dess uppstigande.

Sverige är byssusfolkets fädernesland, men icke det nuvarande Sverige. Detta land är för Lammets trogna ”ett främmande land”, i vilket de är apostoliska ”främlingar”. De är det apostoliska avskummet och avskrädet, det apostoliska skådespelet inför änglar och människor (Jfr. 1 Kor 4:9–13). De är landlösa i landet, jordlösa på jorden och värdelösa i världen.

De är det apostoliska pilgrimsfolket, som är statt på genomresa genom det främmande landet Sverige och som icke äger, men ”söker ett fädernesland, det himmelska”. Och just därför att de icke har sitt fädernesland på jorden blygs icke Gud för att kallas deras Gud (Jfr. Hebr 11:13–16).

De söker det himmelska fäderneslandet. Och vilket är det? Jo, just Sverige. Naturligtvis; ty liksom den gudtrogne israeliten sökte ett himmelskt Kanaan (Palestina) såsom sitt fädernesland, så söker den

¹ Om en kristens förhållande till det 6:e och 7:e världsríkets krig se sid. 8–31 i författarens skrift ”De två vilddjurstågen” (i denna pdf sid. 3–17).

² Om de 4 för-kristna och de 3 kristna förbunden se Andens Lag sid. 1070–1080; och om kristna riks- eller solkvinnoskeden se sid. 1164–1186.

³ Se prof. Myrbergs förklaring över dessa bibelställen.

lammtrogne svensken ett himmelskt Sverige såsom sitt fädernesland.

Och sannerligen, de svenska lammtrogna söker icke förgäves. De får Sveriges land till sitt fädernesland, först såsom tusenårslandet, det dyra och kära, där vapnen är smidda till plogbillar, och sedan såsom fäderneslandet, det utsägligt dyra och kära, på den nya jorden.

Frälsta är de blott i hoppet (Rom 8:24) och Sverige såsom fädernesland äger de blott i hoppet. Nu besitter vilddjuret det, men då skall "de saktmodiga" besitta det (Matt 5:5).

Men i brinnande böner och i Lammets överjordiska kärlek slår Sveriges "avskrädesfolk" sina armar kring Sveriges folk för att om möjligt icke sakna en enda av det i det himmelska landet; och slår sina armar kring Nordanlandet, det dyra, där även varje träd, blomma och sandkorn, är hjärtinnerligt kära, ty de sluter i sig det oförgängliga väsendet till paradiset i tusen år och till det himmelska härlighetslandet i evigheters evigheter.

Amen

Vid det ”gyllene altaret” på världskrigets dag

Vi lever i en stor tid, då stora händelser och starka andemakter gör människorna stora, stora i gott och stora i ont. En världsdomedag har gått upp. Djurfolken läggs i smältugnen och – flyter bort såsom slagg. Deras kristendom, bildning, kultur, rinner bort i strömmar av blod. Världen skakas som aldrig förr. Mycket, som troddes vara fast, sitter nu löst och fladdrar för luftrikets vindar.¹

Gamla stöd sviktar, auktoriteter faller. Vad förr gällde som gott, får nu vika för ett högre gott. Icke ens de heligas liv duger nu längre. Nej, ny dräkt, ny dräkt: den apostoliska byssusdräkten (Upp 19:8).²

Onda, osynliga händer river och sliter i allt. Och de får rycka till sig alla och allt, som haft sin dag, då fästet bjöds, men aldrig togs.

Vid avgrundens rand står de kristna folken. Dit har de förts av ”jordens konungar” och ”den stora skökan”, som ”berusat och med sin trolldom förvillat alla folk” (Upp 17:1–2; 14:8; 18:23).³ Dessa folkfördärvande makter står nu i ett förfärande domsljus. Ve dem, då folken vaknar!

”Jordens konungar” (det vill säga djurkonungar) och den ”stora skökan”, detta dubbla djurvælde, det världsliga och det andliga, har frambragt världskriget.⁴ Dess fasor får folken lida, ty de har låtit berusa sig och förvillat sig trots mångtusen varnande vittnen sända av Gud, och trots mångtusen martyrer, som färgat Europas jord med sitt blod. Detta blod har ropat på den ”heliga hämnden” i tusen år. Hämndens dag är världskrigets dag, då samma jord färgas av de martyrmördande folkens blod.⁵

Väldiga rörelser äger nu rum även i andevärlden, stora händelser timar i himlarna. Myriader avlidna heliga ur alla jordens folk samlas vid ”det gyllene altaret” (Upp 8:3–4). De lyfter sina händer mot tronen i bön och tillbedjan. De ber om ett riksgagneligt slut på världskriget, så att Herrens ankomst måtte ske snart.⁶

Denna väldiga bön från myriader heliga tungor förnimms i de heligas hjärtan på jorden. Mäktigt dras de in i densamma, tydligt och ofta kallas de till mötet däruppe; men icke alla på samma tid. Någon säger sig ha fått kallelsen den 21 februari, den 29 mars, den 3 och 11 april, den 4 maj och den 12 och 13 juni detta år. Samma dagar förnam han även Kerubernas och de Äldstes: Amen, Halleluja! (Upp 19:4). Det kändes, säger han, som en överväldigande salighetsflod och som en outsäglig förlossning från det 6:e världsriket, som nu ligger i sitt dödsqual.⁷

¹ Man tänker till exempel på det sista kyrkomötets antikristiska fladderbeslut om vigsel åt fränskilda makar, ett beslut som gränslöst sårat de verkligt troende i vårt land.

² Om denna dräkt se sid. 1181 i Andens Lag.

³ Om detta rus och denna trolldom se Andens Lag sid. 1080 f. och 999 f.

⁴ Om djuret (vilddjuret) se andra kapitlet i ”Andens Lag”. – Om ”det dubbla djurväldet”, som frambragte även det 30-åriga kriget, se prof. Myrbergs förklaring över Uppenbarelseboken sid. 251 (i Bibelforskaren för 1886 sid. 361).

⁵ Om hur synd, skuld och straff går i arv, se Andens Lag sid. 129 f.

⁶ Om ”det gyllene altaret” se Andens Lag sid. 1126 f. – En myriad är 10 000.

⁷ Om de 7 världsriken se prof. Myrbergs förklaring över Uppenbarelsebokens 13:e kap. Se även andra kapitlet i ”Andens Lag”.

Den stora samlingen inför Gud vid altaret är just *riksmotvikten* till den stora folksamlingen inför det läkta och beundrade vilddjuret (Upp 13:3). *Där* står nu det kristna Europas folk, församlade mot Gud såsom aldrig tillförne.

Och de heligas bön och tillbedjan vid altaret är just *riksmotvikten* till djurfolkens tillbedjan av krigsvilddjuret och draken (v. 4).

Ve den, som uteblir från samlingen och bönen däruppe! Han grips ohjälpligt av vilddjurssamlingens makt och draktillbedjandets kraft (v. 7–9).

Ja, så fruktansvärt allvarlig är vår ”stora tid”, som gör människan stor i Gud eller stor i Satan. Tillbe Gud eller tillbe draken, ettdera måste hon göra.

De bedjande heliga i himmel och på jord drar hela den kerubiska skapelsen med inför altaret.¹ Allt talar, ber, skriar, såsom aldrig förut. I blommans doft känns vemod, i fågelns sång hörs nödrop, i vind och våg ligger en sorgens köld och rysning. Naturen vändas, dess lagar rubbas. Allt är sig olikt, allting lider nu mer än förr. Skapelsens otaliga ögon vänder sig i strömmande tårar mot Fadern på tronen.

På de heligas bön ligger nu en omätlig vikt. Ty försummas den, då kan världskriget sluta *så*, att Herrens ankomst fördröjs i många hundra år.

Visserligen har de kristna folken förtjänat krigets vredesskålar. Ty Kristi ande, som avskaffar rustning och krig, har de hårdnackat motstått i tusen år.

Men genom de heligas prästerliga förbön skall dessa skålar bli födslokval till liv för alla dessa folk (Upp 15:4). ”Folken, folken, folken – Herre, fräls dem, fräls dem, fräls dem!” Så ljuder det nu både dag och natt i de heligas hjärtan, som kallats till mötet däruppe.

Alla lekamliga och andliga småbestyr och småintressen försvinner totalt i vår ”stora tid”, där räddningen ligger i att gripa *det stora*, som är *alla* folks och *hela* mänsklighetens frälsning genom Kristi ande och sinne, som utrotar vilddjur och sköka och därmed allt krig och allt annat ont på vår jord.

Varje helig, som kallats till bönen, bär hela den lidande och bidande skapelsen så fast i sin famn och så djupt i sitt hjärta, att han icke kan släppa utan att krossas. Sådan är den kärlek, som härskar bland jordens och himlens myriader vid altaret och tronen. Denna kärlek är ”*det stora*”, som vår stora tid omutligen kräver.

Alltså icke en kärlek till det egna folket blott, nej, *lika* kärlek till alla jordens folk. På de heligas bön ligger nu en omätlig vikt. Intet folk får genom segrar fördärvas i ett högmod, som kräver tuktan under sekler för att krossas. Intet folk får fördärvas genom sådana nederlag, som tänder en hatets eld mot till och med Gud, en eld, som tar många mansåldrar för att släckas. Ty sker detta, då fördröjs folkens frälsningsdag, som just är Herrens ankomstdag.

Nej, sådant får icke ske. För det skall de kallade heliga dra försorg. Och det kan de, om de rätt sköter bönen och bönekvalet vid altaret och

¹ Om keruberna se första kap. i Andens Lag.

tronen. Ty ”Kristus har gjort dem till ett konungadöme och till präster åt Gud” (Upp 1:6). De sitter redan nu på troner. På dem ”övervinner de den onde” (1 Joh 2:13) och ”segrar över vildjuret” (Upp 15:2). Därmed tar de del i världsstyrelsen, *och allt vad de vill i sin bön, det får de* (Joh 15:7). Ja, så väldig är de heligas bön: allmakten ställs till deras tjänst. Blott de stiger nog högt med sin bön, ända upp till altaret, som står mitt i världsfrälsningens oändliga riksvidder, mitt i kristallens himmelska och eviga rymder.

Amen

En prisgivningens världsdom ¹

De kristnas världskrig fortgår. Dess synd, skuld och skam stiger upp till himlen.

Världsbranden flammar allt värre. Dess förpestande rök av vrede och hat vältrar sig över folken.

I vanvettets dimmor står det kristna Europa som en hemsk ruin, drypande av blod och ropande till Gud om den heliga hämnden.

I krigsgravar har störtats miljoner män, som blir begråtna av miljoner änkor och barn. Långt borta i främmande land ligger dessa kära; ingen möjlighet att ens sätta en blomma på gravens.

Ur avgrunden har vilddjuret uppstigit på jorden och tagit den i besittning som aldrig tillförne (Upp 11:7; 17:8).

Luftens makter har stigit ned och i förfärande grad blivit ”*verksamma i olydnadens barn*” (Ef 2:2).

Jorden med sina gåvor och naturen med sina krafter har tvingats att ”*tillbedja vilddjuret*” och ta del i förstörelseverket. Därmed har skapelsens heliga ordning blivit rubbad, naturens lagar kränkta och ”jorden fördärvad” (Upp 11:18; 13:12; 19:2). Vad det innebär, skall kommande släkter få se.

Nu en fråga av största vikt. Det är denna: *Vad är världskriget?* Svaret ger Skriften tydligt och klart och med förfärande allvar. Svaret är detta: **Världskriget är prisgivningens världsdom.**

Då först några ord om prisgivningens orsak.

Kristus övervann de tre vilddjuren, nämligen: ”det första vilddjuret”, som är världsanden eller det själviska jaget, ”det andra vilddjuret”, som är samme ande men i skenhelighetens förklädnad, och ”det tredje vilddjuret”, som är draken (Upp 13:1–2, 12; 20:2). ²

Dessa djur, som är allt ont på jorden, i luften och i avgrunden har Kristus besekrat. Men därmed är de icke tillintetgjorda. De är blott besegrade ”*stamvis*” eller i *Kristi person*, som är stammen för grenarna. Segern skall fortsättas ”*grenvis*”.

”**Jag har övervunnit**” (Upp 3:21) – det är Seger-Kristus.

”**Lejonet har övervunnit**” (5:5) – det är Seger-Kristus.

”**Den som övervinner får ärva**” (21:7) – det är ”Segergrenen” i ”Segerstammen”.

I Seger-Kristus finns en segerande, som är de tre djuren övermäktig. Denne segerande är frälsningens livsväsen. Den förutan är ingen frälst. Ty den som icke har Kristi ande, hör icke Kristus till (Rom 8:9). På segern hängde det för Kristus, på segern hänger det för människan.

Segeranden utgöts på pingstdagen. I de 120, så även i de 3 000, tog han sin segerbostad och segertron. Det blev 3 120 segergrenar i Segerstammen.

¹ Ordet prisge betyder att utlämna, att (under tvång) lämna ifrån sig någon eller något. (Red. anm.)

² Det vetenskapliga underlaget för vår tolkning av Uppenbarelseboken är professor Myrbergs. – Om vilddjuren se 2:a kap. i Andens Lag. – Om Kristi seger över vilddjuren handlar 3:e och 4:e kap. i Andens Lag. – Om övervinnandet eller människans seger över djuren handlar 9:e kap. i Andens Lag.

I denna segerande predikades Kristus för folken (även för vårt folk). Men *Sege*-Kristus mottog de inte. De förfalskade honom, strök ut ordet *Sege*. Så gjorde de sig en *djur*-frälsare, som icke besegrade utan frälste de tre djuren, gjorde sig ett djurdop, som badade, men icke dränkte hjärtedjuren, gjorde sig en djurnattvard, som matade alla tre djuren, och gjorde sig djurgudstjänster med djurpredikningar av djurpräster. Ja, överallt strök de ut ordet *Sege*, så att de tre djuren överallt blev obesegrade. Så gjorde även vårt folk, och så gör det än i dag; dess Kristus är en *förfalskad* Kristus. Och därför går kanske 5 miljoner människor i vårt land med *obesegrade* vilddjur i sina hjärtan.

Så förblev folken *hedna*folk, det vill säga vilddjursfolk med namn av kristna folk. Deras kristendom blev skenkristendom. Men skenkristendomen är förklädd antikristendom. Ty under förklädnaden bor vilddjuret, som är Lammets fullkomliga "*anti*", det är motsats, motbild. Så beträdde folken (även vårt folk) den skenkristna antikristendomens ödesdiga världsväg. Och detta trots mångtusen varnande vittnen, sända av Gud, vittnen som förkunnade *Sege*-Kristus i Andens och kraftens bevisning, och det ofta in i gräslig martyrdöd.

Nu ser vi prisgivningens orsak. Det var denna fräcka förfalskning av Kristus till en själasörjare åt vilddjuren och detta hårdnackade motstånd mot Guds vittnesbörd och grymma förföljande och utrotande av hans vittnen – *ja, det var detta himmelskriande världsuppror mot Gud, som tvang honom att prisge folken åt de onda makter, som de icke ville släppa.*

Prisgivningen har många sidor. Se här fyra:

I

Folkens prisgivning åt ohörsamhet

Gud har gett dem alla till pris åt ohörsamhet för att sedan förbarma sig över dem alla (Rom 11:32).

Denna prisgivning gällde "*alla*", både judar och hedningar. De förra lades under denna dom, då de förkastade *Sege*-Kristus, och där ligger de ännu (v. 7). De senare prisgavs redan i den förkristna tiden. "*Gud prisgav dem åt orenhet*" (Rom 1:24). "*Gud gav dem till pris åt skamliga lustar*" (v 26). "*Gud gav dem till pris åt ett ovärdigt sinnelag*" (v 28). Och allt detta på grund av ohörsamhet (olydnad) mot Guds lag i deras hjärtan (2:14–15). – Ohörsamma mot Guds röst i samvetet prisgavs de åt denna ohörsamhet, det är, de lämnades i dess våld, så att de blev dess fångar och slavar. I grundtexten står: "Gud har inneslutit dem alla i ohörsamhet". Alltså blev ohörsamheten ett fängelse, i vilket Gud stängde dem inne.

Under denna prisgivning låg *hedna*folken (även vårt folk), då *Sege*-Kristus predikades för dem. Men de förfalskade honom till en djurfrälsare, det har vi sett. Och då lades de under en hårdare prisgivningsdom. Den förkunnades genom ett ve från himlen över jorden och havet. Därom mer i vår 3:e avdelning.

Ohörsamma mot evangelium, i vilket alla Guds bud är *Jesu bud* och alltså *frälsande ande- och livsbud*, prisgavs folken åt en förhärdad och stegrad ohörsamhet mot Jesu budevangelium. Ty "*onda människor skall gå allt längre i ondska*". – Ordagrant enligt grundtexten: "*skall gå framåt till det värre*" (2 Tim 3:13). – Växa till mognad skall även

ogräset (Matt 13:30).

Så blev folkens (även vårt folks) skenkristendom härskande folkprägelse. Eller: den skenkristna antikristendomen blev *folkfängelse* med tvångsutveckling till mognad i antikristendom, tvångsutveckling ”till det värre”. Detta nämligen för alla dem, som ej mottager Seger-Kristus, utan alltfört gör honom till en djurfrälsare.

Detta är prisgivningens världsutveckling till det allt ”värre” och ”värre”. Den ligger nu i öppen dag i de kristnas världskrig, det hittills värsta av allt ont på vår jord. Ett sådant fasans världselände kan blott en prisgiven värld ställa till. En så förskräcklig olydnad mot de två budens kärleks- och rättfärdighetslag kan finnas blott hos kristna folk, som av Gud blivit insatta i olydnadens fängelse till mognad i självförhärdelsens synd och skam.

Världskriget är prisgivningens världsdöm. Här avkastar den namn- och skenkristna antikristendomen sin förklädning och störtar fram i hela sitt hemiska motväsen till Kristus: 10 miljoner män dödas eller görs till invalider, 100 miljoner fäder och mödrar, hustrur och barn, bröder och systrar, anförvanter och vänner störtas i sorg och elände, och 200 miljarder kronor förbrukas till att lägga Europa i ruiner och förvandla dess folkande till det hav av dött blod, där allt liv av kärlek, rätt och rättfärdighet dör ut.

Se, detta är antikristendom i praktik så det förslår. Krig mellan kristna folk är antikristendom; och krig mellan folk, som i tusen år haft evangeliets motande mot krigsanden, är en fasansfull antikristendom.

Prisgivningen är alltså en Guds dom till syndens utveckling och mognad. Så för individen och så för folken. Detta för att syndaren skall tvingas att se det allt ”värre” och ”värre”, vartill Kristusförfalskningen för, och därmed tvingas att söka frälsning, innan prisgivningens evighetsdom faller.

"Gud har prisgett dem alla för att sedan förbarma sig över dem alla." Prisgivningens dom över den antikristiska världen är alltså innerst och ytterst en den eviga kärlekens dom till världsfrälsning. Målet är detta: **Barmhärtighet mot alla, både judar och hedningar.**

Få nu se, om världskrigets syndautbrott och syndastraff får väcka folken till hörsamhet mot Seger-Kristus. Sker icke det, då får de sitta kvar i olydnadens fängelse till än djupare olydnad och till än djupare avgrund. Och så alltfört. – Männe vår arma värld skall – för att väckas – behöva gå fram till det allra värsta, som kan ske, och vars fasa ingen nu kan ana?

Det frågas ofta: Vad är orsaken till världskriget och vem är skuld till detsamma? Nu ser vi Skriftens svar: *Orsaken till de kristna folkens världskrig är dessa folks ohörsamhet mot Seger-Kristus.* Hade de hörsammat honom, så att de haft hans ande och sinne, då hade detta krig aldrig funnits till.

Men nu är folkens ohörsamhet fördelad på deras enskilda djurmänniskor, som var för sig varit ohörsamma mot Seger-Kristus. Alltså är även skulden till världskriget fördelad på dessa hundratals miljoner människor. Därvid har givetvis somliga större skuld än andra, varom mer i vår fjärde avdelning.

Vem är då skuld till världskriget? *Varje ryss och tysk, varje fransman och engelsman, varje österrikare och italienare, ja, varje man och*

kvinnor i alla dessa folk, som ej har hörsammat Seger-Kristus, är skuld till världskriget.

Ty hade var och en av dem gjort, vad han kunnat och bort göra, nämligen blivit kristen med Kristi ande, hjärta och sinne, då hade det kristna Europa 1914 icke haft en enda kanon eller bajonett. Och då hade även Turkiets alla kanoner och bajonetter varit smidda till plogbillar genom den väldiga missionen av dessa hundratals miljoner verkliga kristna.

Denna fördelning på individerna av ansvaret för folk- och världsödet och av skulden till detsamma betonar Skriften med förfärande allvar. Se till exempel på Guds vredes skålar, till vilka världskriget hör. Den första skålen, som även är grundväsendet i de andra, låter det *"onda och svåra såret"* drabba de människor, som har *"vilddjurets märke"* (Upp 16:2). Dessa är just de enskilda djurmänniskor, som ej hörsammat Seger-Kristus, utan gjort honom till en frälsare åt djuret.¹

Så allvarligt är det att vara en individ eller en medlem i ett folk. Dess ve eller väl hänger på individen.

II

Folkens prisgivning åt de två vilddjuren

Åt det gavs makt över alla stammar och folk (Upp 13:1, 7).

Detta är "det första vilddjuret". Det är denna världens själviske ande. Vi kallar det lejonbjörnleoparden, ty det är sammansatt av lejon, björn och leopard (v. 2). Dessa tre rovdjur betecknar världsandens rovgirighet och list, grymhet och styrka. Det själviska jaget är rovdjuret. Världsmänniskan går alltid på rov och lever av rov. Ty hon rycker allting ifrån Gud och så mycket hon kan från sin nästa. Och hon äger och njuter det själviskt, det vill säga djuriskt. – Lejonbjörnleoparden är alltså en förträfflig bild av världens själviska väsen och liv.

Ja, så lågt står världen. Över djuret har den icke höjt sig. Det syns nu i världskriget. Europa är det grymma och listiga rovdjuret. Se hur det lurar, river, biter och rövar.

Det lär finnas sexton-hundra miljoner människor på jorden. Av dem är säkerligen femton-hundra miljoner blott *djur*-människor, som icke vet, vad *guds*-människa är. De lever i det själviska jagets låga och giftiga livselement. Där trivs djurmänniskan, men aldrig gudsmänniskan. Hon finns blott till i Kristi ande, i de två budens kärlek och rättfärdighet, den himmelska "kristallens" element.

Och jag såg ett annat vilddjur... Det hade två horn lika ett lamms... Och det utövar det första vilddjurets hela makt (v. 11–12).

Detta är "det andra vilddjuret". Det är samma djur som det första. Ty här finns i grunden icke mer än ett djur: det djuriska, själviska jaget. Men nu har det två lammhorn. Det är världsanden utklädd till lamm; alltså rovdjuret i skenkristendomens och den världsliga bildningens förklädnad. Här kommer djurmänniskan som kristen, men är det kristnade klodjuret, kommer som bildad, men är den dresserade

¹ Om Guds "vredes skålar" se författarens bok med denna titel.

björnen, kommer som lärd, men vet icke, vad människa är. Ja, sannerligen – kanske icke ens var hundra professor i Europa vet, vad människa är. Vi har under världskriget fått se dem invärtes. Det var bara djuret. Även i vårt land har de trätt fram och gett råd, såsom att vi borde anfälla Ryssland, då det är i stor nöd. Bevare oss, Gud, för ”denna världens visa”!

Vidrig är lejonbjörnleoparden, men vidrigare är lammhorns djuret, som är det förfalskade vilddjuret. Också kallas detta djur ”den falske profeten” (Upp 19:20; jfr 13:14).

Under de sista mansåldrarna har kraftiga gudsvittnen uppträtt bland de kristna folken i vår världsdal. Man tänker på Tolstoy i Ryssland, Tobias Beck i Tyskland, Sören Kirkegaard i Danmark och Myrberg i Sverige. De har visat, att det kristna Europa är genomdjuriskt till både stat och kyrka, och att det går mot förfärande domar. Men tusentals biskopar och präster jämte otaliga tidningar kallade detta vittnesbörd för en sjuklig svartmålning och varnade folken för slik villfarelse. ”Inte är världen så ond”, så skrek man i korus.

Men år 1914 satte Guds prisgivnings vindar folkhavet i rörelse (jfr Dan 7:2). Och vilddjuret uppsteg ur havet. Det var krigsdjuret. Det ”genomdjuriska Europa” blev synligt i hjärta och liv. Svartmålningen besannades. Nej, den var mycket för ljus mot det fasans svarta som kom. – Varnad blev världen i tid, fast nu, såsom ofta, förgäves.

Märk nu det förskräckliga ordet om det första vilddjuret: ”åt det gavs makt över alla stammar och folk”. Det var Gud, som gav vilddjuret den makten. Här har vi **prisgivningen**. Gud prisgav alla folk åt vilddjurets eller världsandens makt.

Men det känns lugnt, att det var *Gud*, som gav vilddjuret makt över folken. Ty då får djuret aldrig den makt det vill, utan blott den makt, som kan tjäna Gud i hans världsstyrelse.

Märk även det förskräckliga ordet om det andra vilddjuret: ”det utövar det första vilddjurets hela makt”. Alltså har även detta vilddjur makt över alla folk, nämligen samma makt, som Gud gav åt det första djuret. Och alltså har Gud prisgivit alla folk även åt lammhorns djurets makt. Och det känns gott, att det var *Gud*, som gjorde det. Ty då har även detta djur fått gränser för sin makt, som det icke kan stiga över.

Alltså ligger världskrigets vilddjur, både det kristna och det turkiska, med all sin fasans makt, dock så fast i Guds makt, att de icke utan Gud kan röra en klo.

Prisgivningen åt de två världsandedjuren inbegriper den förut framställda prisgivningen. Ty när folken prisgavs åt ohörsamhet mot Seger-Kristus, då prisgavs de åt ohörsamhetens andemakt, som just är världsanden i de två djurens gestalter. – Även de förkristna folken var prisgivna åt olydnadens andemakt, nämligen åt det förkristna vilddjuret, vilket Daniel såg i fyra gestalter, som betydde världsriken (7:e kap.).

Prisgivningens dom träder i kraft i varje tid över varje folk. Ty den träder i kraft i varje tid över varje enskild människa, som förkastar Seger-Kristus. Och profetians ande har förutsett, att dessa enskilda blir så många, att de är ”folken” eller bildar folkens huvudmassa. Och alltså utgör de *folket* även i vårt land. Dess huvudmassa i alla samhällsklasser består just av dessa enskilda, som var för sig har förkastat och alltjämt förkastat Seger-Kristus. Därför har de blivit prisgivna djurmänniskor, som varken vet eller vill veta av, vad gudsmänniska är. Men var och en

av dem står någon gång hjälplös i ett prisgivningens ”värre eller värsta”. Där möter dem Guds barmhärtighet till mottagande eller till evigt förkastande av Seger-Kristus.

Detta skall nog beaktas, nämligen att den enskilde själv är skuld till sin prisgivning. Redan de förkristna hedningarna var ”utan ursäkt”, då Gud prispågav dem eller lät dem ”gå sina egna vägar” (Rom 1:18–22; Apg 14:16). Mycket mer är då de namnkristna hedningarna utan ursäkt. Ty de har Guds ord icke blott i den naturliga hjärtelagen och i skapelsens talande verk (Rom 1:20), utan även i Skriften och i de vittnens förkunnelse och liv, som Gud sänder till varje folk.

Så har till exempel var och en av vårt lands prispågivna människor – och de är flera miljoner – en dryg skuld i sin prispågivning, fast i olika grad. Och när en prispågivningens domedag bryter in över vårt folk – en sådan dag *måste* komma – då går vägen till Guds barmhärtighet blott genom de enskildas förkrossande skuldkänsla och skriande frälsningsbehov.

De två vilddjuren har världsvälde, ty de har makt över alla folk. Deras rike har två skeden, det 6:e och det 7:e världsriket. Det förra är den fördolda, det senare den uppenbara antikristendomens rike.

Det 6:e världsriket är alltså lammhornsdjurets rike. Det är även ”den stora skökans” världsrike, då hon *tronar över de många vattnen*, som ”är folk och folkslag” (Upp 17:1, 15).¹

Den stora skökan har ”filialer” i vårt land. De utgörs av alla dess kyrkor, både statskyrkan och småkyrkorna, så långt de är skenkristna.

Ty skökan är innerst en andemakt, hon är världssanden i kristlig förklädning och finns i alla kyrkor. Och tillsammans med alla filialer är hon ”den stora skökan”, som behärskar hela kristenheten. Åt henne har Gud prispågivit alla dess folk. Vad det innebär, ser vi nu i världskriget. Det är skökans folk, som där slåss och anropar Gud om hjälp till att slåss. Världskriget är skökans krig. Allt dess elände är hennes verk.

Skall inte världen nu ha fått nog av skökans krigskyrkor och av hennes krigsgud, som är en bov, och av hennes krigskristus, som är antikrist med två lammhorn?

Skökan kan aldrig reformeras, blott brännas. Häv henne i elden. Där har hon sin dom (Upp 17:16). Världskriget tillhör slutet av skökans världsskede. Detta slut består däri, att Guds vredes 6:e skål, som är prispågivningens skål eller plåga, tvingar den förklädda antikristendomen att övergå i det 7:e världsríkets nakna antikristendom.²

Denna övergång är en organisk utveckling, såsom knoppens övergång i blomma. En länk i denna världsutveckling är skökans världskrig. Där övergår det 6:e världsríkets eller skökodömet antikristiska knopp i det 7:e världsríkets eller paddömet antikristiska blomma. Det ser vi tydligt. Allt fördolt ”anti” eller motväsen till Kristus kommer nu fram. Allt slags mot-ande, mot-hjärta eller mot-liv till Lammets ande, hjärta och liv störtar fram som en världsdränkande flod. Hela det beslöjade skökoväsendet bryter ut i sin fräcka och hemska gestalt.

¹ Om de 7 världsríkena se 2:a och 10:e kap. i Andens Lag.

² Om Guds vredes 6:e skål se sid. 1039 i Andens Lag, se även sid. 95 i Guds vredes skålar.

Denna världsövergång till praktisk Gudsförnekelse och ohöjlt motliv mot Kristus skall beaktas. Den framträder nu med förfärande kraft på alla områden. Blott ett exempel bland tusen. Vilket fasans motliv till Kristi kärlek är icke ”jobberiet”¹, som för att ”tjäna pengar” störtar hela folk i nöd och elände? Ja, stinkande, giftiga blommor slår ut överallt. ”Framåt till det värre!”

De två vilddjurens makt över individerna och folken är en tvångsmakt. Det säger oss detta förskräckliga ord: *”Alla som på jorden bor skall tillbedja det”*, nämligen det första djuret (Upp 13:8). Det är: de skall av allt hjärta älska och leva denna världens ande och väsen. Sådan är prisgivningens tvångsutveckling till mognad i synd. *Nämligen för alla dem som trots varningar från Gud i samvetet och i ordet och genom hans vittnen dock förblir i olydnadens synd och därmed under prisgivningens dom.*

Märk, där står: *”Alla som på jorden bor”*. Ja, så många är de prisgivna djurmänniskorna. Så att de få undantagna liksom alldeles försvinner i stora hopen. Just så skall vi se och beräkna vilddjurets och Lammets folk. Då ser och beräknar vi rätt.

Men det lilla undantaget finns. Och det finns även i vårt land. Nämligen: *De vilkas namn från världens begynnelse är skrivna i det slaktade Lammets livsbok* (Upp 13:8). Vilka är de? Jo, de som genom släkte- eller döds gemenskapen med Kristus på korset fått sina namn helt utstrukna på jorden och *”uppskrivna i himlen”* (Hebr 12:23), där de av Gud blivit sedda från världens begynnelse. På slaktgemenskapen hänger det. *”Min kalk skall ni dricka”*. Från jord, värld, vilddjur och sköka slaktas man ut, dödas man ut. Till himlen blott en enda väg, slaktevägen med Kristus på korset!

Dessa utslaktade, utdödade, vilkas största glädje på jorden är att vara *”skrivna i himlen”* (Luk 10:20) – låtom oss kalla dem *de uppskrivna*. Vi vill höra till dem. Men då sannerligen – varje dag en förnyad slaktedag, liksom för Paulus (Rom 8:35–36).

Det frågas ofta, sade vi nyss, om orsaken till världskriget och vem som bär skulden till detsamma. Nu ser vi svaret från en ny sida. *Orsaken till de kristna folkens världskrig är dessa folks lammhornsvilddjur eller skenkristna världsande, som de intagit i hjärta och liv istället för Kristi segerande, och som genom prisgivningens dom blev deras tvångsande till världskrigets avgrund.*

Vem är då skuld till världskriget? *Varje skenkristen vilddjursryss och vilddjurstysk och vilddjursfransman, och så vidare, ja, varje skenkristen vilddjursman och vilddjurskvinna i alla dessa folk är skuld till världskriget.*

Ty hade var och en av dem gjort, vad han kunnat och bort göra, nämligen i hjärta och liv intagit Kristi segerande, som är vilddjurets och därmed krigsdjurets överman, då hade vi istället för världskriget haft tusenårsriket.

Ja, så enkel är saken, och så nära står tusenårsriket, och så nära har det stått Europas folk i många hundra år.

Bort med vilddjuret ur hjärta och liv och in med Lammet istället – och vi har tusenårsriket här, och det i denna dag!

¹ Jobba och ”jobberi” avser här tvetydiga spekulationsaffärer på börsen. (red. anm.)

O, du skenkristna Europa, istället för världskrigets helvete kunde du haft tusenårsrikets paradiset!

III

Världens prisgivning åt den onde

Hela världen är i den ondes våld (1 Joh 5:19). Och jag hörde en stark röst i himlen säga... "Ve jorden och havet! Ty djävulen har stigit ned till er i stor vrede, vetande, att han icke har lång tid" (Upp 12:10, 12).

Då den förkristna världen blev prisgiven åt ohörsamhet mot lagen i hjärtat, då blev den även prisgiven åt den Laglöse, den onde. I hans våld låg världen på Kristi tid (Joh 12:31; 14:30). Där låg den även efter hans död och uppståndelse. Det säger Johannes i dessa hemska ord: Hela världen är i den ondes våld.

Men då världen förkastade Seger-Kristus, i vilken all Guds lag är "*Andens lag*" och alltså *frälsande* lag (Rom 8:2), då blev den i *högre* grad prisgiven åt den Laglöse. Naturligtvis. Ty då folken förfalskade Seger-Kristus till en betjänt åt den laglöse, då ställde de världen mera öppen för den onde än förut och liksom inbjöd honom att komma närmare. Och han kom: *han "steg ned till jorden och havet"*. Därmed kom han världen närmare och mera in på livet än förut.

Denna prisgivning av världen åt dess inbjudne och nedstigne furste kungjordes från himlen med ett ve över jorden och havet, alltså ett ve över hela världen. Där ligger en förfärande tyngd i detta *ve*, ty det uttalades av "*en stark röst i himlen*". Detta himlens ve står skrivet över dörren till den kristna förnedringstiden, som i stort sett är tiden från Kristi bortgång till hans återkomst.¹

Detta är den kristna vetiden. Den är den nedstigne djävulens tid eller den tid "*han har*". Den är hans "*stora vredes*" tid och hans frihetstid, som räcker intill de tusen åren, då han binds och kastas i avgrunden (Upp 20:2–3).

Himlens ve över världen är alltså världsprägel, världssignatur, ända intill tusenårsriket.

Ja, världsprägel. På allt i vår värld står ett himlens "*väl*", men det bleks av det himlens *ve*, som Kristus-förfalskningen vållat.

Varje dag är en frälsningens dag, men gör även en domens dag, då förnyat Kristusförakt förnyar prisgivningens dom och himlens ve allt tyngre.

Femhundrausen frälsningsdagar har det kristna Europa haft, men det blev lika många förhärdelsedagar och djävulsdagar, som förde folken fram till det dagligt "*värre*".

Och allt detta värre på värre har nu mynnat ut i det värsta av allt: de snart tusen fasans dagar, som är världskrigets prisgivningsdag.

Förkrossande tungt trycker nu himlens ve en Kristus-förfalskande

¹ Detta ve fördelar sig nämligen i örnens 3 ve (Upp 8:13) som är de 3 sista basunernas prisgivningsdomar över de 3 sista världensrikena. I det 3:e ve, som är Guds vredes 7 skålar eller 7 plågor, ingår världskriget, det hittills största och tyngsta krigsve på jorden, en prisgivningens världsdom i krigets gestalt. – Om örnens ve se boken "Guds vredes skålar" sid. 8 f, och om krig under skålarnas tid se sid. 116. – Om den ondes utdrivande från himlen och nedstigande till jorden se Andens Lag sid. 104 f.

värld. – Och pressas skall den av prisgivningens ve, tills den ligger på knä inför Seger-Kristus.

Ty himlens ve banar väg för himlens väl. Guds ve-tyngd krossar den stolta världen i grund, men för att hela densamma i grund. Den onde släpps lös men blott inom vissa gränser. Hans vrede är stor, men får aldrig nå längre, än att den tjänar Guds rike.

Ja, det kommer en dag, då ett tusenårigt *väl* stryker ut allt *ve* från jorden och havet, och en dag då ett *evigt väl* bestrålar folken så klart, att de icke mer minns sitt *ve*.

Prisgiven åt den onde är världen under vetiden. Sitt "kristna" världsvälde grundade han genom trongåvan. Ty åt djur nummer 1 "gav draken sin kraft och sin tron och stor makt" (Upp 13:2). Och samma tronmakt utövar djur nummer 2 (v. 12).

Alltså har de två djuren fått drakens tron. Och alltså sitter varje djur- eller världsmänniska på en dubbeltron: drakens och "vilddjurets tron" (16:10). Därav kommer det sig, att hon sitter så fast, ja, så säker och fast.

Seger-Kristus predikades för folken. Hans tron erbjöds. Den är pingsttronen: segerkärlekens och segerrättfärdighetens tron. Den gives blott åt de utdödade, utslaktade.

Ja, Seger-Kristus, den uppstigne, predikades och – mottogs icke. Men då den uppstigne icke tas, skall den nedstigne tas. Får icke Kristus tronsätta, då får den onde tronsätta. Ty sitta på en tron skall varje människa, antingen den godes eller den ondes.

Så fick den onde utdela sin tron åt dem, som ej tog Kristi tron. Så grundlade han sitt rike med trongåvan. Den som sig ej ger åt Gud, prisges åt Satan.

Såsom Kristus utgjuter sin tron-ande, seger-ande, över de utdödade, så utgjuter den onde sin tron-ande, seger-ande, över de odödade, som sitter på vilddjurets tron.

Såsom de förra subjektiverar eller i hjärta och liv omsätter Kristi tron-anden och därmed tronsätts, så subjektiverar de senare den ondes tron-ande i hjärta liv och sätts därmed på drakens tron.

Subjektivera den gode eller den onde skall varje människa. Ingendera kan mottagas, ingendera kan ägas utan subjektivering. Pingstfödelsen från ovan och motfödelsen från nedan är subjektiveringens genombrott till segersubjektivering. Födas av Gud som de elva eller födas av den onde som Judas, det är livets och dödens mysterier.

Den ondes tron är mottronen till Kristi tron, alltså den antikristiska tronen. Kristi tron är segerkärlek, den ondes tron är segersjälviskhet, och så vidare.

Märk än en gång, hur säkra och starka de sitter, dessa vilddjurets och drakens tronmänniskor. Och märk, hur väl det går dem i hand, under den säningstid, som är deras och drakens.

Och så stora de är i tal och i verk! Naturligtvis, Gud har gett dem en "mun, som talar stora ord" och gett dem "makt att verka" (Upp 13:5). Väl att det var *Gud*, som gav munnen och makten, ty då gav han även munlås och vanmakt.

Alltså, stig undan, stig undan, du Guds uppskrivna folk och tig och lid! Ty här vältrar sig fram en tronsatt och prisgiven värld, som har drakens "kraft och stora makt".

Men älska och gråt som Kristus på åsnan. Och du skall få se denna värld, krossad i vefyllda djup, *för att falla i den eviga kärlekens famn.*

Sin skenkristna tron har den onde gett åt många hundra miljoner djurmänniskor. Och han ger den i varje tid åt varje Kristusförfalskare. – Djupt fördold och ormligt smygande sköter han tronsaken. Ty på den vilar hela hans rike. Ljuvt han andas på människans ande och inmänger i den sitt väsens ”anti”. Allt går så listigt och klokt, att de flesta icke tror, att han finns. Den som icke känner Gud, känner icke heller Satan.

Ett väldigt riksverk utför drakens tronmänniskor. De tillreder tronen åt honom, så att han själv kan bestiga den. Ty de måste ”gå fram till det värre”, till den mogna tronstyrkan. Då den är nådd, far Satan in i dem och bestiger tronen i deras hjärtan.

Se på världskriget. Där rasar miljoner människor mot varandra som ormar och djävlar. De hade länge arbetat på tronen åt draken. År 1914 var den färdig. Då for Satan in i dem och kriget bröt ut. Nu sitter han på tronen i deras hjärtan. Och kriget går likt en slaktmaskin och förödelsefabrik, som ingen kan stanna, fast man gärna ville det. De arma människorna måste sitta *med* på den tron de berett, och följa *med* i dagliga avgrundsdjup. – Hela världen undrar och förskräcks. Ja, vad är det? Jo, trongåvan, tronen. Kring den välver sig hela världskriget, såsom även den ondes hela världsrrike. Tronhemligheten ligger nu i öppen dag för den som kan se. De miljoner som här dräper varandra, är mandråparens bisittare på tronen.

Det är Judas, som till vissa drag går igen. Honom erbjöd Kristus sin tron, just den han behövde mot *skötesynden*. Ty så avpassar Kristus alltid sin trongåva. Men Judas mottog den icke. Då kom den onde. Han andades på Judas ande eller han utgöt sin ande över honom. Och Judas subjektiverade densamma i girighetssynd. Denna hemliga insupning av djävulens ande avslöjar Kristus skarpt, då han kallar Judas ”*en djävul*” (Joh 6:70). – Så fick Judas sin *skötesyndstron*. Ty så avpassar alltid den onde sin trongåva. Nu stod Kristus besegrad. Och framåt gick det med Judas till det värre, den mogna tronstyrkan. Och ”*Satan for in i honom*” och besteg tronen. Det var motfödelsen från nedan. Nu måste Judas sitta *med* och följa *med* – in i det allra värsta.

Så fruktansvärt allvarlig är tronsaken. Sitta på en tron skall varje människa, antingen på Kristi tron och besegra den onde eller på den ondes tron och besegra Kristus såsom Judas. Märk, o människa, detta digra livsmysterium, som så lite, lite beaktas!

Prisgiven åt den onde och hans ”*stora vrede*” är världen under vetiden. Hans tron är en vredestron och hans gåvotroner är vredestroner.

Varje Kristusförfalskare får i och med tronen en gnista av den ”*stora vreden*”. Den gnistan glimmar i vad Paulus kallar ”*fiendskap emot Gud*” (Rom 8:7). Och även här går det framåt till det värre, om man förblir på tronen. Gnistan flammar upp till hätskhet mot Gud och träta med Skaparen (Jes 41:11; 45:9; Rom 9:20); blir en vredeseld, som bryter ut i hädelse (Upp 13:5) blir en vådeld, som är hädelse mot himlens Gud under skälarnas tuktan (16:9, 11)); och blir den förhärjande vådeld, som är hädelse mot Anden (Matt 12:31). – Men vreden mot Gud är blott den ena sidan i tronvreden. Den andra är vreden mot människor.

Alltså har den onde lika många vredesmänniskor, som han har

tronmänniskor (i vårt land har han flera miljoner). Och hans största vredesverk i ett folk är att samla dess vredesmänniskor till en folkvrede mot andra folk. Därtill använder han tronmänniskor, som är ivriga "fosterlandsvänner". De lär folken att själviskt älska sig själva och hata sina grannfolk. Detta djur- och djävulssinne inpräntar de redan hos barnen i hem och i skolor.

De lär folken att älska fäderneslandet. Men vilket? Måne det "*främmande landet*" för pilgrimsfärden till "*ett bättre, det himmelska*" (Hebr 11:9, 13, 16)? Nej, långt därifrån. Främlings- och pilgrimslandet hatar de såsom värsta fiendeland till deras kära fädernesland. Ty främlings- och pilgrimsskap är dödlig fiendskap till allt deras djur- och djävulskap, både det grova och det fina.

De lär folken att älska fäderneslandet, sa vi. Men vilket? Jo, det kära hemlandet för vilddjurets och drakens miljoner tronmänniskor, som alldeles icke vill bli Kristi tronmänniskor; det kära landet där deras kristna djurfäder bott och framlevt sitt djurliv och suttit säkra på drakens tron, och hatat alla Guds vittnen, som stört djurlugnet hos folket; det kära landet med den härliga jaktmarken för det "kristna" rovdjuret, som för liv och död icke vill bli omskapat till lamm. Ja, det är detta land, som drakens fosterlandsvänner älskar och lär sina barn att älska. Detta är de prisgivnas fosterlandskärlek och fädernesland.

Dessa prisgivna fosterlandsvänner är ivriga försvarsvänner. *Det skall rustas, rustas till försvar!* För vad? Jo, för detta kära land, till exempel vårt land, tummelplatsen för mångtusenårigt djur- och djävulsliv, som man absolut icke vill släppa, utan fortsätta i allan tid; och till försvar för det härliga rovgodset, som det gamla svenska rovdjuret lämnat i arv åt sin avkomma.

Och det skall rustas till försvar för fädernas religion. Vilken? Måne Seger-Kristi religion, som krossar drakens tron, och utdriver alla tre djuren ur hjärta och liv? Nej, alldeles icke. Den religionen och dess bekännare har de prisgivna försvarsvännerna sökt utrota i all kristen tid. Men den förfalskade, kristendomen med sin djurfrälsare, som håller djuret vid liv, och hjälper draken att tronsätta – den religionen skall försvaras med liv och blod.

Så grundläggs och utvecklas den själviska fosterlandskärleken och dess själviska nationalism, som sätter nationerna emot varandra i hat, vrede, rustning och krig (Upp 11:18).

Vad denna "*folkvrede*" kan åstadkomma, ser vi nu i de kristnas världskrig, som drakens hundratals miljoner fosterlandsvänner har frambragt, och som man alldeles rätt har kallat "det nationalistiska utrotningskriget".

Vad är då orsaken till världskriget? Den djuriska, själviska fosterlandskärleken. Vem är skuld till detta krig? Varje djurisk, självisk fosterlandsvän.

Detta stora krig är det stora verket av drakens stora vrede genom de prisgivna folkens stora fosterlandskärlek och stora rustningar.

En sådan fasans prisgivning av folken åt själve djävulen och åt hans stora vrede var alldeles nödvändig för att väcka upp dem ur deras själviska fosterlandskärlek och rycka ut dem ur den galna fosterlandsyran och ur det djävulska rustningsraseriet.

Ja, sannerligen – nu måtte väl de prisgivnas fosterlandskärlek ha älskat ihjäl sig och de tronsattas rustningar ha rustat omkull sig.

En sådan väckelse har redan skett hos många. De inser nu, att om Seger-Kristus fick ge folken de två budens kärlekstron, istället för drakens själviskhetstron, då hade vi kärlekens djupa och skarpa nationalism, som för folken i varandras famn såsom brödrafolk, så att de älskar varandra såsom sig själva och trånar efter att göra varandra gott, och är så rädda om varandras land att de icke bryter en kvist i detsamma. Och då var vi av med krigens antikristiska och djävulska förbannelse, som följer den själviska fosterlandskärleken, som skuggan följer sin kropp.

Vad har då folken att göra? Eller, om vi tänker på vårt folk, vad har detta att göra? Jo, att låta den antydda väckelsen gripa omkring sig, så att åtminstone folkets flertal upphäver Kristus-förfalskningen och antar Seger-Kristus; eller, så att av dess 6 miljoner människor åtminstone 4 miljoner blir Kristi tronmänniskor.

En sådan förändring av vårt folk är *folknyfödelsern*, som tillhör *världsförnyelsen* vid Kristi andra ankomst (Matt 19:28). I och med denna folkfödelse är folkets prisgivning upphävd och tusenårsriket kommet till vår nord.

Nu är det slut med folkegenkärleken och med den själviska fosterlandskärleken. Folket älskar andra folk såsom sig självt. Landet är tusenårslandet. Kärleken till detsamma är den heliga kärleken till paradiset i nord.

Icke vilddjuret utan lammet (de saktmodiga) besitter vårt nyfödda land, där björnar betar tillsammans med kor och barnen leker vid huggormens bo (Jes 11:7–8).

Pilgrimernas vandring genom Vilddjurs-Sverige var just vandringen till detta "bättre" land, det himmelska Ny-Sverige, och till det ännu bättre, det nya Sverige på den nya jorden.

Människosonen har kommit till nord, har satt sig på härlighetstronen i Ny-Sverige. Mångtusen avlidna tronmänniskor, som varit främlingar i det kalla Thule och lidit, plågats, ja, pinats till döds av drakens fosterlandsägare, de får nu del av den första uppståndelsen och får tillika med alla förvandlade tronmänniskor bo med det nyfödda folket i det nyfödda landet, det fädernesland som de sökt och nu äntligen funnit och äger. Ja, icke blott det, utan dessa Sveriges tronmänniskor har nu satt sig på troner kring Människosonens tron för att med honom regera (tjäna) vårt folk i tusen år och i alla evigheter (jfr Matt 19:28; Upp 20:4; 22:5).

Så väldiga händelser timar i vårt land, då folket antar Seger-Kristus. När folkhjärtat blir nytt, blir allting nytt. Och då är det slut med rustningar och krig. På sådant ser folket tillbaka med djupaste avsky. Blott en tanke på dessa forna styggelser sprider blygselns rodnad på helig kind. Kanoner och slikt elände fördras nu inte. Till smedjan de förs och plogbillar görs av dem.

Vårt folk har nu en annan krigsmakt. Se här:

Konungars konung, som har all makt i himmel och på jord, sitter på tronen i Ny-Stockholm.

Mångtusen underkonungar och järnspirebärare sitter på tronen med honom.

Fyra miljoner tronmänniskor, som i sin bön får allt vad de vill (Joh 15:7), befolkar vårt land och är en här, som ingen makt på vår jord

besestrar.

”**Berget är fullt av brinnande hästar och vagnar**” – se där en makt mot vilken intet vapen lyfts (2 Kon 6:16–17).

Överallt i landet står denna ointagliga fästning: **Icke ett hår på ditt huvud förloras Guds vilja förutan** (Luk 21:18).

Och skulle Gud låta folket få lida, kanske intill blods av djuriska grannfolk – ja, då sjunges från Ystad till Haparanda ett: ”**Halleluja!**” likt ”*bruset av stora vatten och dånet av starka tordön*” (Upp 19:6), så att alla ”nyfödda” berg och slätter, åkrar och ängar, floder och sjöar, träd och buskar, blommor och gräs, ja, så att ”*allt skapat*” i vårt land öppnar sin mun och ”*säger*”: *Honom som sitter på tronen och Lammet vare lov och pris och ära och kraft i evigheternas evigheter* (Upp 5:13).

Ja, bryter något djurfolk in i Ny-Sverige, då blir det ett jubel utan ände och like, ty då har det urgamla folket i högan Nord, fått den höga uppgiften, att såsom martyrfolk lida in kristendomen hos folken till folkfrälsning, såsom de första martyrerna led in kristendomen till tronfrälsning för individernas fåtal.

Eja! Halleluja! Fiendefolk bryter in. Vårt folk gör ej annat motstånd än vägrar att göra synd. Det kan vålla strömmar av blod. Halleluja! Martyrerna slår den heliga kärlekens armar kring sina bödlar in i döden. Varje sådan martyr lägger tusen fiender på knä inför Seger-Kristus. Och var och en av dem drar tusen landsmän ned inför Honom. Halleluja! Det blev en miljon. Och snart ligger hela fiendefolket på knä inför Seger-Kristus.

Ack, ack! Folket i Nordanlandet kan få den höga äran att gå i spetsen för folkmartyrernas skara till frälsning för alla jordens folk, den höga äran att genom sin *folkförnyelse* upphäva prisgivningens dom, så att världsfrälsningens värmebölja kan sänka sig ned och svepa sig kring hela vår kalla jord.

Men så länge vårt folk förkastar Seger-Kristus och därmed förblir ett i grunden antikristiskt folk, så länge är det prisgivet åt vilddjur och djävul och åt den själviska fosterlandskärlekens förödande rustningar och krig.

Vad skall då Kristi tronmänniskor, de uppskrivna, göra? Naturligtvis det som deras ”samvete i den helige Ande” bjuder dem (Rom 9:1), nämligen att fly den själviska och själamördande fosterlandskärleken och den djuriska försvarsyran och aldrig ta del i de prisgivnas vapenövningar och krig. Denna frihet är dem given i Sveriges grundlag: ”**Konungen skall ingens samvete tvinga eller tvinga låta**”. Men om den lagen icke följs, då skall de i ödmjuk frimodighet och i tacksamhet till Gud för martyrskapets nåd glatt be farväl med hemmets alla kära och undergå det världsliga ”straffet”, som även kan bli döden. Ty här är icke fråga om hyckleri, utan om en så djup samvetssak, skapad av helig Ande, att man går, om så krävs, i tusen dödar för densamma.

Denna ståndpunkt ändras icke genom att tänka på gammaltestamentliga krig och krigshjältar (Hebr 11:34). Ty de får *icke* vara föredöme för *den* som har Kristi segerande. En sådan står nämligen på ett mycket högre riksplan än det gammaltestamentliga (Matt 11:11) och får *icke* stiga ned till detta, ty det är att stiga ut ur Anden och ned till ett förpingstligt område, där Anden ännu icke fanns (Joh 7:39) och ännu icke finns, ty han gives först på människans pingstdag.

Men de uppskrivna skall aldrig uppmana djurmänniskor till värnstrejck och krigsstrejck eller tadla överheten för dess tvångsåtgärder mot dem. Nej, det finns blott ett sätt att bli frigjord från eländet. Och det är nyfödelsens tronsättning. Vill de icke gå *den* vägen, då skall de gå prisgivningens domsväg, som bär ned i de djup, där de lärs att ropa på Guds barmhärtighet.

Och givetvis nedlåter sig aldrig de uppskrivna till hån och förföljelse mot militären. Nej, saken är djupt allvarlig. En kristen krigsmakt är visserligen en av Gud åt djur och djävul prisgiven makt, men dock inom sådana gränser att den skall på sitt låga och råa område tjäna Guds rikssak, för att han skall kunna ”förbarma sig över alla”. Så länge människorna går med djur och djävul i hjärtat, så måste de dras med krigsväsendets djur- och djävulskap, såsom vi nu ser i världskriget, ett krig, som dock en gång skall visa sig ha varit ett bittert *födslökval* till världens frälsning. Nej, intet hån, utan djupt och innerligt deltagande för alla dessa beklagansvärda i uniformer, och ihärdig bön om folkförnyelsens *enda, enda* medel mot detta och allt annat ont.¹

Besinna, ni troende i alla kyrkor, att ni lever i världskrigets tid, *den ödesdigraste tid sedan världens begynnelse*. Ty nu lyfts hela världen upp på två högre riksplan. Det ena har vi antytt, då vi talat om världens övergång till uppenbar antikristendom. I och med denna övergång lyfter draken sitt världsrike på ett högre syndaplan. Det är prisgivningen: ”Framåt till det värre!”.

Det andra planet uttrycks så: *”Det gavs åt henne att kläda sig i ett byssus, som är glänsande och rent. Ty detta byssus är de heligas rättfärdigheter”*, det är allsidigt rättfärdighetsliv (Upp 19:8). Med denna klädnad upplyfter Kristus sitt rike på ett högre livsplan, från vilket de heliga kan besegra den värld, som draken ställt på sitt högre riksplan.

Det 6:e världsrikets antikristiska knopp övergår i det 7:e världsrikets antikristiska blomma, såsom vi sett. Och det 6:e världsrikets kristna livsknopp övergår i det 7:e världsrikets byssusblomma.

Även den som icke tror på profetian, bör kunna se att världen bestiger ett högre syndaplan, och därav dra den slutsatsen, att Guds folk måste bestiga ett högre livsplan och att den som icke gör detta, måste duka under för den högre världsondska, som nu bryter in.

Alltså, ni troende i alla kyrkor, ni *måste högre upp!* Er tubuds-kärlek (till Gud och till nästan) måste bli *högre* än hittills, måste bli den *”glänsande och rena”*, som höjer sig över folkegenkärleken och över den själviska fosterlandskärleken som icke möter andra folk med djurets vapen utan med Lammets vapen, som är den vidöppna kärleksfannen in i döden.

Ja, er kärlek skall vara *”ren”* från det 6:e världsrikets själviskhetsslagg, som håller ert andliga liv blott i knopp. Den skall slå ut i byssusblomman, som sprider sin himmelska doft över hela vårt land och aldrig stinker av folkhat eller av något grepp kring djurvapnet.

Och er kärlek skall vara *”glänsande”*, så att den glänser och strålar av tusenårshimlen över hela vårt land och detta även in i fängelse och död för er vägran att döda.

Det är just denna kärlekens och livsrättfärdighetens himmelska

¹ Om strafflidandet såsom födslökval se Andens Lag sid. 367 f.

tusenårsrenhet och tusenårsglans, som skall väcka folkens djupa behov av tusenårsriket och som skall predika ut vilddjuret och predika in Lammet hos alla jordens folk. Så omätlig vikt ligger på bestigandet av det högre livsplanet.¹

Denna nya ställning har särskilt många av de troende i statskyrkan svårt för att fatta. Ty de är uppfostrade i det 6:e världarikets trosslagg och lärda att löpa med i den nationalistiska folkkyrans rustningar och krig. Och de har fått in detta kyrkliga högersinne: ”**Bra som det är**”, och spjärnar emot allt nytt liksom judarna på Kristi tid. Dessa stötte bort det nya, som kom genom Honom, och förblev i sitt gamla **Bra**”. Och i detta ”**Bra**” miste de allt sitt ”**Bra**”.

Men icke alla troende i statskyrkan har låtit så i grund förvilliga sig, utan där finns sådana, som har så grundligt i anden gått ut från statsskökan, att de mycket väl förstår det högre livsplanets nödvändighet och de faror, som hotar i statskyrkan. Nu några ord om dessa faror.

De uppskrivna aktar sig för statskyrkans råd beträffande vapenövning och krig. Ty hon kan icke råda rätt. Också har de uppriktiga i statskyrkan förlorat förtroendet för henne. Detta särskilt på grund av det sista kyrkomötets beslut om vigsel åt fränskilda makar. Det gick i uppenbar strid mot Kristi tydliga ord (Matt 5:31–32) och i strid mot 6 biskopar. Där övergick statskyrkans förklädda antikristendom i uppenbar antikristendom. Knoppen slog ut i blomma här såsom i världskriget. Hela detta krig är skökans knopp vorden blomma. Mötets beslut och världskriget drevs fram av samma prisgivningsdom: ”Framåt till det värre”.

Denna kyrkomötesdag var en Guds domsdag över statskyrkan, då hon tvingades att välja mellan Kristi ande och världсандen. Från denna mötesdag, vars ande lär ha varit förskräcklig, vilar en tung förbannelse över statskyrkan. Det känner de uppriktiga i henne. Och de troende prästerna får nu svårt att få ”Andens och kraftens bevisning” i sina predikningar. Det vill gärna bli ”religiösa föredrag” med tafset i bokstaven.

Statskyrkan omfattar allt Sveriges folk, som i stort sett är blott ett namnkristet hednafolk. Hon är alltså, *i stort sett*, ingen kristen kyrka, utan en *hednisk* kyrka med kristliga namn, former och fraser.

Såsom Gud prisgivit vårt Kristusförfalskande folk åt vilddjurets makt, så har han även prisgivit dess folkkyrka åt vilddjurets och världсандens makt. Också har djur- eller världsmänniskorna rösträtt i statskyrkan och makt att där styra och ställa efter behag.

Och såsom Gud har prisgivit vårt Kristusförfalskande folk åt den ondes våld, så har han även prisgivit dess kyrka åt hans våld.

Vår statskyrka är alltså, *i stort sett*, vilddjurets och den ondes kyrka. Och såsom *sådan* kan hon givetvis icke råda rätt i någon själavårdssak, allra minst beträffande vapenövning och krig.

Ty såsom hon är en ivrig djur- eller världskyrka, så är hon även en ivrig krigskyrka, som följer djuret i alla dess krig. Hon har ingen

¹ Om Byssusdräkten se prof. Myrbergs förklaring över Uppenbarelseboken sid. 298 f. (i Bibelforskaren för 1887 sid. 142 f.).

Se även Andens Lag om Byssuskvinnan sid. 1179–1186.

erfarenhet av Kristi djurbesegrande ande, som är lika oförenlig med krig som lamm med varg, som eld med is. Därför trivs hon utmärkt som krigskyrka. Och därför mår hon illa i vår tid, som är så full av freds rörelser. De har nämligen en Johannesuppgift att vända folkopinionen åt rätt håll, men krigskyrkan vill ha den kvar åt sitt håll. Fredsrörelsernas förarbete banar väg för folkväckelse till folkfrälsning, som blott Seger-Kristus kan ge. Men folkfrälsning är djurkyrkans död. Det inser kyrkodjuret och kämpar för sitt liv.¹

Även frikyrkan har till en del blivit krigskyrka. Hon rider även hon på vilddjuret bakom ryggen på statsskökan (Upp 17:3). Den lilla vilddjursryttarinnan är mycket vild och morsk och skramlar förskräckligt med sabeln. Men djuret, på vilket de två världsdamerna rider, är fullt med hädiska namn. Deras kristendom är hädelse.

Så länge den stora skökans krigskyrkor finns till, blir världen icke av med rustningar och krig, icke heller under någon tid efter deras uppbränning. Både skökodömet och paddömet är prisgivna krigsdömen. Men deras tidslängd beror på folkens förhållande till Seger-Kristus; huruvida de snart antar eller ännu länge förkastar Honom.²

På det ordet *seger* i Seger-Kristus hänger världsoedet. Så länge det ordet stryks, kryper världen utefter jorden som en antikristpadda: den fördolda under skökodömet, den uppenbara under paddömet. Men då det ordet skrivs in, blir världen den ”kerubiske örnen”, som lyfter sig över jorden till ”kristallens” rymder under vingarnas då såsom ”dånet av stora vatten” (Hes 1:10, 24).³

Den förut antydda väckelsen kan alltså förkorta dessa ”dömens” tider, ja, med många hundra år. Så fruktansvärt allvarligt är det att leva under och efter världskriget, som bryter väg för en genomgripande världsväckelse. Och ve de ”kristna” makter, som lägger hinder i vägen för densamma!

En väckelse har begynt, sa vi. En ny tid pressar sig fram med makt. Många världsmänniskor står upp och skakar djuret av sig. De bedömer statskyrka och frikyrka, fosterlandskärlek och krig förvånande rätt, ja, alldeles bibliskt utan att veta det. Världsliga tidningar skriver ”ledare” och andra uppsatser, som står på en sanningshöjd dit tusentals präster och biskopar icke når. – Det är från dessa nya och friska håll vi skall vänta nya och friska krafter.

Ja, en världsväckelse har börjat. Kallelse till samling vid ”det gyllene altaret” utgår icke blott till de uppskrivna, utan till myriader sanningsmänniskor, som skall uppskrivas. Det är nya trupper, som övas in och förs fram. Lammets här för den sista striden skall mobiliseras (Upp 17:14; 19:19).

De rör sig icke med ”dogmer”, utan de tänker sig kristendomen såsom ett enkelt, praktiskt Kristusliv, det där de kan besegra de onda makter, som frambragt världskriget. Däri tänker de rätt. När de själva blivit ”*utdödade*” från dessa makter genom lidandets oundvikliga livsprincip (födslökval) och satta på tubudskärlekens tron i helig Ande,

¹ Om statskyrkan se författarens bok Guds tempel och hedningarnas förgård.

² Om skökodömet (det 6:e världsricket) och om paddömet (det 7:e världsricket) handlar 10 kapitlet i Andens Lag.

³ Om den kerubiska örnen se första kapitlet i Andens Lag, särskilt sid. 38.

då blir de fruktansvärda för alla tre djuren. – Icke på den gängse Kristus, utan på *Sege*r-Kristus hänger det. Den förre mäktar intet, den senare mäktar allt; han skall göra det. Den förre har frambragt världskriget. Han skall avsättas. Det skall de uppskrivna tillsammans med de nyuppskrivna göra.

Snart skall vi få se väldiga byssusandar träda fram. Stora tider kommer med stora segerandar, som vågar och strider, offerar och lider, vad vi småttingar, som uppväxta i småtid, icke ens anar.

Sådana helgjutna och överjordiska män och kvinnor behövs. Ty stora ting skall göras: alla skökokyrkor belysas och bedöms för att av den världsliga makten kunna brännas (17:16), jordens vilddjurskonungar och härar besegras på Harmageddon (Upp 16:14, 16; 19:19) och därmed det 7:e världsriket störtas, och det stora smärtebarnet, en frälst värld, födas fram (15:3–4).

Ja, väldiga tider kommer med väldig utgjutning av ande och med väldiga lidanden, väldiga kval. Men den heliga härens segerbyte blir även det väldigt. Ty det blir alla jordens folk, ryckta ur alla tre vilddjurens klor och lagda i den Eviges famn för tusen år och otaliga evigheter. Halleluja! Amen.

IV

Folkens prisgivning åt jordens konungar och den stora skökan

Jordens konungar har bedrivit otukt med den stora skökan, och av hennes otukts vin har jordens innebyggare druckit sig druckna (jfr Upp 17:1–2). – Det stora Babylon har berusat alla folk, och med sin trolldom har det förvillat alla folk (jfr 14:8; 18:23).

Då Gud priggade de förkristna folken åt ohörsamhet, då priggades de även åt en världslig och andlig överhet, som var djurisk och ofta djävulsk och som höll folkfördärvet vid makt.

Under en sådan överhet stod folken (även vårt folk), då Seger-Kristus predikades för dem som konung och präst. Men då de icke mottog honom som konung och präst ställdes de under namnkristna djurkonungar och namnkristna djurpräster och priggades åt dem till ett djupare fördärv, nämligen den skenkristna antikristendomens folkfördärv, som nu trätt i dagen i världskriget.

Det är denna folkfördärvande överhet, som i vår text kallas ”*jordens konungar*” och ”*den stora skökan*”.

Med ”*jordens konungar*” menas icke blott konungar utan även deras likställda såsom kejsare, presidenter och furstar. Och med ”*den stora skökan*” menas skenkristendomens folkbehärskande andemakt, som bärs upp av djurpåvar, djurbiskopar och djurpräster och deras likställda.

Om jordens konungar sägs det, att de bedrivit otukt med den stora skökan, det vill säga att de har levt i det världsälskande samliv med hennes påvar, biskopar och präster, som är förstabudssyndens äkten-skapsbrott mot Gud.

Så till exempel har många av våra biskopar, hovpredikanter och präster icke varit det förstabudsmässiga saltet och ljuset inför den världsliga överheten, utan istället med sin världsandlighets otukt gett stöd och kraft åt våra konungars namn- och skenkristendom. Sådant får

folkfördärvande följer.

Då det utan undantag sägs om jordens konungar, att de bedrivit denna otukt, så är därmed sagt på profetians språk, att de konungar som begår denna synd, är så många, att de få undantagen liksom försvinner och att deras regering icke ändrar det allmänna folkfördärvet.

Och då det utan undantag och utan inskränkning sägs, att ”*alla folk*” berusas och förvillas av den stora skökan, så är därmed sagt att *skökans* påvar, biskopar och präster är så många, att de få undantagen av verkligt kristna påvar, biskopar och präster liksom försvinner i den stora hopen och att deras livsgärning icke ändrar det allmänna folkfördärvet genom skökan.

Detta förutsagda fördärv är en förfärande beskrivning över folken, sedda i stort. Men att den är just den verkliga sanningen, det har ”de utslaktade och uppskrivna” alltid sett och sagt och det börjar nu även mångtusen så kallade världsmänniskor att både se och säga.

Förut har man för biskopar, präster och andra icke fått säga ut denna sanning utan att nedtystas och bojkottas som ”villoande” och beskyllas för en ”sjuklig syn på saken”, men nu har världskriget ryckt bindeln från ögonen och visat, att de kristna folken verkligen är djupt fördärvade, ja, så djupt att de i årtal kan hålla på med att slakta och utrota varandra.

Betrakta nu närmare Guds prisgivning åt en djurisk överhet av alla dem som vägrat anta Kristus till konung och präst och vägrat ingå i det rike, som icke är av denna världen.

All kristen överhet har blott en enda uppgift, nämligen: att själv sitta på Kristi tron och i hans kraft och makt övervinna vilddjur, sköka och drake samt att lära sina folk att göra detsamma.

Om det kristna Europas nuvarande kejsare, konungar, presidenter, furstar, biskopar och präster – som tillsammans väl är en miljon – hade suttit på Kristi tron, då hade det funnits en miljon centralöppningar på himlen över Europa med oändliga flöden av segeråd, segerliv och segerfrid till alla dess länder och folk, och då hade världskriget aldrig funnits till.¹

Men vad har hänt? Jo, detta: flertalet av Europas överhetspersoner har varit vad man kallar världsmänniskor och därmed suttit på vilddjurets och drakens tron och lärt sina folk att göra detsamma. Därmed har de hållit himlen stängd över sina folk och församlingar och istället öppnat avgrundens brunn under dem (Upp 9:2). Och vilken sol- och luftförmörkande rök har icke uppstigit ur denna brunn och svept sig kring Europas folk och frambragt världskrigets svarta natt, där allt ljus är släckt och allt vett försvunnet!

Så fördärvas folken genom ”jordens konungar och den stora skökan”. O, fasa! Vilket ansvar. Till den kristna överhetens uppgift hör detta: att själv i allt sitt görande och låtande dricka förstabudskärlekens, **allthjärtekärlekens** himmelska segerande eller nykterhetsvin och att lära sina folk och församlingar att i allt sitt görande och låtande dricka

¹ Vid Kristi dop öppnades himlen över honom och Guds ande kom över honom (Matt 3:16). Vid en människas andedop får hon en sådan öppning över sig till den ström av segerande, som hon dagligen behöver. Men då en överhetsperson genom andedop sätts på Kristi tron, då får han en centralöppning över sig till den flod av segerande, som han behöver för sig och sitt folk.

detta tuktighetsvin.

Men vad har hänt? Jo, detta: flertalet av Europas överhetspersoner har druckit världskärlekens och mammonstillbedjandets berusande ande eller vin och lärt sina folk och församlingar att dricka detta otuktsvin.

Så har folken berusats av världskärlekens vin och blivit aldeles yrgalna till att ”tjäna pengar”, kommersa, konkurrera, ”jobba” och riva åt sig denna jordens goda och trampa ned och svälta ut de fattiga och svaga. Ja, människorna har druckit sig vettlösa av gud Mammons vin. Och nu håller de på att i sin rusiga fosterlandskärlek använda sina genomförbannade avgudamiljarder till att förgöra varandra och ruinera varandras fädernesland.

Någonting mera vanvettigt och stormgalet än det kristna Europas folkliv under freden, och folkslakt under kriget, har aldrig funnits på vår jord.

Sådant är folkfördärvet genom ”jordens konungar och den stora skökan”. Vilket ansvar! Vilken räkenskap!

Till den kristna överhetens uppgift hör även detta: att själv sekundligen lägga sin frälsning där Skriften lägger den, nämligen i de två budens kärleks- och rättfärdighetslag, ”*Andens lag*” (Rom 8:2), det enda i himmel och på jord som ”*gör fri från syndens och dödens lag*”, som är de tre djurens livsväsen och rikslag, samt att lära sina folk och församlingar att sekundligen lägga sin frälsning i denna Kristi segerlag, Andens lag.

Men vad har hänt? Jo, detta: flertalet av Europas överhetspersoner har lagt sin frälsning *utanför* Andens lag, och det är skenfrälsning och trolldom. Och så har de ”*med sin trolldom förvillat alla folken*”.¹

Så har det kristna Europa förtrollats. Folkens liv har varit trollpackeritten till världskrigets Blåkulla. Där dansar de häxdansen med djävulen vid avgrundens rand.

Sådant är folkfördärvet genom ”jordens konungar och den stora skökan”. Vilket ansvar!

Vilken domedag som här stundar för Europas överhet!²

Så sitter hela den kristna världen med både överhet och folk *icke* på Kristi tron, utan på vilddjurets och drakens tron. Undantagen är så få att de liksom försvinner.

Så tillber ”alla jordens innebyggare” icke himlens Gud, utan denna världens Gud, icke folkens Konung däruppe, utan folkens konung härnere, världshärskaren, den röde, med 7 kronor på sitt huvud (Upp

¹ Att söka nå ett mål utanför de naturlagar, som leder till detsamma, är trolldom. Att söka sin frälsning utanför Andens lag är andlig trolldom. Om den kristna kyrkans (och särskilt vår kyrkas) trolldom se Andens Lag sid. 993–1018.

² I skriften ”Ett brev” (”I de levandes land” sid. 32) anförs följande ord: ”Att blunda för den kristna överhetens förskräckliga synder och icke påvisa och angripa dem, det är sannerligen icke att stödja och hjälpa, utan att störta och stjälpa överheten. – Men så långt som den befördrar ordning, sanning och rätt, skall den *lydas, hjälpas och kraftigt stödjas av de heliga*; och detta särskilt i vår tid, då de skaror dagligen ökas, som vill störta all överhet för att få mörda och röva och på allt sätt leva avgrundsdjur. – Med dessa ”skaror” menar vi alltså icke politiska partier, utan okynnesanarkister, som icke tål något slags överhet. De förbereder och väntar ivrigt anarkismens dag. Och då den bryter in över vårt land, då kommer först och främst de heligas blod att flyta.”

13:4, 8; 12:3). Undantagen är så få, att de liksom försvinner.

Så står hela den kristna världens (och alltså även vårt folks) alla hem i alla samhällsklasser *icke* i Kristi ande, utan i de tre djuren, denna världens ande och gud. Undantagen är så få att de liksom försvinner.

Så står hela den kristna världens (och alltså även vårt folks) alla folkskolor och nattvardsskolor, alla folkhögskolor och lantbruksskolor, alla läroverk och seminarier, alla universitet och akademier, *icke* i Kristi ande, utan i de tre djuren, denna världens ande och gud. Undantagen är så få att de liksom försvinner.

Så står alla ämbetsverk och näringsgrenar, all högerpolitik och vänsterpolitik, all konst och vetenskap, alla tidningar och tidskrifter, all sport och idrott, alla föreningar och allt arbete för fädernesland och fosterlandskärlek *icke* i Kristi ande, utan i de tre djuren, denna världens ande och gud. Undantagen är så få att de liksom försvinner.

Ja, hela den kristna världens (och alltså även vårt folks) sekundliga görande och låtande, hela dess liv till ande, själ och kropp står på ett för *lågt, efterblivet* och *föråldrat* livsplan, ty det står *icke* i *gudsmänniskan*, där det *kunde* stå, utan i den prisgivna *djurmänniskan*, *icke* på det *oförgängliga* livsplanet däruppe i de två budens kärlek på Sions berg, där det *kunde* stå, utan därnere på själviskhetens *förgängliga* livsplan, därnere i denna världens prisgivna väsen, därnere i denna världens dödsdömda ande och gud.

Människa, människa! Märk detta, ty det är den *verkliga*, den *oförfalskade* sanningen, ty det är *Skriftens* sanning.

Så liknar hela vår Kristusförfalskade värld (tillika med vårt folk) en väldig lavin, som glider sekundligen ned mot hemska djup.

Hela vår prisgivna kristenhet är lik en förskräcklig automobil, i vilken de prisgivna folken sitter, och som rusar fram mot förfärande djup, körd av ”jordens konungar” och av skökans biskopar och präster.

”Detta är svartmålning”, säger du. Nej, var så god och se. År 1914 körde bilen ned i världskrigets avgrund, där det kristna Europa håller på att ta livet av sig själv. Det är Judas som gick och hängde sig. Detta självmordsgalna Europa är det svartaste, som hittills funnits på vår jord.

Kan ni nu se vad ni gjort, ni konungar, biskopar och präster? Hela Europa har ni kört i kras. – Tänker ni verkligen att köra vidare mot nya och ännu fasansfullare djup?

Och ni kristna folk, som nu ligger i den krossade bilen därnere i Europas ruiner och blodhav, tänker ni verkligen att låta köra er vidare i skenkristendomens bil på en ny rasande färd?

Nu går det *icke* an, att ni kastar all skulden på chaufförerna. Visserligen har de den största skulden; det betonar skriften starkt; och ve dem på räakenskapens dag! Men vad hade ni i bilen att göra? Genom Kristusförfalskningen kröp ni självvilligt in i den. Och ni satt kvar trots mången varning från Gud och hans martyrvittnen, ni varit så kvicka att martera. Och ni har ofta fördärvat överheten genom att dyrka era kejsare, konungar, biskopar och präster som era gudar. Och hur ofta har ni *icke* hjälpt en djurisk överhet att bekämpa en verkligt kristen överhet och att tillintetgöra frukterna av dess liv och verk?

Så har djurfolkens alla undersåtar sin skuld fast i olika grad. Hade var och en av dem gjort vad han kunnat och bort göra, nämligen aldrig bestigit den skenkristna antikristendomens bil, då hade denna hemska

bilfärd aldrig ägt rum och denna gräsliga bilolycka aldrig skett.

Detta bör ni betänka, där ni nu sitter i den helveteshåla, som ni själva har grävt. Både ryssar, tyskar, fransmän, engelsmän, österrikare och italienare – ni är, i stort sett, ingenting annat än det döpta vilddjuret. Och vilddjurets straff har ni fått och det har ni förtjänat.

Men prisgivningens straff delas ut av den eviga Kärleken, vars oändliga djup av nåd och barmhärtighet ingen dödlig pejlar. Guds straff är slussportarna till hans kärleks höga och eviga flöden. Gud överraskar med hård dom – för att överraska med gränslös godhet och nåd.

De två förnämsta organ som den onde använder till att grundlägga sitt rike hos de yngre och hålla det vid makt hos de äldre, är alltså ”jordens konungar och den stora skökan” eller den kristna djurstaten och den kristna djurkyrkan.

Det var detta dubbla djurvälde i de katolska och protestantiska länderna, som frambragte det 30-åriga kriget. Det säger oss även de lärde, till exempel den tyske teologen Löwe. Hans ord anförs av professor Myrberg i *Bibelforskaren* för 1886 sid. 361 och lyder så:

”Det i ögonen fallande sätt, varpå de protestantiska (de lutherska och reformerta) kyrkorna och teologerna samt deras anhängare stannade efter sin sanna uppgift att återställa kristendomen i sin ursprungliga renhet och andekraft, häntydde omisskänneligt på en inre förvantskap med den härskande anden hos de vid påvedömet fasthängande kyrkorna och regeringarna. Kristi kärlek och andens frukter var även hos dem allt mindre att finna. Av ortodoxins och statskyrkodömet stadgar beredde de åt sig en bild liknande den som systemet i det härskande andliga världsriket uppställt, och i det de fordrade obetingad underkastelse under denna bild och vart och ett av de kyrkliga partierna endast lät sin egen gälla såsom den sanna, förrådde sig den bakom detta förborgade självskheten som, härstammande från djurets rike, åsyftar själarnas och kropparnas trældom, icke samvetenas återlösning genom den himmelska friheten, såsom Jesus och hans sanna församling. Djupt förvärldsligande, splittring, slavisk underdånighet under furstarna, övermod hos de privilegierade stånden gentemot de lägre, förakt för Guds bud, alla dessa tecken till djurets välde gav sig ju längre ju mera till känna även hos protestanterna. I det osaliga 30-åriga kriget frambröt ett fruktansvärt urartande rätt i hjärtat av mänskligheten, av vilket även de bättre och visare på ett eller annat sätt rycktes med. Politiken, folk- och statsväsendet, denna världens hav, blev ett dött och dödande blodhav. Kärleken dog ut i densamma och lydnaden för Guds bud utträngdes av självskhetens bud.”

Samma hemska djurvälde i Europas djurstater och djurkyrkor, både de katolska och de protestantiska, har på samma hemska sätt förberett och frambragt världskriget.

Detta krig förutsades av professor Myrberg i dessa ord i *Bibelforskaren* för samma år sid. 363:

”Man tänker på det sätt, varpå Europas nationer står väpnade mot varandra, färdiga att vid första anledning förvandla hela vår världsdel till ett slagfält... och på den roll som dynamiten börjat spela som förstörelsemedel, mm – allt detta vid sidan av de andliga missförhållanden och vidunderligheter av den ytterligaste otro och den

ytterligaste vidskepelse, varpå tiden överflödar, och säger sig själv, vad som är att vänta av allt detta för morgondagen”.

Denna morgondag blev världskrigets dag.

Vid talet om andra djurfolk får vi icke glömma vårt eget. Även vi har det dubbla djurväldet i vår djurstat och djurkyrka. Vårt folk sitter i en bil, som körs av många fördärvliga chaufförer. Och nu går det fort. Särskilt under världskriget har syndabilen rusat fram med förskräcklig fart. Mot en avgrund går det – *det är visst*.

Men därframom skymtar vi folknyfödelser. Vårt nordanland skall en gång bli nylandet med nyfolket i nord. Heimskringlas panna, den höga nord, skall stråla av en himmelsk härlighet, som jordens folk skall tacksamt ta och i utbyte ge sin egen lika strålade härlighet. *Detta är även visst*.

Med prisgivningen åt de tre djuren följer även prisgivningen åt den ”fördärvade jordens” naturkrafter och makter. Se här. Just då detta skrivs, föreligger en tidning med denna uppgift: ”*Sex kanadensiska städer i lågor, fyra totalt förstörda genom skogsbrand, hundratals människor omkomna*”.¹

Åt dylika fador av otaliga slag och av större eller mindre grad prisgives människor i tusental varenda dag på den av vilddjur och sköka ”fördärvade jorden” (Upp 19:2). Dessa prisgivningar vill visa folken, vilket elände de ställt till med själva jorden, då de tvingat henne att ”*tillbedja vilddjuret*”, denna världens ande (Upp 13:12).²

Prisgivningen åt de tre djuren gäller de ohörsamma, har vi sett. Men den drabbar även på mångfaldigt sätt de uppskrivna. Det ser vi i världskriget. Mycket av dess nöd och elände får Guds folk undergå. Och även prisgivningen åt jordens av vilddjuret förvildade krafter och makter går över både onda och goda. Jordbävningar, översvämningar, eldsvådor och fördärvlig väderlek, och så vidare, går lika över alla. Ty märk att Filadelfias segervinnare, mot vilka mönstraren på Patmos icke hade *någon* anmärkning, fick *icke* löfte att *bevaras ifrån* världsprövningens stund. Utan de fick blott detta löfte (enligt grundtexten): *Jag skall bevara dig ut ur prövningens stund*, eller enligt nya översättningen: *Jag skall ta vara på dig och frälsa dig ut ur prövningens stund* (Upp 3:10).³

Vi har nu gjort några antydningar om världskriget såsom ”*en prisgivningens världsdom*”. Liknande världsdomar har funnits förut under kristen tid, såsom den 5:e och 6:e basunen. Och här kommer flera, av olika slag, om den Kristusförfalskande världen tvingar fram dem. Ty på ordet Seger i Seger-Kristus hänger det. Så länge det strykes, stryker domarnas ”*starka hagel, centnertungt*”⁴ fram över folken (Upp 16:21). Här finns ingen eftergift, ingen pardon. Ned skall folken inför ”folkens Konung”.

Det är av omätlig vikt, att människorna får lära sig att se och behjärta

¹ Ur Stockholms-Tidningen för den 1 augusti 1916.

² Om jordens fördärv genom skökan se Andens Lag sid. 943 f.

³ Av oriktiga eller otydliga översättningar har man gjort sig falska läror i denna sak. Se Filadelfiabrevet i Andens Lag sid. 871 f.

⁴ Centnertung = viktbeteckning från biblisk tid som motsvarar cirka 30 kg.

prisgivningens *järnhårda* världsordning, som de drar över sig. Den rör sig blott med minimikravet: *släpp vilddjuret och ta Lammet!* Men i detta krav ändras icke ett jota, icke en prick, även om världen skulle förgås. *Ty Gud kan absolut icke ta vilddjur, sköka och djävul i famn såsom sina barn.*

Ve eder, ni Herrens heliga, om ni icke, så långt ni förmår, visar folken prisgivningens omutliga lag, som de framtvingar genom Kristusförfalskningen. Från denna lag räddar ingen försoning, ingen förlåtelse, så länge man stryker ordet Seger. Guds vredes skålar borttogs icke på korset. De utgjuts *nu, nu* i förfärande grad över det kristna Europa. Och de kommer att utgjas i stigande grad, ända tills folken skriver in ordet Seger i hjärta och liv.¹

Allt Guds ve flyter ur Guds brutna bud. De förkristna folken bröt mot buden i hjärtat; därav deras prisgivning och allt deras ve och elände.

De kristna folken bryter även mot dessa bud. Men dessutom bryter de mot Seger-Kristus, som är Guds bud i personlig gestalt, och förfalskar honom till en budlös, det är segerlös, Kristus. Därmed går de miste om Andens *frälsande* lag, de två budens kärlek och livsrättfärdighet och förblir själviska mot Gud och mot varandra. Därav deras prisgivning och allt deras ve och förbannelse, som nu från folkens förgiftade källor och floder (Upp 16:4) mynnat ut i prisgivningens blodhav, där allt som är kvar av liv i Guds bud nu dör.

Denna åtlaglösheten och lagförbannelsen prisgivna värld, som nu sölar jord och hav med dyrbart brödrablood och håller på att ta livet av sig själv – denna hemska värld är just det hemska vinträd, vars druvor mognat för skörd av eldens ängel och för "*Guds vredes stora vinpress*" (Upp 14:18–20). I denna vrede ligger organiskt något av "*Guds den allsmåttiges grymma vrede*" över de antikristiska folken (19:15). Världskrigets blodhav är en akt av denna vrede. Flera akter kommer, om så behövs, med stegrad vredesgrymhet, ända tills folken, skräckslagna och hjärtskrämda över sin synd och sitt syndastraff, kryper ned på knä inför folkens Konung och anropar hans barmhärtighet.²

Grym är Guds vrede, men aldrig så grym att han släpper sin värld; blott så grym som den tvingas att vara för att frälsa en värld. Han ställer folken en gång på paradisdjorden i tusen år och sedan på den nya jorden i evigheters evigheter.

Det kommer en dag, då världskrigets skamfläck för evigt plånas ut, världsfrälsningens stora dag, då folken i Guds och Kristi kärlek sluter varandra i famn och med ångerns blekhet och blygselns rodnad ber varandra om förlåtelse.

Och det kommer en dag, den härligaste av alla, då Rysslands, Tysklands och Englands folk, ja, alla jordens och dödsrikets folk (och alltså även vårt folk) skall börja sin vandring i det nya Jerusalems ljus, en vandring i stigande härlighet och fröjd utan att någonsin nå någon ände.

Halleluja, Halleluja! Amen.

¹ Om Kristi och människans strafflidande se Andens Lag sid. 355–373.

² Somliga översätter så: "Guds stränga vrede" (Upp 19:15), andra så: "Guds häftiga vrede", andra åter så: "Guds grymma vrede". Så till exempel H. M. Melin.

– Om vinträdets skörd se Andens Lag sid. 1123 f.

Vid världskrigets slut

Stockholm den 15 november 1918

Mörka moln hängde över det kristna Europa. Luften var tung och kvav; de rättfärdiga nära att kvävas.

Böner höjdes till Gud vid det gyllene altaret. Ängeln fyllde rökelsekaret med eld och kastade på jorden. *"Då kom tordön och röster och ljungeldar och jordbävning* (Upp 8:3–5). Det var världskriget.

En *"Herrens hämndedag"* bröt in över det kristna Europa. Dess jord drack 10 miljoner människors blod. Icke en droppe därav hade gjutits, om folken haft Kristi ande, som bjudits dem i tusen år.

Grymma djur- och djävulsverk kom plötsligt som blixtar och tunga som åskslag. Allt för att väcka en sovande värld. Intet därav hade kommit, om den varit vaken.

En jordbävning så stor, att dess like ej funnits, går genom världen. Troner störtas, kronor faller, väldiga riken vänds upp och ned. Hela den kristna världen skakas i grund, ty den *saknar* grund. Den har byggt sitt hus på skenets sand och icke på Livets klippa.

Europas kristna kejsare, de tre mäktigaste på jorden, finns ej mer. Tolv kristna konungar och furstar föll med dem. Vägda och funna för lätta försvann de som agnar i storm och deras rövade härlighet med dem.

Våldsamt välver sig folkhavet i dött blod, där allt liv dör (Upp 16:3). Förtryckta och fördärvade folk bryter fram och tar makten. Demoniska andar blandar sig med dem. Gog (bolsjeviken), rövaren den grymme *"från yttersta norden"*, mördaren *"med onda anslag i sinnet"*, ja, han, folkens förödande *"storm"* och förmörkande *"moln"*, ordnar sina skaror i alla land (Hes 38:1, 9, 10, 12, 15). – Vart går det? Till *"Guds stora gästabud"* för himlens fåglar (Hes 39:17–19; Upp 19:17–18). Det är ragnarök före tusenårsriket.¹

Vad är det som sker i allt detta? Jo, det som vi ofta berört i våra skrifter, och som man ofta bemött med förakt. Nu ligger det i öppen dag. Profetians föraktare står tysta och häpna. – Vad är det som sker? Det 6:e världariket bryts ned, det 7:e bryter in.

Det 6:e är detta: *Jordens konungar har bedrivit otukt med den stora skökan, som berusat och med sin trolldom förvillat alla folk* (Upp 17:1–2; 14:8; 18:23). Det är just dessa konungars (kejsares och furstars) världsskede, som nu ändas. Och de nu levande ställs till ansvar för sitt folkfördärv och behandlas som brottslingar. Och brottslingar är alla de, som icke haft Kristi ande utan levat i otukt med skökan. Och hon – den officiella skenkristendomen – delar snart sina älskares öde.

Tyska teologer kallar det 6:e världariket för det dubbla djurväldet, djurstaten och djurkyrkan. Det räknar sin uppkomst från 323, då kejsar Konstantin gjorde kristendomen till statens religion och kyrkan till statens sköka. Detta världselände nalkas nu sitt slut.

Det 7:e världariket är detta: *De av konungarna och skökan förtryckta och fördärvade folken bryter fram och tar makten*. Den gamla

¹ Om Guds stora gästabud se boken Guds vredes skålar sid. 123–128.

ordningen bryter de ned, ty den var i grunden *den stora ordningen*, som ledde till världskrigets gräsliga ordning.

Dessa folk bildar det 7:e och sista världariket. I det blir antikristisk socialism ett härskande element. Och ett hemskt inslag i densamma blir Gog-bolsjeviken, bödel-, bov- och nidingsfolket i alla länder. Detta folk träder fram även efter tusenårsriket och blir då uppbränt i Guds och himlens eld (Upp 20:7–9).

Under det 7:e världariket får Guds folk sin svåraste tid på jorden. Här står kriget mot Lammet och dess trogna på Harmageddon. Här flyter heligt och rättfärdigt blod i alla länder. Här okynne, elände och nöd, vars like ej funnits på jorden. Men i gästabudet krossas detta rike. Och de krossade folken blir tusenårsfolken med undantag av alla dem, som gjort sig ofrälsbara.

Som yngling träffade författaren en gudsman. Han talade om Tysklands segerrika krig, det österrikiska, danska och franska. Med mulen panna sade den gamle: Tyskland är övermodigt och går mot en svår dom. Det ordet hörde till dem, som man icke kan glömma. Ofta har det ljudit i mitt öra under detta krig.

Tyskarnas övermod och självöverskattning gick dem i blodet. De såg sig som ett ”utkorat folk”, ett Guds älsklingsfolk med en väldig världsuppgift. Vad ”utkorelsen” var visade sig snart: en överlägsen militarism i segerrikt världskrig under 4 år, *en hälsosam tukt för ententen*. Därpå 4 månaders nederlag och älsklingsfolket ligger där slaget. Sådan är Guds ironi med högmodiga själar, sådant hans begabberi med pösiga andar. De ”faller i djävulens dom”, slungade ned såsom han.

Tysklands kejsare höll många tal under kriget; vämjeligt skryt och stora ord med giftiga uddar, skriande hädelser mången gång. Blott han och Tyskland hade Guds välbehag, fienden endast hans misshag. Gud var för tysken ett *”bombfritt valv”*. Under detsamma skulle han *”slå in fiendens portar”* och diktera en tysk fred. Detta hädiska högmod varslade fall, och han föll.

Tyskarnas löftesbrott mot Belgien och deras förödelse av detta land och hemska raseri mot dess folk var en Guds tillstädjelse över ett syndigt folk. Men det var en dom av det slag, som går igen, och den gick igen i ett förlorat krig, som förödde det härliga Tyskland.

Förbundet mellan Tyskland och Turkiet, mellan Luthers folk och Muhammeds folk, gav en föraning om nederlag för dem båda. Och nederlaget kom.

Tyska kejsardömet var en ung stormakt, knappt 50 år gammal. Ungdomligt övermod, slyngelväsen och råhet betecknade dess väg under kriget. Germaner kallar sig tyskarna, men de har skämt ut det namnet. En tysk som känner sitt folk, och som sett dess krig i dess rätta ljus har sagt: Vad Tyskland främst behöver, är att be Gud och människor om förlåtelse.¹

O, Tysklands folk, du Luthers folk, du Arndts, Gerhards och Schrivens folk, du Bengels, Roos och Becks folk – sändebud har du haft från Gud såsom inget annat folk på jorden! Myriader av heliga har i tusen år vandrat bland dig och i liv och lära visat dig vägen. Du kunde ha varit ett *Guds* folk, som gjort detta krig omöjligt, men istället blev

¹ Författaren doktor E. Stilgebaur.

du ett vilddjursfolk, världskrigets grymmaste folk. Undra då på att din dom blev hård!

O, Tysklands folk, hade du vunnit den seger du tänkt, då hade ditt högmod blivit obotligt. Tacka din Gud för hans hårda slag – det var alldeles icke för hårt! Ödmjuka dig under Guds mäktiga hand, så höjer han dig upp till ett föregångsfolk i rättfärdighet, kärlek och frid! I din djupa, rika och kraftiga själ har du förutsättning därtill.

"*Hela världen är i den ondes våld*", ända tills han binds och kastas i avgrunden (1 Joh 5:19; Upp 20:1). "*Vilddjuret råder över alla folk*", ända tills det grips och kastas i eldsjön (Upp 13:7, 19:20). Dessa förfärande sanningar har under världskriget trätt i öppen dag.

Vårt folk är intet undantag. Både dess höger och vänster är, i stort sett, i den ondes våld och i vilddjurets makt. Deras ande är denna världens ande, deras Gud denna världens gud.

I trogen andegemenskap med det tyska djuret har högern följt detsamma under kriget. Fyra jubelår har den haft, fyra sorgemånader den fick. Tysklands segrar var högerns liv, Tysklands nederlag blir högerns död.

Även statskyrkan, högerns kyrka, hade sina jubelår. Men de svarta månaderna kom och genom hennes mäg gick dödens rysning.

Massor av präster har nu såsom alltid misslett vårt folk. I sin andegemenskap med det tyska djuret har de ivrigt önskat, att Tyskland skulle segra. Däröfver har de bitt i brinnande böner och däröfver har de uppmanat folket att be. Att en tysk seger skulle bli Tysklands fördärv, det såg de icke, ty de såg icke Tysklands högmod. Och det var just detta, som de borde ha sett.

Men varför hade högern och högerns kyrka Tyskland så kärt? Jo, där fanns världens starkaste autokrati och militarism, som kunde "hålla folket i styr", där världens starkaste herrehus med makt öfver trälände skaror, där junkerdöme i högsta glans och penningvälde i största makt, allt under en stark ordning på världens vis och under ett bländande sken av kristliga namn, former och fraser. Korteligen, Tyskland var det 6:e världens rikes mönsterstat, skökodömet i högsta fulländning. Därför var Tyskland så kärt för svensk höger och svensk kyrka. För dem hade ett tyskt världsherravälde varit paradiset på jorden.

Men nu finns icke mer detta Tyskland. Det ligger i det 6:e världens rikes grav, störtat däri genom fångenskap i den onde och i vilddjurets makt. Och snart störtas i samma grav och av samma makter Sveriges djurhöger och djurkyrka.

Men vår höger och statskyrka har äfven haft sin goda mission särskilt i världsligt hänseende. Och deras fall blir icke ett paradiset för vårt folk. Nej, tider kommer, då man skall önska sig tillbaka till högerns dagar. Men här gives i stort sett inget tillbaka, utan blott ett *omutligt framåt* genom folkvåndans trånga frälsningsport till folkfödelsens härliga väg i tusen år och i alla evigheter. På den vägen skall Sveriges högerfolk och vänsterfolk vandra i evig sämja och frid.

Under 4 år låg ententens folk i den tyske tigerns gap och klor. Slagna blev de nästan öfverallt. Men detta svåra lidande fick bli ett så hälsosamt straff för deras synd och ett så verksamt gift mot deras högmod, att Gud kunde upphöja dem. Och han upphöjde dem till centralmakternas besegrare, tuktare, hjälpare och till den höga äran att få befria Kanaans

land. Men vad ententen syndat under detta krig, det får den igen på sin domedag, som kommer en gång.

Många och stora vilddjursgestalter har Tyskland haft i detta krig. Men dess brist på stora sanningsmän var iögonfallande. Så alltid med ett folk, som går mot en svår prisgivningsdom.

Men på den motsatta sidan fanns icke blott stora vilddjursgestalter utan även stora sanningsmän, till exempel Wilson och Lloyd George. Störst av dem alla är Wilson, en korad jätteggestalt till folkens räddning. Hans ”18 punkter” innehåller grunddrag i läran om tusenårsriket. Och andekraften i dem grep den skeppsbrutna världen så, att den grep tag i dem som sin räddningsplanka.

Förvisso är dessa punkter ännu blott en lära för vilddjursfolken. Men fröet till tusenårigt folkförbund i rättfärdighet, kärlek och frid är inkastat i folkhjärtat. I kraft av detta utsäde skall alla jordens folk i sinom tid träda fram och tillbe folkens konung (Upp 15:4).

Löjlig stod vår tidningspress inför Wilson. Så länge han var ”ljuvlig” prisades han högt. Men då han kom med saltet, och särskilt då han krävde den tyske tigerns död, då bar det emot för snömosmoralen både i högern och vänstern.

Till sist en berättelse:

”1 februari 1916 började det förskräckliga slaget vid Verdun. Den tyske tigern tog sina språng för att krossa Frankrike.

Den 21 i samma månad kallades vi till bön vid det gyllene altaret. Den bön, som föddes i vårt hjärta var denna: Näps, o Gud, den tyske tigern!

Luftens makter stod emot oss. Kampen var hård. Men snart kom hjälpen. En flod av fröjd fyllde våra hjärtan. I denna fröjd var inlagt ett kraftigt ja, som gav fullkomlig visshet. Det var bönhörelsen i hjärtat; i det yttre kom den om någon tid. Tigern blev näpst och Frankrike räddat.

I mars 1918 började tyskarna sin sista stora offensiv. Vi greps av bävan. Vi fruktade en tysk seger. Ty en sådan skulle fördärva Tyskland i högmod och ententen i hat.

Men snart mildrades denna fruktan av en stilla sugning i vår ande, en sakta dragning uppåt. Vi återfick vår tillförsikt till ett riksgagneligt slut på världskriget.

Men nu uppstod en förnimmelse av stora rörelser i andevärlden. Det kändes att strid pågick även där. Och det gav oss lust att vara med.

Så kom den 24 mars. Då fick vi en kraftig kallelse till bön vid altaret. Vi liksom drogs in bland bedjande skaror högt över jorden.

Den bön som föddes i vårt hjärta och lades på vår tunga var densamma som förut: Näps, o Gud, den tyske tigern!

Denna bön fick ett ovanligt starkt motstånd. Vi kände oss omgivna och stundom liksom genomträngda av onda andemakter. Gång på gång rycktes bönen ur hjärta och mun; och förargelsens hemska flammor skar igenom vår varelse; en kvävande ångest grep oss.

Men annandag påsk klockan 6 på aftonen bröts motståndet. Vi kände tydligt, ja, vi såg tydligt i anden att ”*världshärskarna i mörkret, ondskans andemakter i himlarymderna*”, drevs bort av himmelska härar (Ef 6:12, Upp 19:14).

Och nu kom åter denna flod av fröjd med ett inlagt ja, som gav visshet. Och efter någon tid tog bönhörelsen yttre gestalt i tyskarnas

reträtt.

Världshärskarna i mörkret, som i 4 år följt den tyske tigern och gett honom kraft och makt till hans blodiga bragder (jfr Upp 13:2), var bortdrivna. Miljoner soldater med världens största krigskonst förmådde nu intet. Deras segertid var ändad. *"Hitintill, men icke längre"*, var ordern från högkvarteret, det högsta. Bulgarien faller, Turkiet och Österrike likaså. Ensamt och övergivet av alla sjunker Tyskland ned på knä inför ententen. Men aldrig har Gud stått Tyskland närmare än då det ligger där slaget. Det känner vi tydligt. Nu kan dess verkliga storhetstid ta sin början. Ni, Herrens heliga, kring jordens rund – bön för det kära Tyskland!"

Sådan är berättelsen. Jag har offentliggjort densamma för att uppväcka bedjare vid det gyllene altaret. – Vårt folks ödestimma slår en gång, kanske snart. Då fordras bedjare, som kan ställa sig inför Gud som en orubblig mur mot fienden. Har folket sådana, då kan de himmelska härarna, det vita rytteriet, gripa in och driva fienden bort. Har det inga sådana, då kan härarna icke gripa in, och då, ve vårt folk!

På Sions berg vid det sista vilddjursskiftet

Stockholm i februari 1918

Och jag såg, och se, Lammet stod på Sions berg, och med det ett hundra fyrtiofyra tusen, som hade dess namn och dess Faders namn skrivet på sin pannor... De var friköpta från jorden och från människorna till en förstling åt Gud och Lammet... De är såsom jungfrur... De följer Lammet varhelst det går... De är ostraffliga (Upp 14:1–5).

Vi tar följande synpunkter: De två härarna, de två namnen, friköpningen och det sista vilddjursskiftet.

De två härarna

Härlig är synen på Sions berg. Men fasansfull var den föregående, ty där såg Johannes:

dels att jorden och alla dess folk var fångna i drakens och vilddjurets makt;

dels att både folken och jorden tillbad draken och vilddjuret;

dels att jordens innebyggare, både små och stora, både rika och fattiga, både fria och trälar, var märkta med vilddjurets namn på sina pannor;

dels att lammhornsjuret, det kristna kyrkodjuret, är förmedlaren av allt detta drakens elände (Upp 13:e kap.).

Hemskare syn finns icke att se på vår jord.¹

Världskrigets strömmar av blod och miljoner döda, floder av tårar och hav av nöd – vad är detta? Blott en yttring av de kristna folkens och de kristna kyrkornas fångenskap under vilddjur och drake, ett vulkanutbrott av deras avgrundshjärta och vilddjurssjäl.

Men du kristna vilddjursvärld, som släcker ditt djävulska hat i dina bröders blod, det kommer en dag, då du skall se dig själv *just sådan*, som Johannes såg dig. Den dagen ligger du i dina gärningars press, som trampas av ”Konungars konung”, vars skarpa svärd och hårda järnspirestyre krossar i grund ditt förhärdade hjärta, på vilket han klappat i tusentals år (Upp 19:15–16).

Men – då du skördat det du sått (Gal 6:7) och då Guds ”grymma vrede” fullbordats på dig, du grymma kristenhet (Upp 15:1, 8; 19:15) – då gryr både *din* och *jordens* frälsningsdag, den tusenåriga. Och då sjunger kristallhavets segervinnare världsfrälsningens härliga sång: *Stora och underbara är dina verk, Herre Gud, du Allsmäktige... alla folk skall komma och tillbe inför dig (15:3–4).*² Ja, hemsk var synen i det 13:e kapitlet. Men härlig är synen på Sions berg, den härligaste på ofrälst jord.

Där såg Johannes just motsatsen till hela det världsfördärv, som han

¹ Om vilddjuret och lammhornsjuret och om de 7 världs- eller vilddjursrikerna se prof. Myrbergs förklaring över Uppenbarelsebokens 13:e kapitel.

Se även andra kapitlet i ”Andens Lag”.

² Grundtextens starka uttryck i Upp 19:15 översätter somliga så: Guds grymma vrede.

nyss hade sett. Istället för drake och vilddjur såg han Lammet, istället för vilddjurets namnmärkta såg han Lammets namnmärkta och istället för vilddjurshav och vilddjurstillbedjande jord såg han Sions höga och härliga berg.

Den förra synen visar alltså det ondas konung, denna världens furste och gud, och hela hans väldiga här. Den består av många hundra miljoner människor. Ty den utgörs av "*alla folk*", framför allt av de kristna folken, som går i spetsen för allt ont på vår jord.

Den senare synen visar det godas konung och hans lilla här, blott 144 000, ett bildligt tal.

Båda dessa härar såg Johannes färdiga till strid med varandra. Han säger: Vilddjuret och de tio konungarna (just de kristna konungarna) skall ge sig i strid med Lammet; men Lammet, jämte de kallade och utvalda och trogna, som är med det, skall övervinna dem (Upp 17:12–14).¹

Dessa "*kallade och utvalda och trogna, som är med det*" (nämligen med Lammet) är just de 12 gånger 12 tusen på berget, vilka även i vår text sägs vara "*med det*" (nämligen med Lammet, 14:1). Vad det vill säga, att de är med Lammet, ser vi av dessa ord: *De följer Lammet, varthelst det går*. Ja, i snart 2 000 år har de följt Lammet även in i stridernas kvalfullaste död. Och i den blodiga tid, som nu brutit in, får de följa med in i svårare strider än någonsin. Nåväl, kom, dagar ni röda och rensa den kvava och giftiga luften!

Båda härarna såg Johannes uppställda mot varandra till den sista striden. Han säger: Och jag såg vilddjuret och konungarna på jorden med sina härskaror samlade för att utkämpa sin strid med honom, som satt på hästen och med hans härskara (Upp 19:19).

Vilka är då de 12 gånger 12 tusen på Sions berg? Det ser vi nu tydligt. *De är alla de på den djurtillbedjande jorden, som har sina namn skrivna i livets bok, det slaktade Lammets, och som antyds i den hemska synen såsom de enda på jorden, vilka icke tillber vilddjuret* (13:8). Och strax efter denna syn framträder plötsligt och till salig häpnad för Johannes dessa hjältar i en särskild syn, såsom segerhären med Lammet på Sions berg. Deras hjältenamn i livets bok strålar här i evig glans på deras pannor såsom Guds och Lammets namn. Därom mer i nästa avdelning.

Då Lammet mönstrade Smyrnas och Filadelfias församlingar, hade han intet att anmärka, utan fann dem ostraffliga. Hjältarna på Sions berg är alla kristna tiders "Smyrnenser" och "Filadelfier". Också sägs det i vår text om dessa segervinnare: *De är ostraffliga*.²

Hjältemännen och hjältekvinnorna på Sions berg är ett med segervinnarna på kristallhavet (Upp 15:2), ett med den stjärnekrönta Solkvinnan i öknen (12:1, 6), ett med de tillbedjare i Guds tempel, som håller förstabudsmåttet (11:1), ett med den 7:e basunens bokätare (10:8–11), ett med dem som håller Guds bud och har det Jesu vittnesbörd, som är profetians ande (12:17; 19:10), ett med alla dem, som med Johannes delar bedrövelsen och riket och ståndaktigheten i Jesus (1:9), ett med alla dem, som ur den stora bedrövelsen kommer

¹ Om de 10 konungarna se prof. Myrbergs "Johannis Uppenbarelse" sid. 273–276.

² Om Smyrna och Filadelfia se Andens Lag sid. 710 f., 859 f.

inför Guds tron (7:14–15).¹

Hären på berget är Herrens heliga bland alla folk under fåtalsfrälsningens eller förstlingsfrälsningens tid, som räcker intill folkfrälsningens tid. Också kallas de förstlingen från jorden och från människorna. De är alltså blott den lilla förstlingskärven från åkern åt Gud och Lammet. Men i sinom tid får Gud och Lammet även *den stora skörden*, varav de är förstlingen. Och denna skörd är ”*alla folk*” på folkfrälsningens stora och härliga dag.

De två namnen

De två härarna skiljs på sina namnmärken. Lammets här har Lammets namn och dess Faders namn skrivet på sina pannor.

Vilket är då Faderns namn? Det sade han till Mose i dessa ord: ”Så skall du säga till Israels barn: **Jag är** har sänt mig till eder” (2 Mos 3:13–15). Hans namn är alltså **Jag är**. Och han tillägger: ”Detta skall vara mitt namn evinnerligen, och så skall man nämna mig från släkte till släkte.”²

I Faderns namn **Jag är** ligger detta: **Jag är** livet och livets källa evinnerligen; **Jag är** sanningen och sanningens källa, ljuset och ljusets källa, glädjen och glädjens källa, heligheten och helighetens källa, kärleken och kärlekens källa, och så vidare – evinnerligen.

Vilket är då Lammets namn? Naturligtvis detsamma som Faderns. Ty såsom Fadern har liv i sig själv, så har han även gett åt Sonen att ha liv i sig själv (Joh 5:26). Alltså, såsom Fadern heter **Jag är**, så har han även gett åt Sonen att heta **Jag är**. Och på detta **Jag är** lade Sonen hela vikten: **Jag är** vägen, sanningen och livet, **Jag är** världens ljus, **Jag är** livets bröd, och så vidare. Alltså heter Fadern **Jag är** (av, genom och i mig själv) och Lammet heter **Jag är** (av, genom och i Fadern).

När nu Gud kallar en människa till det eviga livet i Guds Son, då ”kallar han henne vid namn”, alltså ett namn som hon redan har (Jes 43:1; Joh 10:3). Och vilket är det? Naturligtvis det namn med vilket hon är inskriven i livets bok från världens grundläggning (Upp 13:8). Vad är det för ett namn? Just det hjältenamn, i kraft av vilket drake och vilddjur aldrig kan bringa henne att tillbe sig, just det namn, som segerhären på Sions berg har på sina pannor. Och det namnet är Lammets och dess Faders namn, alltså namnet **Jag är**. I livets bok, som är Gud och Lammet, står hjältarna på Sions berg inskrivna med namnet **Jag är**, och det redan av evighet, då Gud såg dem såsom drakens och vilddjurets besegrare.

Men sedan människan i kallelsen kallats vid namn, måste hon *uttala*, det vill säga *leva* sitt namn. Det blir henne möjligt genom namngåvan i nyfödelsen. Från Fadern utgår skapareordet: **Du är**. Straxt är hon till som ett **Jag är**. Namngåvan är alltså Guds och Lammets **Jag är**, fött i gestalten av hennes **Jag är**. Eller Guds och Lammets ande (namnande) har tagit pingstbostad i henne såsom individuell namnande.

I denna namnande kan och måste hon uttala sitt namn. Hon måste

¹ Se Andens Lag sid. 1132 f, 1216–1227; Guds vredes skålar sid. 58–63; Guds Tempel och hedningarnas förgård.

² Grundtextens ord Ehjeh (jag är) är namnet Jehova (han är) uttalat i första personen.

med hjärta och vilja, med känsla och tanke, med förstånd och förnuft, ja, med hela sin varelse ut i fingrar och tår säga: **Jag är** i Guds och Lammets **Jag är**, ja, med hela sin varelse säga: **Jag är** sanningen i Lammet-Sanningen, **Jag är** livet i Lammet-Livet, **Jag är** ljuset i Lammet-Ljuset, heligheten i Lammet-Heligheten, rättfärdigheten i Lammet-Rättfärdigheten, kärleken i Lammet-Kärleken, och så vidare. Ur detta **Jag är**, som är guds barnet, flyter **Jag gör**, som är barnets verk, lätt och naturligt som bäcken ur källan. Men utan barnet **Jag är** finns aldrig barnet **Jag gör**.

Så uttalar hon sitt namn, nämligen genom att sekundligen vara ett **Jag är** i Guds och Lammets **Jag är**. Det går givetvis icke en sekund utan synd. Här blir 5:e bönen i Fader vår lika daglig som brödet. Och mönstraren på Patmos är aldrig ”kinkig i småsaker”. Icke ett ord till Smyrnas och Filadelfias hjältar om den synd, som de naturligtvis hade, likaväl som Asiens störste hjälte Johannes (1 Joh 1:8)!

”Så skall man nämna mig från släkte till släkte”, nämligen genom att uttala (leva) hans namn. Ty Gud kan aldrig nämnas vid namn med tungan blott, utan med hela varelsen på en gång eller genom att sekundligen vara ett namn i hans namn. Och den som så nämner Gud vid namn, han står en hjälte bland hjältarna på Sions berg med Lammets och dess Faders namn på sin panna. Den som har ögon, han ser det namnet.¹

”Så skall man nämna mig vid namn från släkte till släkte.” Men så har jordens släkten icke nämnt honom, och därför är de vilddjurssläkten. Och alla dessa släkten är vilddjurets väldiga här, som har vilddjurets namn på sina pannor. Vad är då vilddjurets namn? Naturligtvis **Jag är** – men såsom det hemska (konträra) mot- namnet. Alltså: **Jag är** lögnen i lögnens fader, **Jag är** döden i dödens konung, **Jag är** mörkret i mörkrets furste, **Jag är** själviskheten i självdjuret, vildväsendet i vilddjuret. Ur detta **Jag är**, som är djävulsbarnet, flyter **Jag gör**, som är det barnets verk, lätt och naturligt som bäcken ur källan.²

Till vår text anför professor Myrberg följande ord av Rink om de två namnen: ”De som tjänar synden och världen och dess furste, de får vilddjurets märke tryckt på sin panna det är hela deras utseende, uppträdande, tal och handlingssätt, hela deras vandel vittnar att de är jordiskt och köttsligt sinnade och icke har någon del i Guds rike; man ser det genast på dem, man känner det på dem, en mörkrets atmosfär omger dem, en dödens lukt går före dem.

Däremot de som bryter med synd och värld och alldeles, icke blott till hälften, överlämnar sig åt Herren, de får redan härnere en himmelsk prägel; deras utseende, tal och handlingssätt vittnar om att de är uttagna från världen. Faderns och Lammets namn är att läsa på deras panna, även om de själva icke vet det. Andra som har ögon till att se, märker det snart. Och i detta höga namn blir de alltmera införklarade, till dess det i den himmelska helgedomen fullkomligt lyser ur dem i oförliknelig härlighet och majestät.”

¹ Hjältarna på Sions berg beskriver Paulus så: I allt detta övervinner vi rikligen genom den, som har älskat oss (Rom 8:37).

² För en mera omfattande utredning av de två namnen se Andens Lag sid. 742–760 och 983–998.

Friköpningen

Lammets hjältar och hjältinnor på Sions berg är ”friköpta från jorden och från människorna”. Det finns en grundlag för allt gott verk. Den är lika gammal som Gud och blir lika gammal som han. Den lagen är denna: **Genom min ande skall det ske, säger Herren Sebaot** (Sak 4:6). I enlighet med denna lag verkställde Lammet friköpningen på korset, ty, *”i evig ande frambar han sig själv såsom ett felfritt offer åt Gud”* (Hebr 9:14). Därmed blev han Anden, så att han nu är Herren Anden (2 Kor 3:17). Och just *han*, personen, är försoningen (1 Joh 2:2) är lösepenningen (1 Tim 2:6).¹

I enlighet med samma lag verkställs en människas friköpning genom Guds och Kristi ande. Blott så blir hon fri. Ty *”där Herrens ande är, där är frihet”*. Ja, blott där.

I enlighet med samma lag säger Paulus: *”Den som icke har Kristi ande, han hör honom icke till”* (Rom 8:9). Alltså utan Kristi ande i hjärta och liv ingen försoning med Gud, ingen friköpning åt Gud, ingen frälsning. Genom min ande skall det ske, säger Herren Sebaot.

Segervinnarna på berget har Lammet friköpt *”från människorna”*, alltså från jordens innebyggare, som är märkta med vilddjurets namn på sina pannor. Det innebär en friköpning från draken och vilddjuret och från hela den värld, som de har i sin makt, och framför allt en friköpning från kyrkodjuret (skökan), som förmedlar denna makt över jorden och dess innebyggare (Upp 13:12).

Denna friköpning sker i nyfödelsen, i vilken Herrens ande, som är friköpningsanden, *utföder, lösföder, friföder* människan ur hennes själviska jag, genom vilken draken och de båda djuren har henne i sin makt.

I denna frifödelse tar friköpningsanden sin pingstboning i hennes hjärta. Därmed är hon verkligen fri, ty där Herrens ande är där är frihet (2 Kor 3:17).

Friköpningsanden eller lösenanden är alltså ett med namnanden, och frifödelsen ett med namnfödelsen. Genom min ande skall det ske, säger Herren Sebaot.

Märk nu, att jordens djurmärkta innebyggare delas i 6 klasser: ”små och stora, rika och fattiga, fria och trälar” (Upp 13:16). Här har vi alltså 6 klassdjur och från dem skall friköpningen ske. De små skall frifödast från smådjuret, de stora från stordjuret, de rika från rikedomsdjuret, de fattiga från fattigdomsdjuret, de fria från fridjuret och trälarna från träldjuret. Härpå ligger en omätlig vikt särskilt i vår tid, då dessa vilddjursklasser håller på att riva ihjäl varandra. En Herrens hämndedag har gått upp över de stora, rika och fria för de fasans synder som de i tusentals år begått mot de små, de fattiga och proletariats trälände skaror. Se nu i Finland och Ryssland.

Människa, här krävs frifödelse, djupgående utfödelse från *ditt* klassdjur, *din* klassynd; varom icke, så sug du in i drakens och vilddjurets malström och dras ned i det klasshelvete, som nu stundar i alla länder.

¹ Om försoningen se Andens Lag 3:e, 4:e och 6:e kapitlet.

Märk även de 4 lynnedjuren och frifödelsen från dem. De är lättdjuret, tungdjuret, gåpåaredjuret och trögdjuret. De lärde kallar dessa lynnen för det sangviniska, melankoliska, koleriska och flegmatiska temperamentet. De är icke i och för sig något ont, men vild-djuret, denna världens ande, gör sig i dem 4 förträffliga lyor, där det kryper in och sätter sig fast och ynglar massor av lynnesynder, som fördärvar människan själv och dem med vilka hon kommer i beröring.

Frifödelsen från lynnedjuren är mycket förbisedd. Och dock en så viktig sak. Ofta tar det årtal, ja, någon gång årtionden i Herrens skola, innan lösenanden kan förlösa en människa ur lynnedjuret och själv ta bostad i hennes lynne, som är en Guds gåva.

Alltså, ut med lättsinnetdjuret eller tungsinnedjuret eller gåpåaredjuret eller trögdjuret, ja, vilketdera av dem, som grävt sig lya i ditt lynne – ut med det och släpp in Herrens ande! Ty där han är, där är frihet, ja, blott där. Genom min ande skall det ske, säger Herren Sebaot.

Märk även skötedjuret och frifödelsen från det. Det var detta djur som störtade Judas i hans förskräckliga synd och hemska död. Girigheten var hans skötedjur (skötesynd). I årtal arbetade Kristus på hans frifödelse, men förgäves. Så kan en människa genom sitt skötedjur ställa Herren vanmäktig och omöjliggöra sin frälsning. Människa, människa! *Ditt, ditt skötedjur, din skötesynd?*

Märk även släktdjuret och frifödelsen från det. *Om någon kommer till mig och icke hatar sin fader och moder och hustru och barn och bröder och systrar och därtill även sitt eget liv, kan han icke vara min lärjunge* (Luk 14:26).

Här har vi släktdjuret. Det är människans djuriska (själviska) kärlek till sina närmaste. Blott ett exempel. När en troende kvinna blir gift, vill gärna rummet för Gud i hennes hjärta, bli allt mindre och mindre. Mannen flyttar dit istället. Och när hon fått sitt första barn flyttar även det dit. Och så har hon två gudar. Och när hon fått sitt 5:e barn, så har hon 6 gudar.

Från släktdjurets nedanefter-kärlek krävs en djupgående och närgående frifödelse, så att Guds kärlek kan utgjutas i hjärtat genom den heliga Ande. I *den* kärleken ligger den *heliga* släktkärleken, som *hatar* alla sina närmaste, för så vitt som de vill vara gudar, det vill säga avgudar eller vara något annat slags hinder för en rätt gudsfruktan.

Många troende har genom sitt släktdjur tynat bort och mist sitt lärjungaskap och sitt eviga liv. Människa, människa! *Ditt, ditt släktdjur?*

Märk slutligen kopiadjuret och frifödelsen från det. Var och en av segervinnarna på Sions berg är en utpräglad individ eller en bild av Gud, som aldrig funnits och aldrig kommer att finnas mer. På Sions berg står inga kopior, inga dubletter. Var och en är frifödd från kopiadjuret, som segare än allt segt binder ihop människorna till en väldig och vidrig klump av miljoner lika exemplar av vilddjurets släkte.

Friköpningsanden ger sig alltid individuellt och friköper var och en såsom individ, det vill säga såsom ingen annan på Sions berg. Blott så blir man fri från det klibbiga kopiadjuret. Likaså gives namnanden alltid

individuellt, så att namnet **Jag är** är till den grad enastående, att ingen känner vad det namnet är ”mer än den, som fått det” (Upp 2:17).

De ostraffliga på Sions berg är friköpta även från jorden. Det är den djurtillbedjande jorden (13:12).

Hela den jordiska skapelsen är Keruben med 4 ansikten, därav människoansiktet framtill (Hes 1:10; jfr 9:3; 10:2, 4). Då människotungan ropar ett trefaldigt heligt, stämmer lejon-, tjur- och örntungorna in. Hela skapelsen ned till minsta djur, växt och sandkorn tillber Herren Gud, den Allsmåktige, som var och som är och som kommer (Jfr Upp 4:8).¹

Men denna människotunga har i stort sett tystnat och därmed även de andra. Istället för att tillbe den Allsmåktige tillbeds det mäktiga vilddjuret i stort sett av alla tungorna, det vill säga av hela skapelsen, hela jorden, ned till minsta djur, växt och sandkorn.

Denna missriktning eller djuriska böjelse hos jorden och alla dess ting är en hemlig och hemskt ljuvlig andemakt. Och varje övervinnare på Sions berg har av Satan blivit andligen ställd på motberget, ”det mycket höga”, och fått skåda hans världshärlighet och känt dess ljuva och starka frestelsemakt (Matt 4:8).

På detta höga berg köpte sig Herren fri från all hans härlighet med de orden: Gå bort, Satan!

Och samme ande, som låg i dessa ord och som på korset och i uppståndelsen blev Herren-Anden, är det enda i himmel och på jord, som kan friföda en människa från den djurtillbedjande jorden och alla dess tjusnings-, njutnings-, och mammonsmaakter.

Det är i synnerhet denna friköpning, som gör att hjältarna på Sions berg ”är som jungfrur”. I grundtexten står rent ut: *de är jungfrur*. Ja, både män och kvinnor på Sions berg kallas jungfrur, emedan de är Guds och Lammets obesmittade *brudmänniskor*, förstabudsmänniskor, som älskar Gud av *allt* hjärta, *all* själ, *all* kraft och *allt* förstånd.

All världens djurhärlighet är för dem som ett gråpapper i rännstenen.

Vi har nu talat om friköpningen från jorden och från människorna. Den står alltigenom i Anden. Detta skall noga bemärkas. Ty i djurkyrkan (skökan), som i vårt land utgörs av statskyrkan och alla småkyrkorna, så långt som de består av skenkristna världs- eller djurmänniskor, är Anden okänd både i liv och lära. Därav denna allmänna andelöshet i kyrkor och bönhus. Det är djuret eller denna världens ande, som står där och slänger och dänger med andliga former och fraser. – Nej, genom min ande skall det ske, säger Herren Sebaot.

Det sista vildjursskiftet

Väl den som nu står med Lammet på Sions berg! Ty nu skakas världen förskräckligt och kommer att skakas fasansfullt. Allt som ej står på frälsningens berg, skall vräkas omkull och i kras (Matt 7:24–27).

Svårt har folken nu haft i de gångna tre åren, men mycket svårare kommer. Ännu bättrar de sig icke, utan griper sig allt hårdare fast i sin rövade värld och hädar himlens Gud med sin kristendom. Därför måste

¹ Om Keruben (Keruberna) se Andens Lag kap. 1.

hans hand bli så tung och hans grepp så hårt kring trotsig nacke, att hela världen sjunker ned vid hans fot som ett slaktat djur på "*Guds stora gästabuds*" dag (Upp 19:17–18).¹

Vår tid är en allvarstid såsom ingen tillförne. Ty nu skiftas världsriken och världsvilddjur för sista gången. Det sjätte går under och det sjunde träder in. Det förra är det skenkristna, det senare det antikristiska världsriket. Det förra är skökodömet, det senare är demondömet.²

Det sjättes grundprägel är den kristna världsförvillelsen, världsskandalen, som ledde till det nuvarande krigets världsskandal. Denna världsförvillelse beskrivs så: *Jordens konungar har bedrivit otukt med den stora skökan, som berusat och med sin trolldom förvillat alla folk* (Upp 17:1–2; 14:8; 18:23).³

Det var denna berusning och förtrollning, som störtade de kristna folken i världskrigets avgrund. Sådan blev följderna av skenkristna djurkonungars och djurkejsares, djurbiskopars och djurprästers förvillelseverk i tusen år, ja, följderna av kristen hedendom och hednisk kristendom. Hade överhet och folk varit kristna i hjärta och liv, så hade världskriget aldrig funnits till. Men tusenårigt gäckeri med Gud och hans ord drog över världen detta fasansfulla straff.

Och det behövdes ett så förskräckligt skandalkrig och därpå följande inbördeskrig för att visa vart kristen vilddjursimperialism och kristen skandalmilitarism leder.

Det är de kristna folkens – både överhetens och undersåtarnas – hemska grundsynd och evärdeliga skam att ha haft kristendom i tusen år och dock förblivit världsfolk, det är vilddjursfolk, rovdjursfolk, som fört hela världen med både människor och djur till undergångens rand.

Denna grundsynd, varur ett oändligt hav av synder flödat, är det hårdnackade föraktet för friköpningen från djuret genom Herren-Anden. Därpå hänger det. Och det skall Gud tvinga världen att se och bekänna. Förr släpper han icke.

Alla kristna folk – även vårt – har försuttit sin tid. Ty de har, som vi sett, i tusen år erbjudits Kristi ande, men istället tagit drakens och vilddjurets ande och därmed frambragt världskriget. Och nu övergår detta skenkristna folkvilddjur i det antikristiska sjunderiksdjuret, som får i sinom tid slå hela den gamla sjätteriksvärlden, med alla dess djuriska stater och kyrkor, i spillror.⁴

Något av detta hemska riks- och vilddjursskifte ser vi nu i Ryssland. Just i det land där sjätteriksskandalen genom tsarernas och deras usla statskyrkas folkfördärv var störst, där slogs det 6:e världsriket först i spillror. Revolutionens blodiga hämndeverk och nedbrytningsverk är framtvingat av ryska kejsares och den ryska statsskökans inbördes otuktsverk och gemensamma regeringsverk.

Vi går nu till vårt folk. Även det har försuttit sin tid. Ty även det har i tusen år erbjudits Kristi ande, men istället tagit drakens och vilddjurets

¹ Om "Guds stora gästabud" för himlens fåglar se Guds vredes skålar sid. 123–128.

² Om de 7 världsriken se noten på sid. 92 (i denna pdf sid. 58).

– Om demondömet se Andens Lag sid. 1039–1061.

³ Om detta rus och denna trolldom se Andens Lag sid. 1080 f. och 999 f.

⁴ Om denna det 6:e världsrikets organiska övergång i det 7:e genom den 6:e vredesskålen se Andens Lag sid. 1039–1061.

ande. Och nu övergår detta skenkristna folkvilddjur i det antikristiska sjunderiksdjuret, som särskilt i det tysta räknar långt större skaror än de flesta tror. Deras nedbrytningsverk är oundvikligt, då Guds tålmod är slut och hans hämndedag är inne.

– Vi har två synpunkter: högern och vänstern.

Högern

Vi ämnar icke tala politik, utan religion. Både högern och vänstern skall vi betrakta i kristendomens ljus. I detta ljus visar de sig vara – *i stort sett* – två vedervärdiga vilddjur.¹

Du svenska höger, du har på det *världsliga* området gjort vårt land mycket gott. Den förtjänsten har du. Men din hemska grundsynd och evärdeliga skam är det, att du i tusen år, trots kristen religion, dock förblivit ett världsfolk, ett vilddjur, ett rovdjur. Ur denna grundsynd har flödat ett oändligt hav av alla slags synder i vårt land.

Du har haft våldet i vårt land under hela denna tid och därmed ansvaret för vårt folk. Men det har varit ett kristet skandalvälde och skandalansvar. Ty icke himlens Gud har du tillbett, utan inför drake, vilddjur och mammon har du legat på knä; och där har du lagt dina barn på knä, släkte efter släkte.

Kyrkor har du byggt; i dem har du suttit i 30 mansåldrar. Men i ditt hjärta du aldrig redde ett tempel åt Herren.

Skolhus du byggde åt dina barn; men läraren-Anden stängde du ute. Ty du släppte honom aldrig in i ditt hus, aldrig in i din barnkammare.

Ett vilddjursläkte i biblisk mening du var och ett vilddjursläkte du födde. Ett vilddjursläkte du fostrade upp, och som vilddjursfolk du satt i regering och riksdag, i stämmor och råd, och styrde och ställde på världens vis.

Aldrig du fattade något beslut om att utdriva vilddjur och djävul ur landet men många beslut som höll dem kvar. Spritfloden du skötte med omsorg och nit, så att den dränkte hundratusentals hem i fördärv och elände. Mångtusen hustrur och barn, som plågats i hundratals år av krogarnas djävulsnästen, skall i domen se Guds heliga hämnd över dig, du förhärdade högerdjur.

Ett vrängt och horiskt släkte du var och du är, liksom judarna. Lika hårt som de slöt sitt hjärta för Kristus, lika hårt har du slutit hjärtat för Honom i tusen år.

I den ondes våld du var från begynnelsen (1 Joh 5:19). I den ondes våld du är än i dag. Kristi välde har du alltid hatat; och dem som i sanning bekände sig till det, förföljde och plågade du, stundom ända intill döds. Mångtusen är de martyrer, som på otaliga och grymma sätt pinats i svenska vilddjurshem. Deras historia skall du se skriven och nödgas läsa en gång, då du ligger i dina gärningars press.

Ett rovdjur du är enligt Skriften – du består av lejon, panter och björn (Upp 13:2). Hela Sveriges land med allt vad däri är, har du rövat från Gud och äger och njuter det djuriskt, själviskt. Därför vilar förbannelsens dom över dig, ditt rov och dina barn.

Som rovdjur du ofta bemötte arbetarna och sög i dig deras liv och

¹ Då vi kallar människor för vilddjur, så menar vi blott vad Skriften menar med detta ord, nämligen inte personerna i och för sig, utan den själviska världsande som behärskar dem. Vilddjuret är det själviska jaget.

kraft för en småstyver. Därmed har du släkte efter släkte drivit in dem i en ödesdiger förbittring, som ofta tar gestalt i ett djuriskt och djävulskt okynne. Ve dig på Herrens hämneddag, då detta förvildade djur kastar sig över dig!

Bondetåget du följde med liv och lust. Men den ande, som bar både åget och dig, var det kristna skandaldömet ande, som nu fått sin dom i de kristnas världskrig.

Dina strider mot vänstern skummar av övermod, hat och förtal, som väckt ett pinsamt uppseende i andra länder. När ärkebiskopen för några år sedan jordfäste före detta statsministern Staaff, som du in i döden övergjöt med din djävulska galla, då yttrade han ett kristligt allvarsord mot hatets och förtalets själamördande makt i vårt land. Men då murrade du i dina tidningar. Ja, sådan är och sådan var din kristendom. Ett sanningsord, som går djuret inpå livet, tålde du aldrig.

Du säger dig värna om ordning och lag och hindra förödelsens vänsterflod. Men du gör det i sådan ande och med sådana medel, att floden stiger i förfärande fart och når snart en höjd, som spränger alla dammar.

Dina tidningar är vilddjurstidningar med lejongapets ”*stora ord och hädelser*” (Upp 13:2, 5). Även de bättre av dem är ofta till anden såsom skrivna av ligapojkar. De sämre är kloaker för din själasmuts. Skaffa tång att ta dem med.

Och nu står du där, ett tusenårigt folkträd, förtorkat och tomt på Andens frukter. Och du börjar ana, att yxan är höjd.

Vänstern

Även vänstern – både liberaler och socialister – är till sitt flertal vilddjuret, det är världsmänniskor med olika grad av djursinne, somliga djupt sjunkna, andra stående nära Guds rike.

Detta, att både högern och vänstern och i stort sett hela vårt folk är vilddjuret, rovdjuret, denna bibliska sanning skall hållas fast. Ty statskyrkan har inbillat vårt folk, att det är ett kristet folk med ”*kristeliga församlingar*”, såsom det söndagligen lästes i handboken. Därmed har skenkristendomen blivit lagstadgad och trätt i kristendomens ställe. Detta är *en* sida i hennes folkförvillande trolldom.

Vad vi sagt om högern gäller mestadels även vänstern, fast i mycket mindre grad. Ty vänstern har aldrig varit den härskande och ansvarsbärande riksmajoritet som högern varit.

Vänstern är frisinnad; men det verkliga frisinnet, som är friköpningen från djuret, saknas. Det har många tidsenliga sanningar på sitt program; men den tidsenliga *livssanningen* saknas, såsom den också alltid saknats hos högern.

Denna tidsenliga livssanning är friköpningen från det samtida världsvilddjuret, alltså en friköpning under det 6:e världsriket från det kristna skandaldömet med dess djurstat och djurkyrka, och en friköpning under det nu inbrytande 7:e världsriket från det antikristiska skandaldömet med dess demoniska djurstat och demoniska profetdöme.

Denna högerns brist på livssanning eller på tidsenligt kristet liv har varit vårt lands grundolycka i tusen år, såsom vi sett. Och denna vänsterns brist på livssanning blir vårt lands grundolycka under hela det

7:e världariket.

Varken av högern eller av vänstern har vi något förblivande gott att vänta, så länge de är djuret. Blott en folkrevolution, som utdriver djur och djävul ur hjärtat och insätter Lammet, ger ett förblivande gott.

Så länge högern och vänstern är djuret så kommer de att rivas. Det är deras natur, ty de är klodjur. Och på högers sida står kyrkodjuret, klofåret, som söker riva ihjäl vänstervargen, men som snart blir ihjälrivet av honom.

Men när dessa folkfördärvande partistrider fortgått en tid, då kommer straffet som bland annat är detta: *"Jag skall kalla på svärdet... säger Herren, Herren, så att den enes svärd skall vändas mot den andre* (Hes 38:21). Det är inbördeskriget.

I det 7:e världariket blir inbördeskrigen förskräckliga, djävulska. Och det är vänsterdjävulen som böljar. Men varifrån kommer han? Jo, han är son av högerdjävulen. Ty såsom stordjävul, rikdjävul och fridjävul har han bemött smådjuret, fattigdjuret och trældjuret och därmed förgiftat och uppdrivit detta djur till en ursinnig vänsterdjävul, som slår högers väld i spillror och slår ihjäl alla dess bossar, pampar och "jobbare"¹ och många andra.

Lägg alltså märke till, ni högermänniskor, att inbördeskriget sänds av Gud. I den demoniska vänster, som ni frambragt, får ni er bödel och den bödeln är Guds. Det är Guds grymma vrede, som dessa grymma människor utför på er till straff för tusenårig hårdhet och grymhet mot "små, fattiga och trålar", som fått tuga och lida och icke haft någon försvarare, ja, som det syntes, icke haft någon Gud, som sett deras tårar och hört deras rop. Men Herrens hämndedag och hjälpedag uteblir aldrig. Den sträcker sig även in i dödsrikets alla regioner och rättar och jämnar allt, som här var orätt och ojämnt.

När era boningar stormas, era kvinnor skändas och era barn spetsas och ni själva släpas i rännstenarna, ni "jobbare", utsugare och förtryckare, när era gårdar, gator och torg, på vilka ni flanerat och fladdrat i yppighet och lättja, färgas av blod, så vet, att det är "Konungars konung och herrars herre", som trampar Guds grymma vredes vinpress, så att hans mantel blir bestänkt med edert blod (Upp 19:13–16). Frukantansvärd är "Lammets vrede" (6:16–17).

Men i inbördeskrigets grymma press läggs icke blott högern utan även vänstern. Förskräcklig blir ödeläggelsen och hemskt blir lidandet även för den senare. Och till råga på allt kommer hunger och pest och mycket annat. Och allt är skörd av syndasådd. Och allt gör dem gott. Ty djuret skall *pressas* ur dem båda.

Ja, ni vänstermänniskor, som är besatta av den bolsjevikiske bödelsdemonen och som kommer att fara fram som djävlar även mot oskyldiga – en bödel väntar även er med rättvist straff för alla era illdåd. Vore ni kristna i sanning, så gjorde ni aldrig sådant. *Gud låter icke gäcka sig. Ty vad människan sår, det skall hon ock skörda* (Gal 6:7).

¹ "jobbare" söker vinning med tvetydiga spekulationsaffärer på börserna. (red. anm.)

Av Sveriges hjälteskara på Sions berg står ingen enda inom högern eller vänstern. Genom tidsenlig friköpning är de uttagna och rentvagna från både högerdjuret och vänsterdjuret.

Men på högerns vänstersida och på vänsterns högersida står denna skara och bildar det svenska centralblocket, bergsblocket, som står, när både högern och vänstern faller.

Men *inom* både högern och vänstern finns massor av så kallade troende, som mer eller mindre klibbat sig fast vid ettdera djuret. De skulle vara ljus, men de lyser som ärter på pinnar.

Särskilt ödesdigra för vårt folk är dessa högertroende. De har en stor skuld i högerns grundsynd och folkfördärv, som de aldrig blottat, belyst och bestraffat så som de bort och så, som Gud fordrat av dem. Och när vänsterdjuret en gång kastar sig över er, så vet, att martyrer är ni icke.

Väl den som nu står med Lammet på Sions berg! Ty i och med det antikristiska världsríkets inbrott uppgår Harmageddons martyrdag (Upp 16:13–16; 17:14). Dess hemska morgonflammar ser vi nu i öster. I Finland och Ryssland segnar även tusentals heliga ned i blodig martyrdöd och avfallingar i mängd förlorar sitt eviga liv.

Revolutionens gudsdom ligger i luften. Och nu går det fort. Kanske förr än vi tror, skall vår gamla djurstat och djurkyrka brytas ned till rättvist straff för tusenårigt motstånd mot Kristi ande; och då skall Sveriges jord dricka även de heligas blod. Då skall det visa sig vilka som står på Sions berg.

Icke *"ifrån"*, utan *"ut ur"* världsprövningens "stund" skall de heliga frälsas (Upp 3:10).

Ja, in i och fram igenom demonrikets martyrtid går deras smärteväg. Men icke längre. Ty när detta rike fyllt sitt gräsliga syndamått och de slaktades antal är fullt (6:11), då upprycks, Herren till mötes, de heliga, som då lever. Och strax löses jordens 4 vindar (7:1–3) till den fasans dom som bryter ned hela den demoniska världen till en måltid åt himlens fåglar på "Guds stora gästabuds" dag.

Men nu gryr världsfrälsningens härliga dag, då *"alla folk skall tillbedja inför folkens konung"* (15:4). Se, där står även vårt folk, både dess höger och dess vänster, som nu i pressen och gästabudet frigjorts från djuret, ja, hela vårt folk med undantag av dem som gjort sig ofräsbara! *Stora och underbara är dina verk Herre Gud, du Allsmäktige!*

Sidhänvisningar i "De Två Vilddjurstågen - och andra texter i världskrigets skugga" är huvudsakligen till sidor i bokutgåvan av "Andens Lag".

Motsvarande sidor i de digitala pdf-filerna av "Andens Lag" listas nedan:

bokutgåvan		Kap	pdf-fil		Anm.
från	till		från	till	
38		1	22		Keruberna
57	f.	2	1	f.	Vilddjuret
57	95		1	24	
104	f.	3	5	f.	Lejonet
129	f.	4	13	f.	Lammet
355	373	6	21	32	Skapelsebestånd och rättfärdiggörelse
367	f.		27	f.	
643	670	8	76	92	Tron
710	f.	9	23	f.	Övertvinnandet och dess löften
742	760		42	53	
859	f.		111	f.	
871	f.		118	f.	
943	f.	10	16	f.	Det falska profetdömet
983	998		41	50	
993	1018		48	62	
999	f.		50	f.	
999	1018		50	62	
1039			75		
1039	1061		75	89	
1070	1080	11	6	12	De tre predikoänglarna och de två skördeänglarna
1080	f.		12	f.	
1123	f.		38	f.	
1126	f.		41	f.	
1132	f.	12	1	f.	Solkvinnan
1164	1186		20	34	
1179	1186		29	34	
1181			30		
1216	1227		52	58	

Sidhänvisningar är även till sidor i bokutgåvan av "Guds Vredes Skålar".

Motsvarande sidor i den digitala pdf-filen listas nedan:

bokutgåvan		pdf-fil		Guds Vredes Skålar
från	till	från	till	Anm.
8	f.	1	f.	
58	63	27	30	
95		47		
116		58		
123	128	62	65	

N.P. WETTERLUND (1852-1928), kyrkoherde i Dala-Floda i Dalarna, har satt outplånliga spår i svensk väckelsehistoria. Som predikant drog han med sin levande och kompromisslösa uttolkning av Ordet stora skaror till kyrkan.

Efter att sjukdom tvingat honom att lämna prästtjänsten ägnade han sig uteslutande åt själavård och sitt författarskap.

Hans böcker, med Andens Lag i högsätet, har hjälpt många till andlig insikt och inspirerat åtskilliga förkunnare inom såväl Svenska kyrkan som frikyrkorna.

I denna bok får vi stifta bekantskap med N.P. Wetterlund som kommentator av omvälvande riks- och världshändelser. De fem texterna skrevs mellan 1914 och 1918. Ute i Europa rasade världskriget. I Sverige arbetade starka krafter för militär upprustning. Kampen mellan klasserna stod het. Wetterlund sätter in dessa dramatiska händelser i ett andligt sammanhang.

I krigets spillror ser han ett maktskifte i andevärlden mellan det skenkristna skökodömet och det öppet antikristna demondömet, det vill säga det andliga förfall som enligt Skriften ska föregå Kristi andra ankomst. Wetterlunds texter är ett alternativt instrument för att få andligt ljus över vår egen, i många stycken, kaotiska tid.